PAMELA KENT

Incantația dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS

Prolog

Locuitorii din Sanvito sunt foarte atașați de legende, pretinzând că insula lor este trupul unui uriaș adormit, pe care marea încearcă cu disperare să-l trezească.

Marea este atât de îndrăgostită de uriașul ei, încât nimic nu-i poate domoli pasiunea. Ei sunt siguri că dacă un bărbat ar cădea de pe una dintre falezele insulei, marea s-ar retrage, pentru ca nefericitul să se zdrobească de stânci.

Dar dacă ar fi vorba de o femeie, atunci mării i s-ar face milă și și-ar întinde mantaua de argint a spumei ca s-o salveze.

Legenda nu părea totuși interesată de cei doi băieți care mergeau pe drumul falezei în dimineața aceea. Preocupați de discuția lor, fiecare vroia să-l convingă pe celălalt că spusele lui aveau dreptate.

Se simțeau la adăpost de urechi indiscrete. Oamenii nu prea veneau pe această parte a insulei, mai ales dimineața devreme, când roua făcea pietrele alunecoase.

– Încă n-ai împlinit douăzeci de ani, Salvo! exclamă cel mai mare dintre ei. Cum poți să spui că știi ce e bine pentru ai noștri?

– Ai aceeași vârstă cu mine. Cu ce drept îmi spui că mă înșel?

– Tot ce spun, este că locuitorii din Sanvito se simt bine așa cum sunt. Ar trebui mai întâi să ajungi să-i convingi că au nevoie de o schimbare, ceea ce nu-i chiar atât de simplu.

– În privința asta, suntem de acord, răspunse celălalt râzând. Dacă i-ai lăsa pe ei să aleagă, locuitorii de aici ar lăsa lucrurile să se desfășoare la fel, încă o mie de ani.

Vorbitorul trase un șut într-o piatră, și o privi căzând de pe faleză, înainte de a continua.

– Ascultă bine ce-ți spun și adu-ți aminte cuvintele mele. Într-o bună zi, oamenii din Sanvito vor venera numele lui Salvo Gibrian. Vor cădea în genunchi, cu fața la pământ, ca să-mi mulțumească pentru bunăstarea pe care le-o voi aduce.

Adonis era obișnuit să audă asemenea cuvinte din gura vărului său. Ele nu-l mai șocau, dar nici nu-l mai amuzau. Aproape că-i era milă de Salvo. Visurile lui nu puteau decât să se risipească la contactul cu realitatea.

Continuară să meargă în tăcere. Adonis privea în depărtare, spre capătul de sud al insulei. Civilizația lăsase puține urme. Nu se vedea decât catedrala, a cărei cupolă se ridica deasupra zidurilor de piatră. Structura era simplă și arhaică, dar rămânea impresionantă. Pentru Adonis, era asemenea unui scurt rezumat al populației insulei: pioși, mândri și fataliști.

Salvo urmări privirea lui Adonis și se strâmbă.

– Construcția asta oribilă și ramolită… Când o văd, am impresia că suntem în Evul Mediu.

Adonis îl privi pe Salvo, dar nu spuse nimic. Ar fi fost greu să găsești doi membri ai aceleiași familii

atât de diferiți. Adonis era realistul, iar Salvo vizionarul. Când se jucau, Salvo inventa jocuri periculoase, în timp ce Adonis prefera distracțiile simple. Ce păcat să te gândești că aceste diferențe care-i uniseră în copilărie puteau să-i despartă la vârsta adultă…

– De ce mă privești așa? întrebă Salvo.

– Mă întrebam doar ce s-a întâmplat cu acel Salvo Gibrian care alerga după fete și căruia-i plăcea să joace domino? Cred că aș prefera compania lui.

– Am crescut. Dar n-am pierdut nimic din pasiunile care mă animau. Înțeleg că Talia te-a considerat plictisitor în ultimul timp.

– Ea ți-a spus?

– Printre altele.

Lui Adonis îi plăcea sora mai mică a lui Salvo. Cândva, fata își închipuise că era îndrăgostită de vărul ei, însă Adonis, mai mare decât ea, reușise s-o convingă că nu era vorba de așa ceva. Cu toate astea, părerea ei conta foarte mult și de aceea, spusele lui Salvo nu-i făceau plăcere.

– Nu pune la inimă, îl liniști vărul său. Are doar șaptesprezece ani, toți tinerii de pe insulă sunt la

picioarele ei și ea profită. Însă nici unul nu-i pare destul de bun.

Cei doi băieți râseră din toată inima, uitând pentru o clipă neînțelegerile dintre ei.

– Privește, Salvo! Adonis arătă cu mâna un gard viu de chiparoși, pe marginea falezei.

– Îți aduci aminte când ne jucam toți trei pe sub pomii ăia?

– Bineînțeles că-mi aduc aminte! Se spunea că era un smoc de păr al uriașului și am îngropat acolo un bănuț de aur. Mă întreb dacă mai e acolo.

– Nu-mi amintesc povestea asta.

Se apropiau de arbori, în timp ce Salvo încerca să-și aducă aminte.

– Bunica ta i-a dat Taliei de ziua ei un bănuț de aur. I-a spus să aibă grijă să nu-l piardă, pentru că asemenea bănuți nu cresc în pământ. Atunci Talia l-a îngropat sub chiparoși, pe de o parte ca să-l ascundă, dar și ca să vadă dacă un asemenea bănuț chiar nu putea să crească în pământ…

Deodată, Salvo se împiedică de o rădăcină, și înainte ca Adonis să aibă timp să reacționeze, dispăruse în prăpastie.

Adonis tresări și își văzu vărul care se ținea doar în mâini, trupul balansându-se în gol. Jos, valurile se zdrobeau de stânci ca o falcă imensă pregătită să muște.

– Ajutor! striga Salvo.

– Agață-te de mine!

Adonis se întinse pe jos și-și prinse vărul de mână, însă faleza era atât de abruptă încât Salvo nu găsea un loc unde să se sprijine cu picioarele.

– Nu te mai zbate, să nu cădem amândoi, îi strigă Adonis. Ascultă! Trebuie să ajungi să mă prinzi de mână, altfel nu pot să te scot de acolo.

Degetele lui Salvo se învinețeau, încleștate de stâncă.

– Nu pot! O să cad!

– Fă ce-ți spun!

Ochii lui Salvo fură cuprinși de o groază de nedescris.

– De ce? Vrei să mă vezi murind?

Cuvintele astea, strigate într-un moment de zăpăceală, n-ar fi trebuit să-l impresioneze pe Adonis, căruia, deodată, îi veni în minte o imagine teribilă, de neînțeles, inexplicabilă.

Avea în fața ochilor o lume a terorii, a haosului, a morții, asupra căreia stăpânea Salvo.

Adonis se gândi imediat la bunica lui, care ar fi numit asta un semn al Cerului. Ea l-ar fi sfătuit să țină seama de acest avertisment. Tot ce avea de făcut era să-și țină vărul, până la epuizare. Salvo avea să se zdrobească de stânci și…

– Pentru numele lui Dumnezeu, Donis, ce faci?

Privirile li se întâlniră. Era ca și cum Salvo citise presimțirea pe chipul lui Adonis. Privirea îi deveni aspră, nemiloasă, dar Adonis scutură din cap ca să alunge halucinația.

Reuși să-l prindă pe Salvo mai hotărât și, unindu-și puterile, îl ridică până la el.

Capitolul 1

– Bună, Karen! Trosc!

Un teanc de hârtii căzu pe ziarul pe care Karen îl avea deschis pe birou.

– Ah, nu, Molly! Mai bine le aruncai la coș.

Secretara o privi pe Karen și se strâmbă.

– Am impresia că încă nu te-ai trezit. Totuși, e opt și jumătate, și sala de așteptare e plină.

Karen își termină cafeaua și-și strânse ziarul.

– Nu prea am dormit. Când mi-am cumpărat televizorul, nu mă gândeam că n-o să mai am timp să dorm. Știi la ce oră s-a terminat filmul cu James Dean astă-noapte?

– Văzându-te cum arăți , pot să-mi fac o idee, o tachină Molly. Fii serioasă, glumesc. Arăți foarte bine.

– Mulțumesc.

Era timpul să se apuce de dosare. Îl deschise pe primul, mormăi ceva de neînțeles, și-l puse deoparte. Făcu la fel și cu al doilea dosar. Toți consilierii biroului de imigrări obișnuiau să trateze așa cazurile deosebite, fără soluție. De ce trebuia să le rezolve astăzi?

Era mai întâi o familie, care vroiau să fie nași celui mai bun prieten al lor, cineva din sudul Europei. Era vorba despre un bărbat de patruzeci și trei de ani, analfabet, care-și câștiga pâinea având grijă de caprele unui proprietar din regiune. După ce se întâlniseră de mai multe ori, nu reușise să-l facă să înțeleagă că cel mai bun prieten nu putea fi considerat ca un membru al familiei, iar în Canada, nu era nevoie presantă de păstori de capre.

Mai erau și cei doi Garcia. Estelle, cetățeană canadiană de treizeci și opt de ani, o femeie grasă cu o figură neplăcută, care abia se măritase cu un mexican de douăzeci de ani, scund, cu părul negru și guraliv.

Ea lucra într-o fabrică de ketchup, în vreme ce Miguel culegea roșii. Cei doi s-au întâlnit la un picnic și și-au picat cu tronc imediat. Duminica următoare s-au căsătorit, și chiar luni, erau în biroul de imigrări ca să obțină un permis de ședere permanent pentru Miguel.

În cursul unei discuții între patru ochi, proaspătul căsătorit îi destăuinuise lui Karen că în satul lui, avea deja doi copii.

Dar cum îi explica, nevinovat, mama copiilor nu era soția lui legitimă. Soțul femeii ispășea o pedeapsă de zece ani pentru omor. Miguel nu făcea altceva decât să-i dea femeii ce avea trebuință.

Nu vorbise despre copii cu Estelle, pentru că se temea de reacția ei. Miguel o asigurase pe Karen că-și iubea nevasta și nu vroia decât s-o facă fericită. În același timp, o întrebase cum să facă rost de ajutor de șomaj.

Familia Garcia nu se prezentase la o întâlnire care fusese stabilită pentru săptămâna trecută. Trebuia să se vadă din nou astăzi. De data asta, nu vroia să lase nimic la voia întâmplării. Luă telefonul și formă numărul.

– Alo, Estelle? Karen Miller la telefon, de la biroul de imigrări.

Estelle dădea impresia că abia se trezise.

– Cum?… Cine?… Ah, dumneavoastră sunteți.

Tonul interlocutoarei nu era prea binevoitor.

– Ți-am dat telefon ca să-ți aduc aminte că trebuie să ne întâlnim astăzi la ora unsprezece. Soțul dumitale trebuie să-mi aducă certificatul medical.

Urmă o tăcere la capătul celălalt al firului.

– Vreți să spuneți… astăzi?

– Întocmai.

– Trebuie să venim amândoi?

– Da. Ai dificultăți să te învoiești de la serviciu?

– Nu, n-am dificultăți. Am fost dată afară.

– Ah, îmi pare rău. Și Miguel? El mai lucrează?

– Păi… nu. Și-a dat demisia.

Karen își înălță sprâncenele, nedumerită.

– De ce?

– Bănuiesc că s-a săturat.

– Atunci, cu ce o să trăiți?

– O să-mi găsesc de lucru cât de curând. Și o să caute și Miguel.

Bineînțeles! își spuse Karen, scriind ceva în dosar.

Probabil că ambiția era una dintre însușirile de bază ale lui Miguel.

– Știi dacă a făcut rost de certificatul medical?

– Nu sunt sigură. Poate…

– Pot să vorbesc cu el?

Karen auzi ceva ca și cum Estelle avea dificultăți să articuleze un răspuns.

– Păi… Ei bine… Deocamdată doarme.

– Spune-i că e ceva important.

– Bine. Să văd ce pot să fac.

Estelle nu închise telefonul, dar Karen continua să-i audă respirația. Trecu un minut până să mai spună ceva.

– E sub duș, dar am să-i spun că ați sunat. Ați spus ora unsprezece, nu-i așa?

– Da. Și spune-i soțului dumitale că dacă nu vine astăzi, voi fi nevoită să nu dau un aviz favorabil dosarului său.

Glasul Estellei îi trădă imediat panica.

– Dar… de ce? Doar am făcut toate demersurile legale.

– Da, dar am impresia că Miguel nu vrea decât să… A, nu, nu-i nimic grav.

Deocamdată, prefera să lase familiei Garcia o speranță.

– Ascultă, Estelle, chiar dacă Miguel nu poate veni, aș vrea să vorbesc cu tine.

– De ce? Eu sunt canadiană. Nu puteți să mă epulzați.

– N-am vorbit niciodată despre expulzare.

– Poate, dar cu asta vă ocupați de obicei, nu?

– Nu, dacă putem să-i ajutăm pe oameni. Și cât despre dumneata, așa cum ai spus, ești cetățeană canadiană.

Estelle Garcia bâigui o vagă promisiune, dar Karen n-o crezu decât pe jumătate. Miguel probabil o părăsise, și soției îi era rușine s-o spună.

În timp ce scria rezumatul discuției în dosarul Garcia, Molly intră în birou.

– Hei, Karen, am un client pentru tine.

– Cui datorez onoarea asta?

Molly se apropie, și adoptă o expresie conspirativă.

– Este un tip nemaipomenit. N-o să-ți crezi ochilor.

Chiar dacă e un pic… în sfârșit, demodat.

Una dintre sarcinile la care Molly ținea cel mai mult era selectarea clienților. Când era vorba despre artiști care aveau nevoie de un permis de muncă, îi trimitea colegilor lui Karen, știind că tinerei femei nu-i plăceau deloc.

– Cum adică demodat?

– Ei bine, trebuie să aibă vreo patruzeci de ani, dar se îmbracă de parcă ar avea de două ori pe atât.

– Și de unde vine?

– Dintr-un loc bizar, despre care n-am auzit vorbindu-se niciodată.

Molly nu se prea pricepea la geografie. Nu putea să facă diferența dintre Argentina și Arkansas.

– Mă ocup de el imediat. Și mulțumesc pentru… întâietate.

Strânse dosarul Garcia pe care-l așeză deasupra teancului. Ar fi fost fericită să creadă că îndoielile ei erau nefondate. La urma urmei, poate se iubeau și erau fericiți până când Miguel își va obține permisul de ședere.

Karen luă mapa pe care i-o lăsase Molly. Conținea numele și data nașterii clientului său, cât și naționalitatea. Un pașaport negru era prins cu o

agrafă. Nu era vorba de nici o urmă a vreunui dosar anterior, ceea ce însemna că era la prima vizită la oficiu.

Venea din Sanvito. Spre deosebire de Molly, Karen știa că Sanvito era o mică insulă independentă, din marea Mediterană. Acum câțiva ani, ziarele vuiseră din cauza răsturnărilor politice, care se întâmplaseră acolo.

Karen se duse în sala de așteptare. O familie de mormoni ocupa singură o jumătate din încăpere. Într-un colț, stătea pe scaun un bărbat singur. Nu era nici o îndoială: era omul despre care-i vorbise Molly.

Bărbatul avea privirea rătăcită, cufundat în gândurile lui. Stătea cu brațele încrucișate la piept și nu părea să fi observat apropierea lui Karen. Avea trăsăturile feței fine, tenul mat, părul negru ca smoala, avea o tunsoare clasică. Purta o cămașă albă, pantaloni gri și pantofi făcuți cu grijă.

Era un bărbat rafinat și seducător. Însă era greu să-i dai o vârstă. Chipul avea maturitatea unui bărbat de patruzeci de ani, dar fizicul părea să fie mai tânăr.

Karen aruncă o privire pe mapa ei și spuse:

– Adonis Sotera.

Când întoarse capul spre ea, fu cât pe ce să tresară. O surprinse privirea lui de om bătrân. Ochii erau de un cenușiu atât de șters, încât parcă erau translucizi.

Donis o privi cu luare-aminte pe angajata de la biroul de imigrări care-l strigase, și-și blestemă ghinionul.

O femeie!

Numai de asta n-avea nevoie. Experiența îl învățase că femeile aveau darul de a-i citi gândurile. Le admira pentru intuiția lor, ba chiar le invidia, însă în cazul de față ar fi preferat să aibă drept interlocutor un bărbat.

– Veniți cu mine?

Donis se ridică și o urmă. Tânăra femeie nu purta uniformă, și nu putea să știe ce grad avea. Purta un taior maro, cu o croială foarte riguroasă, care-i dădea o expresie gravă.

Funcționarii de la biroul de imigrări n-aveau birouri fiecare, ci ocupau doar un spațiu înconjurat de pereți mobili. Ea se așeză la o masă și-l invită pe Donis să ia loc pe un scaun. Pe urmă, îi luă pașaportul și începu să-l citească.

El profită de situație ca să examineze locul, dar nimic nu trăda personalitatea tinerei femei. Îi citi numele pe placa ce se găsea pe masă. K. L. Miller. Un nume anglo-saxon. Era al ei sau al soțului? Nu purta verighetă.

Trebuia să aibă vreo treizeci de ani. Probabil divorțată. Nu. Mai curând nemăritată.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Sotera?

El zâmbi și făcu semn spre pașaport.

– După cum puteți vedea, viza de pe pașaport, care mi-a fost dată pe aeroportul din Toronto, nu mai e valabilă decât o săptămână. Aș vrea să rămân mai mult, ca să vizitez locurile.

Ea privea foaia atașată la pașaport. În acest timp, Donis o observa, întrebându-se dacă avea să fie prietenoasă sau nu.

Era înăltuță și zveltă. Părul de un blond cenușiu i se revărsa pe umeri. În afară de cercei, nu mai purta nici o altă bijuterie.

Donis prefera femeile care purtau fuste largi și brățări de aur. Credea că așa ceva le scotea în evidență feminitatea. Dar după ce o văzuse pe K. L.

Miller, trebuia să recunoască ceva: cu o fustă largă și brățări de aur, femeia asta ar fi părut ridicolă.

– Văd că viza v-a fost eliberată de biroul nostru de la Viena, remarcă ea. Acolo locuiți?

– Nu. Eram în Austria în acel moment, și de acolo am luat avionul. Călătoresc mult pentru guvernul din Sanvito, dar n-am avut niciodată ocazia să vă vizitez țara. Aș fi vrut să plec direct din Sanvito dar, după cum trebuie să știți, Canada n-are reprezentanță consulară acolo.

– Am avut așa ceva, până când țara dumneavoastră a întrerupt relațiile diplomatice cu noi.

Era o notă de reproș în glasul ei? Sarcasm? Sau doar oboseala îl făcea să se poarte ca un paranoic?

– Din păcate, așa stau lucrurile. Suntem pe punctul de a reexamina poziția noastră față de țările occidentale. Acum, când s-a ajuns la o stabilitate politică, sunt sigur că ne vom deschide din nou către lumea întreagă. Funcționara municipală Miller îl privea atent, însă Donis era obișnuit cu așa ceva. Și pe urmă, nu vroia să se spună că nu fusese atentă la spusele lui.

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea, dar nu suntem obișnuiți să primim locuitori din Sanvito aici, în

Ontario. Ca să vă spun adevărul, sunteți primul pe care-l întâlnesc.

El îi zâmbi.

– E de înțeles. Puțini dintre compatrioții mei au ocazia să ajungă până aici.

El răsfoi paginile pașaportului și atinse în trecere degetele tinerei femei.

– După cum puteți vedea, am un statut diplomatic, care îmi conferă anumite… privilegii.

Karen îi îndepărtă mâna.

– Da… Am observat ștampila, dar nu eram sigură de semnificația ei. Ce faceți pentru guvernul dumneavoastră?

– Sunt consilier economic...

Ea clătină din cap, lăsând să se înțeleagă că era impresionată.

– …pe lângă președinte.

Simți un nod în stomac. Așa se întâmpla de fiecare dată când era într-o situație delicată. Dar învățase să-și ascundă teama.

– Aveți idee despre strategia guvernului nostru?

– Numai ce am putut afla din ziare.

Adonis îi aprecie tactul.

– Avem în fruntea statului un președinte ales pe viață. Este, cred, un concept nu prea cunoscut în restul lumii.

– Și noi avem prim-miniștrii care dau uneori impresia că vor fi aleși mereu.

– Înțeleg. Poate, până la urmă, conducătorii noștri nu sunt atât de diferiți.

Îl surprindea. De obicei, funcționarii guvernamentali nu prea aveau simțul umorului.

– De ce ofițerul de imigrări de la aeroport v-a dat o viză așa de scurtă?

– N-aveam de gând să rămân mai mult, dar am fost curios să văd țara dumneavoastră, așa că am venit să-mi prelungesc șederea. E mult de când n-am mai călătorit de plăcere.

– Aveți prieteni în Ontario?

– Nu.

Îl privi în ochi, oarecum surprinsă, auzindu-i răspunsul instantaneu. Adonis își luă angajamentul să fie mai diplomat data viitoare.

– Vă întreb asta pentru că Londra… noastră nu prea este un obiectiv turistic.

– Ar trebui să fie. Londra este un orășel minunat.

Amuzată, funcționara râse ca și cum ar fi fost vorba despre un compliment adresat ei. Și poate că într-un fel era. Obrajii lui Karen se înroșiseră, și Donis trebui să-și revizuiască părerea față de interlocutoare. Acum o vedea mult mai puțin rece și distantă decât atunci când se întâlniseră.

– Cât timp vreți să rămâneți? îl întrebă deschizând sertarul.

– O lună… Șase săptămâni.

– Trebuie să vă pun câteva întrebări.

– Vă stau la dispoziție.

– Aveți bilet de întoarcere?

– Da. Vreți să-l vedeți?

– Dacă-l aveți la dumneavoastră.

– Îl am în valiza de la gară. Pot să mă duc să-l iau.

– Nu, nu-i neapărată nevoie. Sunt sigură că dacă vi s-a dat o viză și un permis de ședere, totul trebuie să fie în ordine.

Donis se rezemă de spătarul scaunului.

– Mulțumesc.

Spre marea lui ușurare, o văzu luând o hârtie din sertar și începând să scrie. Trecuse cu bine prima încercare.

– Ați locuit tot timpul aici, la Londra? întrebă la rândul lui.

– M-am născut și am locuit într-o fermă la patruzeci de kilometri de oraș.

– De acolo aveți obrazul ca de piersică, ce se potrivește de minune cu mierea părului… cum spunem noi în Sanvito. Tânăra femeie se înroși.

– Mulțumesc.

Văzându-i reacția, Donis putu să-și dea seama că funcționara Miller nu era obișnuită să primească complimente în timpul orelor de program. Totuși, le merita din plin.

– Unde vă gândiți să stați în timpul ședereului la noi?

– N-am hotărât încă nimic. Puteți să-mi recomandați un hotel… destul de central?

– Este unul lângă Palatul Congresului, la câteva străzi de aici.

– Perfect… După ce vom termina cu hârtiile, puteți să-mi arătați pe unde s-o iau?

– Cu plăcere.

Se înșelase, avusese noroc să fie trimis la o femeie fermecătoare. Avea niște ochi verzi încântători.

Funcționara prinse cu o agrafă o foaie în pașaport.

– Poftim, puteți să rămâneți în Canada până pe 16 august. Dacă vreți să prelungiți ședereul, va fi suficient să vă prezentați la oficiul de imigrări cel mai apropiat.

– Foarte bine.

– Trebuie să vă previn că nu aveți dreptul să vă angajați în timpul ședereului în Canada.

– Fiți liniștită, n-am de gând să fac așa ceva.

Karen îi întinse documentul, punând astfel capăt întrevederii. Nu mai fusese atât de nervoasă de când Michael Caine se așezase la biroul ei să-i ceară un permis de muncă. Dar Adonis Sotera, prin originea și manierele unei alte vârste, nu era și el un personaj extraordinar?

– Mulțumesc, spuse el punându-și pașaportul în buzunar. Și acum, vreți să-mi arătați cum că ajung la hotel?

– Ah, da, uitasem. Scoase un plan din sertar.

– Este vorba despre Holiday Inn. Nu puteți să nu dați de el, e de-ajuns să mergeți pe jos.

Donis se ridicase să urmărească explicațiile lui Karen, și-și pusese amândouă mâinile pe birou.

Acolo, ea îi văzu inelul și se gândi imediat că era vorba despre un inel de nuntă.

Bineînțeles, un bărbat atât de seducător era cu siguranță însurat. O soție fidelă și supusă, înconjurată de o droaie de copii, trebuia să-l aștepte pe insula lui. Tiparul perfect al familiei mediteraneene.

Dar privind mai îndeaproape, descoperi o cruce gotică gravată în metal. Karen știa destul de bine că în Sanvito toate libertățile civile și religioase fuseseră abolite după ultimele alegeri prezidențiale. I se păru surprinzător faptul că tocmai consilierul economic al președintelui arborează atât de deschis simbolul credinței lui.

Se hotărî să riște să facă un comentariu.

– Nu pot să nu vă remarc inelul. E vechi?

Donis își retrase nervos mâna.

– N-am idee cât este de vechi. E un inel de aur și nimic mai mult.

– Dar nu cumva religia e abolită în Sanvito?

Bărbatul își strecură planul în buzunar.

– Cunoștințele dumneavoastră în materie de politică internațională și spiritul de observație sunt admirabile.

Karen simți că luase inițiativa. Adonis Sotera nu părea ofensat, ci mai degrabă stingherit. Cu coada ochiului, tânăra femeie văzu că își întoarce inelul în jurul degetului ca să ascundă crucea.

– Citesc ziarele, atâta tot.

– Înțeleg. Dar aveți dreptate. Practica religiei este interzisă în Sanvito. Totuși, nu suntem fanatici. Port acest inel din motive sentimentale. Proprietarul inelului este cineva… la care am ținut.

– Îmi cer scuze dacă am părut indiscretă.

Karen era roșie din cauza încurcăturii. Nu mai făcuse de mult o asemenea gafă.

– N-aveți motiv să vă cereți scuze. Așa cum v-am spus, erudiția dumneavoastră mă impresionează. Am terminat?

– Da, s-a terminat.

– Ei bine, încă o dată, mulțumesc.

Adonis Sotera îi luă mâna și înclină capul. O clipă, ea crezu că avea să-i sărute mâna. Dar el se mulțumi s-o mai privească o dată, după care ieși.

O lăsă pe Karen cu o stranie tulburare. Din fericire pentru ea, nu toate întrevederile o tulburau atât. Ce avea bărbatul acesta atât de deosebit?

Era oare privirea lui de nepătruns?

***

Karen ieși din clădirea cu aer condiționat ca să plonjeze în cuptorul străzii de la sfârșitului după-amiezii. Ca și cum căldura n-ar fi fost de-ajuns, automobilele prinse în ambuteiajul de la ora ieșirii de la birouri începuseră un concert de claxoane care ar fi putut să scoată din fire cea mai răbdătoare ființă omenească.

Se grăbi să ajungă la umbra plăcută a copacilor din Victoria Park. Pentru ea, era o plăcere și o destindere să treacă pe aici până să ajungă acasă. Își scoase pantofii și merse în picioarele goale prin iarba proaspătă. Imobilul în care locuia dădea spre parc, și putea să-și petreacă ore întregi la fereastră privind arborii mari.

Alese să urce pe jos, pentru că liftul părea blocat la un etaj. Astfel, ajunse la ușă abia trăgându-și răsuflarea. Abia intrase când sună telefonul.

– Alo, Karen, unde-ai fost? Încerc să dau de tine de mai bine de o jumătate de oră.

Era fratele ei mai mic, Tim. La douăzeci și cinci de ani, încă se purta ca un copil, dar Karen, care îi fusese aproape mamă, nu se supăra.

– M-am plimbat.

– Ei bine, mă bucur că ai ajuns acasă. Vroiam să te invit să cinăm împreună.

– Cu plăcere. Când?

– Diseară.

– Ah, nu, nu astă-seară. Sunt extenuată…

– Vine și tata.

– De ce? S-a întâmplat ceva?

Pentru cineva care cunoștea genul de relații care existau între tată și fiu, nu era o întrebare nelalocul ei.

– Nu, totul e bine. A fost ideea lui Sue. Ea vroia să-l invite încă de când am cumpărat casa. Până la urmă, am fost de acord.

– E foarte bine că tata vine la voi, dar de ce-mi spui în ultima clipă?

– Pentru că și eu știu abia de o oră, mărturisi Tim râzând. Când m-am întors de la serviciu, Sue avea

friptura în cuptor. Ea însăși i-a telefonat tatei să-l cheme. E convinsă că dacă m-ar fi întrebat pe mine cum să facem, aș fi lungit-o până la calendele grecești.

Karen aprecie perseverența cumnatei sale.

– De acord. Fac un duș și vin.

– Masa o să fie la ora șapte. Să nu întârzii!

Karen înțelese mesajul. Vroia să ajungă înaintea tatălui…

– Am să vin cât se poate de repede.

***

Karen deschisese larg ferestrele mașinii în timp ce rula pe malul taluzat al Tamisei. Londra canadiană avea o sumedenie de similitudini cu capitala engleză cu același nume. Chiar și clima din Ontario semăna cu cea din Marea Britanie.

Casa pe care Tim abia o cumpărase era o mică clădire construită în stil colonial. Tim se ocupa cu așa ceva: cumpăra câte o casă, o renova și după aceea

o vindea, scoțând un beneficiu. Sue și cu el locuiau acolo în timpul lucrărilor, și când treaba se termina, se mutau în altă parte. Asta se întâmpla aproape în fiecare an. Karen n-ar fi putut să spună câte apartamente ocupaseră în felul ăsta.

Când văzu mașina tatălui său, Karen simți o strângere de inimă. Nu-i mai rămânea decât să spere că totul mergea bine.

Sue fu cea care veni să-i deschidă ușa. Era o tânără brunetică, plină de energie.

– Slavă Domnului c-ai venit, spuse Sue. Începeam să mă îngrijorez.

– M-am grăbit cât am putut. Cum merg lucrurile?

– Așa și așa. Tatăl tău abia a venit. Stă de vorbă cu Tim, în salon.

Karen o privi neîncrezătoare.

– Stau de vorbă?

– În fine, să spunem că nu se ceartă, cel puțin nu încă. Trebuie să pregătesc masa. Nu vrei să te duci la ei?

– De acord, dar să mă chemi dacă ai nevoie de mine în bucătărie.

Sue făcuse o treabă remarcabilă ca să se poată locui într-un șantier permanent. Câteva flori și

perdelele drăguțe de la ferestre dădeau un aspect călduros și primitor salonului.

Karen își găsi tatăl și pe Tim așezați într-un colț al încăperii. William Miller trăgea conștiincios din țigară bând o bere, iar băiatul lui își făcea de lucru cu o limonadă. Amândoi ridicară privirea la apariția ei.

– Bună seara, le spuse nou-venita celor doi.

– De ce ai întârziat?

Tim era mereu foarte încordat în timpul întâlnirilor în familie. Karen nu-i răspunse, și se duse să-și sărute tatăl.

– Ce mai faci? o întrebă el.

– Mulțumesc, bine. Dar tu?

– N-am de ce să mă plâng.

Aceste formule de politețe erau doar niște formalități, care nu erau altceva decât ilustrarea dificultăților pe care le aveau membrii familiei de a comunica între ei.

– Cum îți merge la serviciu?

Era a doua întrebare pe care tatăl nu scăpa niciodată s-o pună fiicei.

– Ca de obicei.

Ea se duse să se așeze pe sofa, lângă Tim.

– Frățioare, s-ar zice că ai lucrat ceva în astea două săptămâni de când ești aici.

Frățiorul, care era cu un cap mai înalt decât ea, își umflă pieptul cu mândrie.

– N-are nici un rost să-mi pierd timpul. Casa asta îmi place. O să fie superbă după ce voi termina lucrările.

– Da, e foarte frumoasă.

Urmară câteva momente de tăcere, dar înainte ca nou-venita să găsească un nou subiect de conversație, se auzi glasul lui William Miller.

– Cred că recolta o să fie bună anul ăsta.

Fratele și sora întoarseră în același timp capetele spre el. Era un subiect pe care-l abordau de obicei abia după ce terminau de mâncat.

– Hm… despre ce recoltă vorbești, tată? întrebă Tim.

Karen îi trase un cot discret în coaste. Prin astfel de întrebări începeau de obicei disputele.

– Recolta de tutun, firește! mormăi domnul Miller.

– Dar n-ai mai plantat tutun de mai bine de patru ani. Cu un gest provocator, tatăl lor scoase un pachet de țigări din buzunar și-și aprinse una.

– Dar am cultivat vreme de treizeci și cinci de ani. Asta îmi dă dreptul să vorbesc.

– … și să ne afumi, mormăi băiatul lui. Nu te deranja, mai ales pentru noi. Am respirat fum toată viața.

– Tim… te rog, îl opri Karen. Așadar, tată, cum e prețul tutunului anul ăsta?

Chipul bătrânului se destinse, ca de fiecare dată când cineva se arăta interesat de meseria lui de agricultor.

– Hal Martin e convins că prețul va rămâne același, dar eu nu cred.

Karen nu-l mai văzuse pe Martin de foarte mult timp, însă tatăl ei nu scăpa nici o ocazie să vorbească despre el. După ce se întâmplase între cele două familii, nu prea înțelegea de ce nu-i disprețuia. Dimpotrivă, parcă făcea din ei un fel de eroi.

Mâncarea era savurosă. Sue le servi o friptură excelentă, și făcuse chiar și o prăjitură cu ciocolată. Tim reuși să-și păstreze calmul, și seara aceea fusese una dintre cele mai bune pe care familia le petrecuse în ultimele luni.

Karen insistă s-o ajute pe Sue să strângă masa.

– Am auzit ce-a spus Tim în salon. Îmi pare rău, se scuză Sue, odată ajunse în bucătărie.

– N-ai de ce. Tim e un om în toată firea. Și tata ar trebui să fie la fel.

– Nu fi prea severă cu tatăl tău. Simte lipsa soției.

– Și nouă ne lipsește. Dar ar trebui să înțeleagă într-o bună zi că ăsta nu-i un motiv să-și verse supărarea pe copiii lui.

– Nu-i așa, Karen. Nu știe să-și exprime sentimentele.

Karen zâmbi amar.

– Nu e de glumă. Înainte, era mama, ea era liantul familiei. Dar acum, nu știu…

Sue o prinse de umăr.

– Nu spune așa ceva! Nu e nimic mai important ca familia.

– Da, dar…

– Nu uita că bărbații din camera de alături contează pe tine. Tim și tatăl lui poate nu-și dau seama, dar au nevoie de tine. La fel și eu.

***

Karen fu fericită când se întoarse acasă. Știa că avea dreptate cumnata ei, dar asta n-o prea consola. Mesele astea în familie erau destul de stânjenitoare și se simțea ușurată că scăpase de cea de astăzi.

Se întindea în pat când începu să sune telefonul.

– Domnișoara Miller? întrebă un glas de bărbat cu un ușor accent.

– Da…

– Adonis Sotera la telefon. Ne-am întâlnit azi-dimineață la biroul dumneavoastră, vă aduceți aminte?

Cum ar fi putut să uite?

– Bineînțeles că-mi amintesc de dumneavoastră. De unde aveți numărul meu de telefon?

Urmă o tăcere la capătul celălalt al firului.

– Sunteți singura K. L. Miller în cartea de telefon.

– Și ce pot face pentru dumneavoastră?

– Sunt într-o situație delicată. Într-o… mare încurcătură, cum spuneți dumneavoastră.

Expresia o făcu să zâmbească.

– Ce fel de încurcătură?

– Sunt la închisoare.

Capitolul 2

– Sunteți în închisoare? De ce? Ce s-a întâmplat?

– Este vorba de o neînțelegere, dar nu reușesc să-i conving pe domnii ăștia de la poliție.

– De ce vă acuză?

– Stați să mă gândesc puțin. Au spus "lovituri cauzatoare de răni"…

– Lovituri cauzatoare de răni?

– Da, așa au formulat acuzarea.

Karen deveni cât se poate de neliniștită. Cum Canada nu recunoștea Sanvito, povestea asta risca să se transforme într-un coșmar de birocrație.

– Domnișoară Miller, mai sunteți pe fir?

– Da, sunt aici. Vreți să vin acolo, să văd dacă putem aranja cumva lucrurile?

– Puteți face asta? V-aș rămâne recunoscător pentru eternitate.

– Vin imediat. Dar…

Ea tăcu și se gândi câteva clipe.

– Ah, îmi pare rău, domnule Sotera, dar acum îmi dau seama că nu pot să fac asta.

– De ce?

– Există un program de gărzi pentru cei care trebuie să se ocupe de probleme de felul ăsta, și trebuie să iau legătura cu colegul care este de serviciu astăzi.

– Nu se poate face o excepție?

– Nu sunt autorizată să iau o asemenea hotărâre, dar îl sun pe ofițerul de gardă care o să vină să se ocupe de problema dumneavoastră.

– Cum este… ofițerul ăsta?

– Barney? Este…

Nu putea să-i spună exact cum era Barney Coxwell, pentru că l-ar fi deprimat de la început.

– Are multă experiență.

– Înțeleg, răspunse el fără prea multă convingere.

Știu c-o să faceți cum este cel mai bine, dar în primul rând, spuneți-i colegului dumneavoastră că nu pot să rămân în spatele gratiilor.

Glasul îi trăda o disperare pe măsura situației în care se afla.

– Vă promit.

Închizând telefonul, tânăra femeie era cu moralul la pământ.

Ce ghinion să fie tocmai Barney! Cu el, puteai să te aștepți la orice, chiar ca Adonis Sotera s-o pățească și mai rău față de cum se anunța.

Răspunse soția lui Barney.

– Doamnă Coxwell, la telefon e Karen Miller. Îmi cer scuze că vă deranjez așa de târziu, dar avem un client care a ajuns la închisoare. Barney e acasă?

– Nu, a plecat în urma unui apel telefonic.

– Se întoarce repede?

– Mi-a spus că s-ar putea să nu se întoarcă până mâine dimineață. A primit o informație despre niște emigranți care s-ar ascunde pe coasta D'Aylmer.

Karen oftă ușurată și-i mulțumi soției lui Barney înainte de a-și suna ofițerul superior.

– Rathbone la telefon.

Chiar trezit în miezul nopții, Rathbone dădea impresia că era mereu de gardă. Karen nu se simțea niciodată în largul ei când îi vorbea, și el nu-i dădea nici o mână de ajutor.

Karen îi explică pe îndelete situația clientului său și șeful o ascultă răbdător.

– Ei bine, vorbește cu un alt consilier. Evans trebuie să fie acasă.

– Dar, domnule, aș vrea să mă ocup chiar eu de cazul ăsta.

– Credeam că nu-ți place să lucrezi pe teren, în afara orelor de program.

– Așa e, dar…

– N-ai mai fost pe teren de mult timp, Miller. Crezi că ești în stare să te descurci de data asta?

– Așa cred, domnule Rathbone. Sunt chiar sigură de asta.

– Foarte bine, atunci du-te. Mâine dimineață vreau să am un raport complet pe birou.

***

Comisariatul de poliție era la o depărtare de câteva minute de locuința lui Karen. Ea își parcă mașina lângă trotuar și se duse la sergentul de serviciu.

– Nu ne-am văzut de mult timp. Ce mai faceți?

– Foarte bine. Dar prizonierul nostru? A fost cuminte?

– Da. Pare puțin nervos, dar nimic mai mult.

– Cred că și dumneata ai fi, în locul lui. Un turist care se află într-o țară străină și se trezește în spatele gratiilor nu e într-o situație prea plăcută.

– Așa este, recunoscu sergentul. O să chem un agent care să vă ducă jos.

Karen coborâse de multe ori la subsol, dar nu reușise să se obișnuiască nicidecum cu locul. Înțelegea neliniștea clientului ei.

Acesta stătea în pat, cu capul sprijinit pe genunchi. Avea cămașa sfâșiată, și o vânătaie pe obraz. Când auzi ușa deschizându-se, ridică ochii cu o privire buimacă. Făcu totuși un efort să zâmbească.

– Ați venit până la urmă, domnișoară Miller.

– Spune-mi Karen, spuse ea zâmbind. Majoritatea clienților mei așa fac.

Karen intră în celulă și agentul închise ușa în urma ei.

– M-aș simți onorat să-ți spun Karen, dar atunci ar trebui să-mi spui și tu Donis.

– De acord. Te doare?

Întinse mâna spre obrazul lui, dar se opri înainte să-l atingă.

– Numai când închid ochiul, dar fii liniștită, nu-i chiar atât de grav. Îmi pare rău că n-am ce să-ți ofer.

– Mulțumesc. În activitatea ei văzuse mulți răufăcători, dar instinctul îi spunea că acum nu era vorba despre așa ceva.

– Ce s-a întâmplat?

– Polițistul de gardă nu ți-a spus nimic?

– Aș vrea mai întâi să ascult versiunea ta asupra celor întâmplate.

– Foarte bine. E o tâmpenie, și numai eu sunt de vină. Când am plecat de la tine, m-am dus la hotelul pe care mi l-ai recomandat și m-am odihnit puțin înainte de a ieși să mănânc ceva. Când mă întorceam, se întunecase și m-am rătăcit. Mi-am scos planul din buzunar și tocmai îl studiam în momentul în care cineva mi-a pus mâna pe umăr.

– Te-ai gândit că trebuia să fie un hoț, nu?

– Nu. Mă gândeam la ce avea să urmeze… dată fiind situația mea.

Nervos, își trecu degetele prin păr.

– Nu înțeleg.

– Ți-am spus că am fost consilierul economic al președintelui. E normal ca un om aflat în poziția mea să atragă dușmănii.

– Dar aici ești în Canada.

– Recunosc că m-am purtat prostește. Fără îndoială, a fost din cauza oboselii. Am avut o reacție instinctivă de apărare, atâta tot.

– Știi ce vroia omul ăla de la tine?

– Cred că vroia să-mi propună să mă ajute, dar înainte de a-l lăsa să vorbească, l-am tras un cot în coaste care l-a făcut să cadă pe jos.

Măsurând fără îndoială vreun metru optzeci, fizicul lui Donis te făcea să te gândești mai degrabă la agilitate și reflexe decât la brutalitate.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Ne-am bătut. A reușit să-mi tragă un pumn în față, dar până la urmă l-am făcut să se lase păgubaș. Când a venit poliția, a cerut să mă aresteze.

Karen scoase o hârtie și începu să noteze spusele lui Donis.

– Poliția ți-a spus când va trebui să te prezinți în fața justiției?

– Mâine dimineață. Dar cu riscul de a mă repeta, n-aș vrea să-mi petrec noaptea aici. Pot să dau o semnătură, să ofer garanții, însă, te rog, cineva în poziția mea, să-și petreacă o noapte în arestul poliției…

Nu-și termină fraza, ca și cum cuvintele l-ar fi înfricoșat.

– Nu sunt sigură că pot…

El n-o lăsă să continue și o prinse de mâini.

– Te implor…

Agentul care asista la întrevedere puse mâna pe revolver.

– Dă-te la o parte de lângă ea!

– Scuză-mă, murmură el lăsând-o în pace.

– Nu-i nimic.

Tânăra femeie se întoarse spre agent și făcu un gest să-l liniștească. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoștea, Donis trăia într-o teamă permanentă.

– Ai ales pe cineva care să te apere?

– Poftim?

Parcă-l trezise dintr-un vis.

– Ai ales un avocat care să te apere?

El clătină din cap.

– Ofițerul mi-a spus despre asta, dar credeam că de așa ceva beneficiază doar cetățenii canadieni.

– Nu. Toată lumea are dreptul să fie apărată. Vrei să mă ocup eu de treaba asta?

Cel întrebat se gândi câteva clipe.

– Cred că nu. Am să fac doar apel la clemența judecătorilor.

– Tu hotărăști, dar trebuie să te avertizez că în cazul în care ești condamnat, curtea va cere să-ți fie retrasă viza.

– O să fiu expulzat?

– Ți se va cere să pleci singur.

– Voi fi obligat să mă întorc în Sanvito?

– Nu neapărat.

– Atunci, fie ce-o fi!

Karen tocmai își aranja notițele în geantă când îi veni o idee.

– N-aș vrea să-ți faci speranțe zadarnice, Donis, dar am să încerc totuși să te scot de aici.

Chipul lui se lumină și-i adresă un zâmbet de mulțumire.

– Îți mulțumesc de la bun început.

O privi cum se îndepărtează. Hotărât lucru, Karen Miller nu era cum o crezuse la început. Sub aparenta ei răceală se ascundea o inimă generoasă, și bănuia că putea să fie extrem de feminină dacă vroia.

Poate n-o lăsa indiferentă, cine știe? Of, nu era momentul cel mai potrivit să se gândească la o legătură, și cu atât mai puțin să se îndrăgostească, dar Karen ar fi putut să fie o aliată prețioasă.

Donis se întinse și se întoarse cu fața la perete. Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Karen se apropie de biroul sergentului.

– Ofițerul care a făcut arestarea mai este aici?

– Nu, a plecat. Vreți să vedeți dosarul?

– Da, vă rog.

Sergentul i-l aduse și începu să citească.

– Martorul se numește Dominique Scapiletti. Adresa: Richmond Street. Are un magazin în White Oaks Mall. L-ați văzut pe omul ăsta?

– Doar pentru câteva clipe.

– Puteți să-mi spuneți cum arăta?

– Un metru șaizeci și cinci, nici gras nici slab, părul negru. Avea un costum ieftin. Bietul de el, a avut parte de o bătaie zdravănă. Așa se întâmplă uneori când vrei să-ți ajuți aproapele.

Karen nu făcu nici un comentariu.

– Fiți atent, ați accepta să-l eliberați pe domnul Sotera dacă-mi asum eu responsabilitatea?

– Nici o problemă. Îl ținem aici așteptând să vină cineva de la serviciul dumneavoastră.

– Mulțumesc, spuse ea dându-i înapoi dosarul.

Donis se ridică auzind cheia răsucindu-se în ușă.

– Totul s-a rezolvat, explică ea agentului.

Donis o privi pe Karen, apoi ușa care rămânea deschisă.

– Ai reușit să-mi obții eliberarea?

Nu-i venea să creadă. Nu lipsise mai mult de un sfert de oră.

– Ești liber, dacă promiți să fii prezent mâine dimineață la audiere.

Renunțând la rezerva lui obișnuită, Donis o luă în brațe pe eliberatoarea lui.

– Ești formidabilă. Nu știu cum ai făcut, dar îți mulțumesc din inimă.

Karen, cu fața lipită de pieptul lui, nu putea să vorbească.

– Mă tem că nu mai poți rămâne la Holiday Inn. Mi-am permis să fac câteva aranjamente.

El simțea bătăile inimii tinerei femei, care dovedeau că era cât se poate de emoționată.

– N-are nici o importanță locul, câtă vreme nu mai am zăbrele la ferestre.

– Îți promit, dar… Donis… poți să mă lași să respir?

El se îndepărtă imediat.

– Iartă-mă Karen, n-am vrut să…

– Nu-i nimic.

Obrajii i se înroșiseră, de plăcere sau din cauza încurcăturii, și asta îl încântă.

– Nu-i nimic. Unde rămăsesem? Da, cum îți spuneam, am găsit un loc unde să stai la noapte. Nu-i luxos, dar o să te simți bine.

– Unde este?

– La seminarul iezuiților. Au niște camere de hotel cu care oamenii bisericii ne ajută când avem vreo problemă.

– Cum? Vrei să rămân cu niște oameni ai bisericii?

– Te deranjează?

Își dădu seama că tocmai propusese unui reprezentant al unui guvern ateu să se ducă să doarmă într-o mănăstire. Nu era un gest prea… diplomatic.

– Să nu mă înțelegi greșit, o liniști el. N-am de făcut nici o obiecție la asta. Sunt doar puțin surprins, atâta tot.

Simțea că Donis își recăpăta treptat controlul de sine. Totuși, timp de câteva minute, sesizase un alt aspect al lui. Era în stare de sentimente de încredere, cu toate că era în permanență în gardă.

Karen reintra în obișnuita activitate profesională. Îl conduse la sergent, care îl puse să semneze într-un registru și-i dădu înapoi lucrurile. Pe urmă plecară la căminul părintelui Peter.

Era fericită și se simți ușurată să-l vadă pe părinte. Era un bărbat solid, cu o privire deschisă. Era ungur și venise în Canada în 1957. De când se stabilise în Ontario, generozitatea și dragostea lui pentru aproape stârniseră admirația tuturor.

Îi întâmpină cu căldură.

– A fost cât pe ce să întârzii, spuse el zâmbind.

Sancho mi-a mai făcut o surpriză.

Sancho era mașina veche a părintelui Peter, pe care o numea așa în amintirea credinciosului servitor al lui Don Quichotte.

– Ce s-a mai întâmplat?

Avusese și ea ocazia să meargă o dată cu Sancho, și durase mai mult de o oră să străbată cinci kilometri.

– Carburatorul…

– De ce n-o duci o dată la un garaj, s-o vadă un meseriaș?

Părintele Peter își duse o mână la inimă.

– Copila mea dragă, cum poți să-mi propui așa ceva? Nu l-aș abandona niciodată pe Sancho printre oamenii ăia, chiar dacă mulți dintre ei sunt catolici. Tot ce-mi trebuie ca să repar mașina este credința și… câteva scule. Apoi se întoarse spre Donis.

– Ce mai faci? Eu sunt părintele Peter.

– Bine, încântat de cunoștință, părinte.

Karen se așteptase la o oarecare ostilitate din partea lui, însă Donis se înclină respectuos.

– Trebuie să fii obosit, fiul meu. Am să-ți arăt camera și mâine dimineață, când o să fii odihnit, o să stăm de vorbă. La ce oră trebuie să fii la tribunal?

– La ora nouă, răspunse Karen.

Donis se întoarse spre ea.

– Vii și tu?

În privirea lui era o rugăminte mută, dar ea era obligată să-l dezamăgească.

– Îmi pare rău, un alt consilier lucrează la Palatul de Justiție.

– Înțeleg, spuse el lăsând ochii în jos.

– Mi se pare că ești din Sanvito, nu? își întrebă părintele oaspetele.

– Da, chiar de acolo.

– Cu mulți ani în urmă, când eram student la Roma, am cunoscut un tânăr preot originar din insulă. Poate îl cunoști, cine știe? Dar nu-mi aduc aminte cum îl chema…

– Dacă e tot preot, înseamnă că nu mai e în Sanvito.

– Bineînțeles. Dar aș vrea să-mi aduc aminte numele lui. În sfârșit, o să-mi amintesc… pe la trei dimineața.

Karen era obosită și vroia să se ducă să se culce, dar nu reușea să alunge sentimentul de responsabilitate pe care-l avea față de Donis. Totuși,

făcuse tot ce putuse și mâine, un coleg avea să se ocupe mai departe de ceea ce era de făcut. N-avea de ce să-l vadă din nou, nu era nici un motiv să-și dorească să-l revadă.

Donis nu-i ușură situația, pentru că o prinse de mâini și o privi cu gravitate.

– Sper că nu ți-am stricat de tot seara.

– Nicidecum. Pur și simplu… mi-am făcut datoria.

– Dacă toată lumea gândește ca tine, Canada trebuie să fie un tărâm extraordinar.

Karen se simțea stânjenită. Vru să mai vorbească… doar ca să facă ceva.

– O să te simți foarte bine aici. Și dacă ai nevoie de ceva, de orice…

Se întrerupse. Donis o prinse de bărbie și o sărută pe amândoi obrajii.

– La mine în țară, așa se face când mulțumești cuiva pentru amabilitate. Și tu, Karen, ai fost din cale afară de amabilă cu mine.

Pe urmă, el se răsuci pe călcâie și-l urmă pe părintele Peter în seminar, stând de vorbă ca și cum ar fi fost vechi prieteni.

***

A doua zi dimineață, Karen se duse în biroul șefului ei direct. Liz O'Connell vorbea la telefon, dar îi arătă un scaun. Karen se așeză, cu dosarul Sotera în mână, și încercă să nu tragă cu urechea la conversația care se desfășura. Dar era imposibil.

Liz, care fusese măritată de trei ori și de fiecare dată divorțase, avea o viață socială foarte animată. Karen se întreba de multe ori de unde avea Liz atâta energie, și atâția curtezani.

– Nu, nu caut să te evit, dragul meu, dar mama este într-adevăr bolnavă… O bronșită, cu niște complicații. În curând o să împlinească nouăzeci de ani, și sunt singura ei fată. Știam c-ai să-nțelegi. Pe curând.

Lăsă receptorul pe birou cu o expresie de dezgust.

– De ce trebuie să se poarte mereu ca un zănatic? mârâi ea.

– Credeam că e amabil și ești îndrăgostită la nebunie de el.

– Da, nu este Casanova, dar e drăguț.

– Ce-i reproșezi?

– E un zgârie-brânză.

– Cred că exagerezi.

– Vorbesc serios. E bogat, dar nu cumpără niciodată nimic. Săptămâna trecută, eram la operă, și în timpul pauzei, toată căptușeala smochingului i s-a descusut.

Karen se stăpâni cu greu să nu pufnească în râs.

– Și ce-ai făcut?

– M-am drapat în demnitatea mea, am ieșit și am chemat un taxi. De atunci am decretat că mama este prea bolnavă ca să mai pot accepta o întâlnire.

– Chiar e bolnavă?

– A murit de mult, dar chiar o bronșită a răpus-o. Spune-mi mai bine de ce-ai venit.

– Am primit un telefon astă-noapte și m-am ocupat de problemă.

– Da, Rathborne mi-a spus de două ori azi-dimineață. A fost un caz interesant?

– Am scris totul în raport. M-am gândit c-ai vrea să-l citești înainte de a lua o hotărâre.

Îi întinse dosarul și Liz parcurse repede raportul.

– Fir-ar să fie, e vorba de cineva important. Trebuie să evităm orice gafă.

– Exact așa mi-am spus și eu. Apropo, Liz, vreau să-ți cer o favoare.

– Ce anume?

– Pot să asist la audierea din dimineața asta?

– De ce? Avem un ofițer acolo.

Liz răsfoi dosarul până dădu peste fotografia lui Adonis Sotera.

– Aha! Uite cum se explică interesul pe care-l ai pentru acest dosar. Chiar e un tip seducător.

– Haide, Liz, nu-i așa.

– Atunci, despre ce vorba? Nu face pe mironosița cu mine. Dac-aș avea un client ca el, și eu aș proceda la fel.

Karen își dădu seama că era mai ușor să fie cu totul de părerea lui Liz.

– De acord, ce pot să spun? Ai dreptate. Bărbatul ăsta e de-a dreptul fascinant.

– Și eu am aceeași impresie.

– Atunci, pot să mă duc?

– Mă tem că nu. Jim Evan abia mi-a telefonat să-mi spună că e bolnav.

Ești singura care poți să asiguri permanența pe ziua de azi.

– Ei, asta nu-i chiar atât de grav.

– Dacă vrei, am să-ți comunic rezultatul audierii de îndată ce-l voi afla.

– Îți mulțumesc.

***

În pauza de masă, Karen preferă să iasă să se plimbe un pic. Nu putea să-l alunge pe Donis din gândurile ei. Liz nu-i dăduse nici o veste, dar era posibil să nu se fi judecat încă.

Fără să vrea, se trezi în fața bibliotecii. Cu un vag sentiment de vinovăție, cum era vorba despre o indiscreție, intră în clădire, hotărâtă să afle mai multe despre Sanvito.

Ceru să i se aducă tot ce avea legătură cu istoria insulei și se adânci în lectură.

Sanvito era un punct pe hartă, la jumătatea distanței dintre Sardinia și coasta spaniolă. Era o

poziție strategică importantă și fusese obiectul de dispută al multor cuceritori. Fenicienii, grecii, romanii, spaniolii fuseseră pe rând stăpâni acolo. Insula nu-și obținuse independența decât după sfârșitul primului război mondial.

Acum, căzuse parcă într-o nouă formă de dominație. Actualul președinte, care fusese ales printr-o fraudă electorală, guverna cu mână de fier. Pământurile fuseseră confiscate, totul era cenzurat și taxe grele îi apăsau pe bieții locuitori.

Când oamenii începuseră să se adune în biserici ca să caute mijloace de a rezista, fusese interzisă religia. Toate bisericile au fost arse și practica religioasă interzisă. Mulți preoți au fost executați.

În cele din urmă, dictatorul a declarat stare de urgență și a închis frontierele cu lumea exterioară.

Karen aruncă o privire la ceasul de la mână și văzu că ora ei liberă se terminase. Îi mai rămâneau și alte articole de citit, dar știa destul. Dădu înapoi documentele și plecă.

Era clar că Donis era din echipa care făcea să domnească teroarea în Sanvito. Poate el era cel care pusese la punct sistemul de impozite. La el în țară,

trebuia să fie la fel de dușmănit precum dictatorul pentru care lucra.

Karen simți o oarecare tulburare când își dădu seama cui acordase viza. Ba chiar mai mult, îl ajutase, îl scosese din închisoare, și… chiar îl privise cu simpatie. Adonis Sotera, fără îndoială, nu era un simplu turist. Dar atunci, ce venise să facă aici?

După ce se întoarse în birou, Karen se așeză să se gândească. Ceea ce de-abia aflase nu pleda în favoarea lui Donis, dar de aici până la a-l acuza de crime politice, era un prag pe care nu putea să-l depășească.

Luă telefonul și sună la poliție, ca să afle ceva despre cel care făcuse plângere. Ofițerul de serviciu îi dădu adresa lui Scapiletti și numerele de telefon.

Încercă mai întâi să-l caute acasă.

– Ați greșit numărul, îi răspunse glasul unui bărbat.

Îi repetă numărul pe care-l primise de la poliție.

– Da, ăsta e numărul, dar aici nu stă nimeni cu acest nume.

Luă apoi legătura cu magazinul unde era angajat Scapiletti.

– Nu, nu lucrează la noi, îi răspunse directorul. Nu-l cunosc pe omul ăsta.

Karen închise telefonul, îngândurată.

După câteva clipe, Liz o sună prin interfon.

– O să te bucuri să afli că acuzațiile care i se aduceau domnului Sotera n-au fost luate în seamă.

– Cum? Dar ce s-a întâmplat?

– Reclamantul, un anumit Scapiletti, nu s-a prezentat la audiere.

– Doamne! exclamă Karen. Liz, trebuie să vorbesc imediat cu tine. Cred că am făcut o greșeală teribilă.

Capitolul 3

Karen petrecu mai mult de o jumătate de oră explicându-i lui Liz ce tocmai aflase despre Sanvito. Aceasta o ascultă cu atenție, dar răspunsul ei o surprinse pe Karen.

– Cred că reacționezi într-o manieră excesivă.

– După ceea ce s-a întâmplat la tribunal, Scapiletti ăsta poate foarte bine să fie unul din Sanvito.

– Fii serioasă, te uiți prea mult la filmele de spionaj. Tot ce se poate spune este că reclamantul folosește un nume și o adresă false. Poate are probleme cu poliția de aici. Cine știe? Dar ăsta nu-i un motiv să te gândești la ce-i mai rău pentru Donis.

Karen se frecă la ochi și încercă să-și pună un pic de ordine în gânduri.

– De acord, să zicem că povestea asta cu martorul nu-i decât o coincidență. Dar atunci, cu ce se ocupă Donis? A recunoscut că lucrează pentru președintele din Sanvito. Cineva care lucrează pentru un tiran este complice la nelegiuirile lui.

– Karen, stai o clipă. Înțeleg că nu ești de acord cu ce se întâmplă în Sanvito, dar nu e treaba noastră să facem politică.

– De acord, dar este un om periculos, crud!

– Atâta timp cât nu comite nici un delict pe teritoriul nostru, nu ne interesează intențiile lui.

– Și toate cruzimile care au fost făcute pe insula lui, execuțiile fără judecată ale unor oameni nevinovați, nici asta nu ne interesează?

– Părerea ta personală nu contează. Nu uita că postul de consilier îți impune să fii rezervată. Există o limită pe care nu trebuie s-o depășești. Înțelegi ce vreau să spun?

În urmă cu o oră, Karen era sigură că intuia ceva. Acum, era cât se poate de confuză.

– Cred că da.

– Perfect. Și nu mai face mutra asta. Tu ești cea mai bună angajată a mea. Singura ta problemă e că pui prea mult la inimă. Învață să păstrezi distanța, altfel o să înnebunești.

– Crezi c-ar trebui să las baltă dosarul Sotera?

– Da. Stai deoparte vreo lună, și o să vedem după aceea dacă e cazul să formăm o comisie de anchetă.

– Mulțumesc, mi-a făcut bine să stăm de vorbă.

Liz îi zâmbi.

– Doar pentru asta sunt aici.

***

William Miller se așeză la masa din bucătărie să-și bea cafeaua.

– Martinii mi-au dat căpșuni din grădina lor, spuse el.

– Frumos din partea lor, răspunse Karen, distrată.

Soarele acestei dimineți de duminică bătea în geamurile bucătăriei. Karen observă că trebuia spălate și se hotărî să se apuce de asta imediat după ce-și va termina cafeaua.

– Ai putea să faci dulceață, ca să iei cu tine. De asemenea, poți să le dai lui Tim și lui Sue.

Karen își așează ceașca goală pe masă.

– Nu am curajul să fac asta pe căldura care se anunță. N-ai decât să le pui la congelator.

– Nu știu cum, spuse tatăl cu o expresie nemulțumită.

– Mai vrei un pic de cafea?

– Nu, mulțumesc. Cred că am să mă duc să mă întind puțin. Rămâi să dormi aici la noapte, nu-i așa?

– Nu astăzi. Trebuie să mă întorc la Londra.

Tatăl n-o întrebă de ce. De obicei avea grijă să-i dea explicații, dar de data asta alese să facă asemenea fratelui său. Dacă tatăl era așa de interesat de viața fetei lui, n-avea decât s-o întrebe el ce avea de gând să facă.

Dar nu făcu nimic. Se ridică greoi de la masă și se duse în cameră. Karen strânse masa, pe urmă se apucă să șteargă geamurile.

Bucătăria făcea parte din fermă de la bun început. Părinții ei o cumpăraseră când se căsătoriseră, acum cincizeci de ani, pe urmă o măriseră treptat, pe măsură ce familia crescuse.

Copiii Miller se împrăștiaseră peste tot, din Florida până în California. Când mama mai trăia, se întâlneau toți de Crăciun. Acum, nu. Doar Karen și Tim continuau să se vadă cu tatăl lor, și Tim chiar o făcea fără tragere de inimă. Era trist, dar destul de firesc ținând seama de educația pe care o primiseră.

După ce termină de curățat geamurile de la parter, nu avu curajul să treacă la cele de la etaj. Ar fi plecat bine-mersi fără să lase o vorbă tatălui, dar n-ar fi fost frumos. Stătea singur toată săptămâna și Karen își făcea datoria să treacă să-l vadă la fiecare sfârșit de săptămână. Din fericire, el coborî în momentul în care ea își făcea griji.

– Te-ai odihnit bine, tată?

– Nu prea. Trebuie să mă duc să mă vadă un doctor, pentru că mă cam doare spatele.

– Te mai doare?

– Da. Hal Martin are aceleași probleme ca mine. E boala fermierilor.

Karen lăsă ochii în jos. Își iubea tatăl, dar mai erau zile ca aceasta în care-i era greu să-l suporte. Se plângea tot timpul, nu vorbea decât despre el, despre reumatismul lui. Asta însemna bătrânețea…

– Luna viitoare o să mă întorc la universitate să fac niște cursuri, spuse ea ca să schimbe subiectul.

– Mda…

Bătrânul se uită la termometru, pe urmă răsfoi calendarul. Nu spuse nimic despre geamurile spălate.

– Sunt niște cursuri de drept penal, insistă ea.

– Drept penal? Ca polițiștii!

– Asta n-are nici o legătură cu poliția, ți-am mai explicat.

– Atunci, despre ce e vorba?

– Hm… despre terorism.Tatăl făcu o strâmbătură.

– De ce naiba ai nevoie să înveți așa ceva?

– Ei bine, trebuie să fim la curent cu toate. Nici o țară nu e la adăpost de fenomenul ăsta și…

– Totdeauna am spus că nu duc la nimic cursurile astea. Și când mă gândesc că pe astea se duc impozitele noastre! Ce-ar spune maică-ta dac-ar mai trăi?

Resemnată, Karen lăsă ochii în jos.

– Fără îndoială, ar fi de acord cu tine.

– Bineînțeles! Nu înțeleg femeile de astăzi. Când ai ajuns la biroul de imigrări, aveai nevoie de un post la arhivă. N-ar fi trebuit să accepți promovarea asta, unde-ți riști viața.

De data asta, tânăra femeie nu se mai putu abține.

– Tată, știi foarte bine că disprețuiam munca la arhivă. Am muncit mult ca să ajung la postul pe care-l am acum. Nu înțelegi ce-mi place, fie, dar nu-mi face reproșuri.

Tatăl scoase o țigară din pachet și o aprinse.

– Pfui, ești la fel ca maică-ta. Și ea se înfuria de fiecare dată când îi demonstram că n-avea dreptate.

***

În seara aceea, la cineclubul universității, era un festival Grace Kelly. Karen își lăsă tatăl singur și se duse acolo. Găsise două prietene, și toate trei petrecură seara privind evoluția lui Grace împreună cu Bing, Jimmy și Gary.

Se despărțiră destul de târziu și Karen plecă să-și ia mașina din parcare. Noaptea era călduță, cu o briză plăcută. Îi plăcuseră filmele. Grace Kelly era una dintre actrițele ei preferate; dar o cuprinse o stranie tristețe. Viața i se părea deodată anostă, dar

n-avea altceva de așteptat de la existență decât rutina cotidiană.

Firește, avea o slujbă, prieteni, o familie și o sănătate excelentă. Știa, din experiența prietenelor ei, că mariajul și copiii nu erau de-ajuns pentru a satisface o femeie.

Cu un pic de noroc, peste douăzeci și șase de ani, administrația îi va oferi o petrecere de bun-rămas și va avea drepul la o pensie confortabilă. Poate colegii îi vor oferi un cadou, cine știe? Ce perspectivă deprimantă!

Conducându-și mașina, încerca să se gândească… Avea în primul rând nevoie de un somn bun, și pe viitor, se va abține să se mai ducă să vadă asemenea filme.

Se opri la un semafor și tresări. Silueta unui bărbat care aștepta nu departe, în stația unui autobuz, i se păru cunoscută. Adonis Sotera.

Fără să se gândească, deschise geamul.

– Vrei să te duc undeva, străine? întrebă șoferița zâmbind.

Donis întoarse capul spre ea și-și înălță sprâncenele.

– Nu mă recunoști? Sunt Karen, de la biroul de imigrări.

Lumina semaforului se schimbă în verde și mașinile din spate începură să claxoneze. Karen trase mașina lângă trotuar.

Nu uitase deloc îndoielile pe care le avea, însă discuția cu Liz o făcuse să se detașeze puțin. Dosarul Sotera o interesa la fel de mult, cu toate că promisese să nu se mai ocupe de el.

– Ce cauți aici la ora asta? o întrebă în timp ce ieșea din mașină.

Întunericul nopții și luminile de pe stradă dădeau chipului său o expresie neliniștitoare. Ar fi fost mai bine să nu se oprească? Oricum, acum era prea târziu.

– Am fost să văd un film, cu niște prietene. Vreau să spun… trei filme.

Era tulburată ca o liceană și-și mușcă nervos buzele.

Donis, care păruse la început contrariat, începu să zâmbească.

– Și tu, ce faci aici în miezul nopții?

– Aștept autobuzul.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta, însă Karen trebui să se mulțumească și cu el. La ora asta, nu mai era dispusă să facă interogatorii.

– Dacă vrei să ajungi în oraș, pot să te duc eu. Te-ai întors la Holiday Inn?

– Nu. Părintele Peter mi-a propus să rămân la seminar și am acceptat cu plăcere. Prețurile de la hotel nu sunt pe măsura buzunarului meu.

Karen era mulțumită că părintele Peter îl invitase pe Donis să rămână acolo. Avea încredere în judecata preotului. Dacă avusese încredere în Donis, putea să facă și ea la fel.

– Mă bucur pentru tine. Seminarul este un loc foarte plăcut. Vrei să mergem să bem o cafea?

Vorbise fără să se gândească, dar vroia să mai stea de vorbă amândoi, să știe mai multe despre el.

– Știu un bar nu prea departe, unde au un capucino excelent, adăugă ea.

Donis nu șovăi nici o clipă și clătină din cap.

– Aș merge cu cea mai mare plăcere, dar sunt ocupat. Poate altădată.

Karen se simți umilită. Așadar, atracția nu era reciprocă.

– Dar dacă vrei să mă lași undeva…

Deși farmecul situației dispăruse, nu putea totuși să refuze propunerea pe care i-o făcuse puțin mai înainte.

– Urcă!

Mașina era mică, și apropierea lui Donis o făcea să nu se simtă în largul ei.

– Unde mergi? întrebă ea, dregându-și glasul.

– Pe Oxford Street. Nu știu adresa exactă, dar am să-ți arăt locul.

– Mergi la un restaurant?

– Da. Trebuie să mă întâlnesc cu niște prieteni. În sfârșit… niște cunoscuți.

Cine erau oamenii ăștia, și unde-i întâlnise?

– Ai mai avut și alte întâlniri neplăcute?

Karen regretă imediat că pusese o asemenea întrebare, dar Donis nu păru deranjat.

– Din fericire, nu.

Asta mă face să-mi amintesc că încă nu ți-am mulțumit că m-ai scos din închisoare. De obicei nu rămân dator față de o femeie, dar îți sunt profund recunoscător pentru ajutorul tău.

– Uită de asta!

– Ai fi de acord să mă însoțești, să bem un pahar într-o seară?

Ea nu se aștepta la o asemenea invitație.

– Mi-ar face plăcere.

– Perfect. Am să te sun cât de curând. Semaforul se face verde. Poți să mă lași aici.

– Ești sigur? Aș putea…

– Nu, o să cobor aici.

Tonul lui Donis nu accepta contrazicere și Karen avu impresia că-i simte o vagă neliniște, ca și cum ar fi fost grăbit s-o părăsească.

– Mulțumesc mult, noapte bună.

Semaforul era verde. Karen n-avea de ales decât s-o ia din loc. Încercă să-l vadă pe Donis în oglinda retrovizoare, ca să știe unde mergea. Pe acolo erau mai multe restaurante.

Nu-și putu satisface curiozitatea. Donis rămase mult timp pe marginea trotuarului, cu mâinile în buzunare. O privea cum se îndepărtează, ca și cum n-ar fi vrut să se afle unde vroia să ajungă.

***

În zilele următoare, Karen se consacră exclusiv treburilor pe care le avea de făcut la serviciu. În felul ăsta, evita să se gândească prea mult la frumosul și misteriosul străin.

Luă dosarul Garcia și-l duse la Liz.

– Mi-ar plăcea să le fac o vizită proaspeților căsătoriți. Liz ridică ochii spre ea.

– Despre cine vorbești?

– Despre Miguel și Estelle Garcia.

– Ah, da, lucrătoarea la ketchup și cel care culege roșii. Au ceva probleme?

– Au probleme încă de la început. E mai bine de o lună de când nu l-am mai văzut pe Miguel. Estelle are mereu scuze pentru el, dar sunt sigură că soțul a părăsit-o deja.

– Atunci, trebuie făcută o anchetă. Te ocupi tu de asta?

– Bineînțeles. Mă înțeleg bine cu Estelle, și sunt sigură că ea știe cum stau lucrurile.

– De acord, dar fii prudentă. Situații de felul ăsta pot să ia o turnură neașteptată.

– Știu bine. Nu-mi place să mă amestec în viața personală a oamenilor, dar cred că trebuie să intervenim.

– O să văd cine te poate însoți în misiunea asta.

Ea luă telefonul și apăsă pe buton ca să capete ton.

– Alo, Barney. E cineva dintre voi care ar vrea să meargă în misiune cu o blondă fermecătoare?… Nu, prostule, nu cu secretara de la primărie. Cu Karen. E aici, la mine în birou.

La câteva secunde după ce Liz închise, apăru Barney.

– Haide, frumoaso, a trecut un veac de când n-am mai ieșit împreună, nu?

Karen oftă și se întoarse spre Liz.

– Te rog să-i spui să nu mai bată câmpii…

– Karen are dreptate. Nu se vorbește așa… Nu suntem vânători de recompense.

– Cum vrei dumneata, șefa.

Barney, un burtos de vreo cincizeci de ani, vedea peste tot emigranți clandestini. La el, asta devenise o fobie.

– Pe cine o să anchetăm?

– O să-ți explic în mașină, răspunse Karen ridicându-se.

Pe drum, îi făcu un scurt rezumat al aventurilor perechii Garcia.

– Înțeleg, spuse însoțitorul. Și eu m-am interesat de Dominique Scapiletti, cel care s-a bătut cu clientul tău… parcă Sotera îl cheamă.

Interesată, Karen se întoarse spre el.

– Și ce-ai găsit?

– Adresa pe care a dat-o nu există.

– Adevărat? A mai luat legătura cu poliția de atunci?

– Nu, nici vorbă. Amuzant, nu? E ca Sotera ăsta. A plecat de la Holiday Inn și n-a lăsat adresa. Nu știu unde s-a dus.

– Eu știu. A rămas la seminar.

– Ești sigură? Părintele ți-a spus?

– Nu, l-am întâlnit pe Donis în oraș, sâmbătă seara și chiar l-am dus cu mașina până la un restaurant.

– Da? Văd că ai grijă de clienții tăi.

– Termină, Barney. Aștepta în stația de autobuz și l-am ajutat, atâta tot.

– Unde se ducea?

– Trebuia să se întâlnească la un restaurant de pe Oxford Street, cu niște prieteni.

– Prieteni? Ce prieteni?

Karen oftă.

– Nu știu nimic și nu e treaba mea. Poate o să te surprindă, Barney, dar străinilor nu le este interzis să se vadă cu cetățeni canadieni. De altfel, Donis nu face obiectul unei anchete. Liz ți-a cerut doar să fii cu ochii pe el.

– Pentru mine, draga mea, toți sunt suspecți.

Tânăra femeie se lăsă păgubașă. N-avea nici un rost să mai discute.

Merseră câteva minute în tăcere, înainte ca Barney să revină la subiectul lui favorit.

– Știi că în week-end-ul ăsta am făcut nouă expulzări?

– Bravo! se simți obligată să reacționeze interlocutoarea. Statisticile tale trebuie să fie impresionante.

– Da, așa e! Încă o arestare, și bat recordul de anul trecut.

– Ei bine, dacă Miguel Garcia și-a părăsit nevasta, te las să te ocupi de cazul lui.

– Chiar faci asta pentru mine?!

Karen ar fi vrut să izbucnească în râs în fața reacției copilărești a colegului său, dar nu-i prea plăcea felul cum se purta Barney cu imigranții.

Estelle și Miguel locuiau lângă o unitate militară, într-un bungalou aparținând Ministerului Apărării. Karen și Barney se dădură jos din mașină și se apropiară de ușă. Înăuntru, se auzea înfundat ritmul unei muzici rock. Cu un asemenea fond sonor, era imposibil să fi fost auziți. Barney deschise ușa de plasă pentru țânțari și, sub privirile îngrozite ale tinerei femei, începu să bată în ușă cu pumnii și cu picioarele.

– Termină, Barney, o să dărâmi casa.

Dar metoda se dovedi eficientă. Muzica se dădu mai încet și cineva dinăuntru răspunse în spaniolă.

Karen îi aruncă o privire surprinsă lui Barney.

– E Miguel, nu-mi vine să cred.

Ușa se deschise. În pragul ei, apăru Miguel Garcia. Era îmbrăcat cu o bluză de corp și niște pantaloni, și nu părea deloc impresionat de nou-veniți.

– Ce vreți?

Barney scoase insigna.

– Coxwell, de la Imigrări. Și ea e Miller.

– O cunosc.

Karen încerca să se ascundă în spatele colegului ei. Nu-i plăcea deloc situația asta.

– Ești Miguel Garcia? întrebă Barney.

– Mda.

– El e, confirmă Karen. Am vrea să vorbim cu tine, Miguel.

– Despre ce?

– Despre permisul tău de ședere.

Miguel ridică din umeri, indiferent.

– Hai să vorbim.

– Putem să intrăm? întrebă ea.

Miguel se uită pe rând la ei, cu o expresie bănuitoare.

– Intrați, n-am nimic de ascuns.

Intrară într-un salon minuscul. Karen alese să se așeze în timp ce Barney se plimba, cu mâinile la spate.

– Dacă suntem aici, începu Karen, este din cauză că nu te-ai prezentat la ultimele trei convocări.

Miguel îi făcu cu ochiul și ieși din cameră fără să răspundă. Se întoarse după un minut, cu o sticlă de bere în mână, și se așeză pe banchetă.

– Domnișoara Miller ți-a pus o întrebare, urlă Barney. De ce n-ai venit la birou?

– Nu știu, domnule. Trebuie să fi uitat.

– Unde e Estelle? întrebă Karen.

– La lucru.

– Credeam că a fost dată afară.

El nu răspunse imediat.

– Da, dar au primit-o din nou.

– Parc-am înțeles că ți-ai dat demisia.

– Așa e…

– De ce? Nu e o muncă potrivită pentru un tip ca tine?

Karen făcu o strâmbătură, dar din fericire Miguel nu părea șocat de tonul lui Barney.

– Mă descurcam cu treaba pe care-o făceam. Am făcut lucruri și mai nasoale ca să câștig o pâine. Dar am alergie la roșii.

Își ridică mâneca și arătă brațul plin de bubițe.

– Săracul de tine!

– Adevărat, domnule. E ceva pe frunze care-mi face ce se vede.

– Te-a văzut vreun medic? întrebă Karen.

Barney, care dispăruse în bucătărie, nu-i lăsă timp să răspundă.

– Hei, Garcia, nevastă-ta e alergică la menaj?

– Ce vrei să spui ?

– Vino să vezi, Karen.

Bucătăria era într-o stare înfiorătoare. Vasele nu mai fuseseră spălate de cine știe cât timp, și pe jos erau aruncate cutii de conserve. Karen n-o prea cunoștea pe Estelle, dar nu-i venea să creadă că o femeie putea să locuiască într-o asemenea mizerie.

Se întoarse în încăperea care ținea loc de salon și se postă în fața lui Miguel.

– Am să-ți pun o întrebare, și vreau un răspuns sincer, spuse ea cu fermitate.

– Ascult, răspunse mexicanul, bosumflat.

– Tu și Estelle locuiți împreună, ca soț și soție?

Miguel se ridică brusc.

– Am spus deja, e la muncă. Imediat ce-o să se-ntoarcă, o să facă curățenie.

– Poți să-mi dovedești că Estelle mai locuiește aici?

– De ce-aș face-o?

– Arată-ne dulapul, ordonă Barney.

– Ce-i ăla?

– Locul unde vă țineți hainele.

Îl urmară pe Miguel în cameră. Patul era nefăcut, dar se părea că dormise o singură persoană. Barney deschise dulapul.

Jumătate era plin cu haine bărbătești, cealaltă jumătate era goală.

– Unde sunt lucrurile ei?

– La curățat.

– Nimeni nu-și trimite toate lucrurile deodată la curățat. Haide, spune adevărul!

Karen încerca să calmeze situația, pentru că se temea de reacțiile lui Barney.

– Bine, bine. A plecat la părinții ei.

– Dar ai ei sunt morți, interveni Karen.

Miguel devenea din ce în ce mai nervos. Se legăna de pe un picior pe celălalt și ridica ochii în tavan, ca și cum ar fi așteptat să-i vină din cer un ajutor.

– Bine, am să vă spun ce vreți să auziți. A plecat. Ne-am certat și și-a făcut bagajele.

Barney se bucura nespus să trăiască momente ca acesta. Pe chip i se întipări o profundă satisfacție.

– Bine, bine… Atunci, v-ați despărțit.

– Nu! Ne-am certat, atâta tot. Dar suntem în continuare căsătoriți. Și biroul de imigrări n-are dreptul să-și vâre nasul în problemele mele conjugale. Îmi iubesc nevasta, și de asta rămân aici, s-o aștept.

Miguel marcase un punct. E drept că nimic nu-l obliga să rămână în bungalou. Karen nu prea era convinsă de spusele lui, dar vroia să-i mai acorde o șansă.

– Vino, Barney, hai să plecăm. Dacă Estelle se întoarce, dă-ne un telefon. Ne-am înțeles?

– De acord.

– Și vreau să-ți văd certificatul medical.

Miguel mormăi ceva nedeslușit și trase un șut în ușă ca s-o închidă.

***

Bucătarii de la Trattoria Palerma habar n-aveau de aerul condiționat, și aburul care ieșea din marmite făcea ca bucătăria să pară o baie turcească, însă Donis părea să nu se sinchisească.

Altădată, ar fi pufnit în râs dacă cineva i-ar fi spus că o să ajungă să spele vase ca să-și câștige o pâine. Fusese un student strălucit și avusese o carieră de succes până să…

Și acum… Cine-ar fi putut să creadă că va ajunge aici? Cu un gest, aruncă resturile dintr-o farfurie într-un sac, pe urmă o vârî sub robinet.

De fapt, situația ar fi putut fi și mai rea. Canada era o țară frumoasă, și oamenii nu erau atât de reci și de distanți cum își închipuise.

Întâlnirea lui cu Karen Miller era o dovadă în acest sens. Doar ea fusese cea care-l scosese din închisoare!

Era o femeie seducătoare, inteligentă și amabilă, dar rămânea înainte de orice consilieră la biroul de imigrări.

Totuși, cu o seară înainte, când o întâlnise și-l invitase să bea o cafea, nu era de serviciu. Era oare posibil să se intereseze de el și altfel, decât pe plan profesional?

Dac-ar fi fost la el acasă, lucrurile ar fi fost simple. Dar se găsea într-un orășel din Ontario, în mijlocul Canadei, și nu știa care erau obiceiurile pe aici.

N-avea decât o certitudine. Karen nu era o ușuratică în căutarea unei aventuri trecătoare. Poate că în zilele următoare…

– Adonis Sotera?

Tonul glasului, și mai ales mâna care i se opri pe umăr, nu putea să-l înșele pe Donis.

– Cine ești? întrebă el fără să se întoarcă.

– Coxwell, de la biroul de imigrări. Vreau să-ți văd documentele.

Puțin mai târziu, Coxwell îl împingea pe Donis, cu mâinile încătușate, în localul oficiului de imigrări. Prima persoană pe care o văzu Donis fu Karen. Ea îl privi pe Barney, apoi îl recunoscu pe Donis. Deveni deodată foarte palidă și-l auzi murmurând:

– Oh, nu…

Donis o privi cu răcelă și se apropie de ea.

– Poți să fii mândră, domnișoară Miller. Îți faci treaba foarte bine.

Capitolul 4

– Ce se-ntâmplă, Barney?

Karen se grăbi spre colegul ei, fără s-o intereseze privirile curioase ale persoanelor care erau acolo.

Pentru ea, nu putea decât să fie vorba de o greșeală.

– Mulțumesc că mi-ai furnizat o indicație prețioasă. În felul ăsta, nu mi-am pierdut toată după-amiaza.

– Ce indicație? Despre ce vorbești?

Barney aruncă o privire triumfătoare spre Donis.

– Când te-am părăsit, am hotărât să mă duc să văd unde-l lăsaseși pe Sotera cu o seară înainte. L-am

găsit spălând vasele la Palermo, fără nici un permis de muncă, bineînțeles.

Karen lăsă ochii în jos. Inima i se strânse. Donis n-ar putea niciodată să înțeleagă că nu era cu nimic vinovată. Când ridică ochii, o lacrimă îi curgea pe obraz, o lacrimă care n-avea ce căuta aici, la locul ei de muncă.

– Îmi pare rău, îi spuse lui Donis.

Dar el nici măcar n-o privi.

– De ce ți-ar părea rău? interveni Barney. Nu ți-ai făcut decât datoria. Haide Sotera, avem un raport de scris.

***

Seara, după ce termina treaba la birou, Karen avea întâlnire cu cumnata ei ca să meargă la cumpărături. Era ceva ce nu făcea de prea multe ori, însă de fiecare dată, îi făcea plăcere.

Totuși, ieșind din al optulea magazin, Sue se prăbuși pe o bancă, lăsând să-i cadă pachetele pe jos.

– M-am săturat. Dacă mai trebuie să merg la vreun magazin, n-or să mă mai țină picioarele.

– Sue, ce-i cu tine? De obicei ești plină de viață.

– Totul e bine, te asigur. Vroiam să-ți pun aceeași întrebare.

– Eu sunt cât se poate de bine, fii liniștită.

Karen se aplecă să strângă pachetele. Curios lucru… nu era în stare să-și amintească ce cumpărase.

– Ai probleme la serviciu?

– Nu… în fine, nu prea.

Karen știa că Sue nu i-ar mai pune alte întrebări. Îi impusese să respecte secretul profesional, și în plus, nu mai vroia să se gândească la Donis. Nu vroia să-și mai aducă aminte de chipul lui, când îl adusese Barney.

Și pe urmă, de ce trebuia să se simtă vinovată? Donis fusese cel care lucrase, știind bine că n-avea dreptul s-o facă. Singura ei greșeală fusese aceea că nu-și ținuse gura.

***

Donis auzi ușa grea, metalică, închizându-se, și zgomotul acesta îl simți până în măduva oaselor. Gardianul se îndepărtă, închizând pe drum și alte uși. Donis mai trecuse și înainte prin asta, așa că zgomotele astea îi erau familiare.

Însă obișnuința nu făcea lucrurile mai ușoare, dimpotrivă. Reușise să reziste o dată, și nu era sigur că ar fi putut s-o ia de la început. Nevoia de libertate era din ce în ce mai presantă.

Acum doi ani, Donis nu înnebunise, pentru că în cele din urmă se resemnase. Acceptase să moară, pentru că în momentul acela, moartea era singura opțiune pe care o avea. Dar astăzi, credea că ce fusese mai greu trecuse…

Donis se așeză pe patul metalic și se uită în jur. Nu mai era la comisariatul de poliție, ci la centrul de detenție. La închisoare! Se întinse pe spate și închise ochii.

Închisoarea… Asta îi trezea în minte un trecut pe care ar fi vrut atât de mult să-l uite… Celula de astăzi era mai curată, patul mai confortabil, dar restul era la fel: o ușă încuiată și gratii la ferestre.

În închisoare, timpul trece cu o încetineală greu de suportat. Pierdeai noțiunea de zi și noapte. Rupt

de lumea exterioară, cum puteai să păstrezi contactul cu realitatea?

Cel mai greu de îndurat era singurătatea. Și mai era și degradarea fizică, trupul slăbea, mușchii se atrofiau…

Da, amintirile-i erau încă vii, teribil de prezente.

– Hei, Sotera, trezește-te! Ți se răcește mâncarea.

Deschise ochii și se ridică pe marginea patului. În fața lui era o tavă cu mâncare. Gardianul intrase în celulă și lăsase ușa deschisă. Donis nu înțelegea. Gardienii nu intrau niciodată în celule.

Asta trebuia să fie o nouă formă de tortură. Mâncarea era otrăvită… sau avea să i-o ia îndată ce-ar vrea s-o mănânce.

Dar gardianul ieși, lăsând tava cu mâncare.

– Mănâncă, spuse el încuind ușa. N-o să mai ai nimic până la micul dejun.

Donis îl văzu pe om îndepărtându-se. Mirosul mâncării umplea atmosfera celulei, și nu mai putea să suporte. Se ridică și bătu în ușă.

– Ia mâncarea!

Gardianul se întoarse înapoi.

– Ce se-ntâmplă? Nu-ți place ce ți-am adus?

– Ascultă, nu sunt un criminal. E o greșeală. N-aș mai putea să trăiesc încă doi ani în felul ăsta.

– Doi ani? Ai mai petrecut doi ani în închisoare?

Era cald în închisoare, însă Donis dârdâia. Cămașa îi era udă de transpirație, și-i era greață.

– Dacă trebuie să rămân, atunci cheamă un preot.

– Poftim?

– Un preot. Am bani. Pot să plătesc.

– Hei, nu poți vorbi pe englezește?

Donis dădu din cap. De ce gardianul ăsta nu înțelegea ce-i spunea? Vroia un preot, nimic mai mult.

– Parcă nu merge, nu?

Gardianul se întorsese în celulă și-l examină încruntat.

– Ce se-ntâmplă? Hei, Sotera, ascultă-mă. Încearcă să te liniștești puțin. O să-ți aduc un pahar cu apă.

Donis îl privi pe gardian cum se îndepărta din nou. Încet-încet, revenea la realitate. Nu era în Sanvito. Era în Canada. Înfometarea și tortura erau din altă epocă și din altă lume.

La întoarcerea gardianului, se simțea mai bine. Îi mulțumi omului și bău paharul cu apă.

– Sotera, s-ar zice că ți-e mai bine. Te-ai mai colorat la față. Nu mai ai nevoie de nimic?

Erau multe lucruri pe care Donis nu le înțelegea în țara asta.

– De ce tratați prizonierii atât de… omenește?

Gardianul păru ușurat să vadă că Donis își venise în fire.

– Pur și simplu ești în detențiune, în așteptarea terminării unei anchete făcute de serviciul de imigrări.

– Și când se va termina ancheta asta?

– Cred că luni.

– Și astăzi e vineri.

– Da, își fac treaba cât se poate de repede, dar…

Trei zile. Și fiecare oră din aceste trei zile avea să dureze o eternitate. Simți cum îl cuprinde panica, dar reuși să se stăpânească.

– Pot să dau un telefon?

– Depinde cu cine vrei să vorbești.

Inexplicabil, prima dată se gândi la Karen. Ar fi vrut să-i audă glasul, dar știa că nu trebuia să se mai gândească la ea. Nu din cauza ei era acum la închisoare?

– Aș vrea să dau telefon unui preot. Părintelui Peter.

– Nici o problemă. Îl cunosc.

– Am dreptul să primesc și vizite?

– Una pe zi, precum vitaminele. Acum, hai să telefonezi. Plimbarea asta mică o să-ți deschidă pofta de mâncare.

Gardianul lăsă ușa deschisă și Donis îl urmă până în sala unde se găsea telefonul.

***

Când îl văzu pe părintele Peter intrând în celula lui, Donis înțelese că viața putea să fie o permanentă reîncepere. Puteai să parcurgi mii de kilometri și să te trezești exact în aceeași situație.

– Ce mai faci, fiule? întrebă părintele întânzându-i mâna lui Donis. Nu arăți prea bine.

– Sunt obosit, dar o să treacă.

Părintele Peter se așeză pe patul de fier și continuă discuția pe care o începuseră la telefon.

– Ar fi trebuit să-mi spui că aveai nevoie de bani. Noi avem un buget la seminar pentru asemenea situații. N-ar fi trebuit să faci o ilegalitate.

Donis clătină din cap.

– Nu-i așa de simplu.

– Ah nu? Totuși, știai la ce riscuri te expui.

– Părinte, până la urmă n-am făcut decât să spăl niște vase. Nici un canadian n-ar fi acceptat să facă așa ceva.

– E drept, dar asta nu-i o scuză.

– Părinte, vă asigur că n-am venit în Canada să mă îmbogățesc. Sunt aici pentru că… în sfârșit, pentru niște motive care n-au nimic în comun cu banii, și care nu sunt deloc simple.

– Ai destulă încredere în mine ca să-mi explici motivele astea?

Donis își trecu degetele prin păr. Putea să-i răspundă părintelui? Putea să aibă încredere în cineva? Așa crezuse, când venise aici, însă destinul hotărâse altfel.

Părintele Peter păru a-i înțelege frământările.

– Poți să ai încredere în mine, sunt preot, spuse el cu blândețe.

Donis trase adânc aer în piept.

– Am ajuns în închisoare ca un criminal. N-am bilet de întoarcere, și nici destui bani. Asta e de-ajuns pentru Coxwell să fie convins că nu m-aș prezenta la anchetă dac-aș fi liber.

– Ai face-o, știind că riști să fii expulzat în Sanvito?

Donis aprecie sinceritatea părintelui, și răspunsul lui fu la fel de sincer.

– Așa mă gândeam și eu. Ce s-a întâmplat cu biletul tău de avion? Când ai venit în Canada, trebuia să ai bilet dus-întors.

– Am vândut biletul de întoarcere.

– Câți bani ai acum?

– Vreo două sute de dolari.

– Nu-i de-ajuns ca să pleci din Canada. Păcat, dar e logic să fii închis preventiv.

– Ce s-ar fi întâmplat dac-aș fi spus că nu vreau să părăsesc Canada?

– Nu asta-i metoda cea mai bună. Ar fi trebuit să faci cererea în țara ta, pe lângă un consultant canadian.

– Asta am vrut să fac la Viena. Mi s-a spus că în Canada n-au nevoie de economiști și că formalitățile ar dura cel puțin un an.

– Exact așa stau lucrurile.

– Nu puteam să aștept un an. Pentru mine, era deja periculos să mai întârzii măcar o zi.

Părintele Peter își înălță sprâncenele.

– Nu înțeleg. De ce-ar fi fost periculos?

Iată din nou întrebarea la care nu îndrăznea să răspundă. Donis se gândi la bunica lui. Ea i-ar fi spus că întâlnirea cu părintele nu era întâmplătoare, și că trebuia să aibă încredere în destin.

Dar atunci, ce i-ar fi spus în legătură cu Karen?

– Donis? Ce se-ntâmplă cu tine? întrebă părintele.

Își alungă din minte imaginea lui Karen.

– Iertați-mă, mă gândeam la altceva. Dacă vă vorbesc despre trecutul meu, trebuie să-mi jurați să păstrați tăcerea despre ce am să vă spun. Alte vieți decât a mea depind de discreția dumitale.

Bătrânul zâmbi.

– Sunt preot, adu-ți aminte. Sunt învățat cu confesiunile. Pot să-ți promit că cele ce-mi vei spune nu vor ieși dintre zidurile acestei închisori.

Donis ezită o clipă, înainte de a lua hotărârea.

Timp de o oră, el vorbi, și părintele îl ascultă, mai întrebându-l câteodată ca să-i explice câte un

amănunt. După ce termină, Donis se simți ușurat, ca și cum fusese de-ajuns să spună povestea asta ca să scape de povara care-l apăsa.

– Dacă vrei, pot să te ajut, spuse părintele.

– Cum asta?

– Dacă asta vrei, pot să fac în așa fel încât să rămâi în Canada. Voi fi sfătuitorul tău în cursul anchetei de la oficiul de imigrare.

– De ce ați face asta?

– Pentru că știu ce înseamnă să fugi mereu, și știu că la un moment dat, trebuie să te oprești.

Prima reacție a lui Donis fu să refuze ajutorul părintelui. În Sanvito, să accepți ajutorul cuiva era considerat un semn de slăbiciune. Poate asta explica de ce poporul evoluase atât de puțin în decursul secolelor. Dar, poate nu era chiar așa…

– Vă sunt recunoscător, părinte.

Capitolul 5

Luni după-amiază, Barney Coxwell apăru în biroul lui Karen.

– Spune-mi, știi în ce mare încurcătură e clientul tău? începu el cu o expresie satisfăcută.

Karen își așeză stiloul pe birou, străduindu-se să rămână impasibilă.

– Mă ocup de mai multe persoane în același timp. Despre cine vorbești?

– Sotera, frumosul mediteranean, cum îi spune Molly.

Interogatoriul lui Donis începuse în dimineața aceea. Karen parcă stătea pe jar așteptând decizia

justiției. Sperase doar să afle ce se întâmplase de la altcineva decât de la Barney.

– Văd că abia aștepți, așa că spune-mi ce s-a întâmplat?

– Audierea a fost suspendată. Trebuie să reînceapă după-amiază, dar reprezentantul nostru mi-a garantat că va fi expulzat, fără nici o problemă.

Karen îl cunoștea bine pe ofițerul despre care era vorba. Era un om cinstit, care n-ar fi expulzat un imigrant clandestin dacă n-ar fi considerat într-adevăr necesar.

– De ce nu i se propune mai degrabă să plece de bunăvoie? Doar nu-i acuzat de nici o activitate criminală.

– Așa crezi dumneata. Poliția a trimis un telex autorităților din Sanvito ca să afle mai multe despre Sotera. Ei bine, numărul pașaportului e fals…

– Poate să fie o simplă greșeală.

– Lasă-mă să termin. Nu e nici o greșeală. Nu numai că Sotera nu lucrează pentru președinte, dar chiar nu mai este cetățean din Sanvito.

– Dar atunci…

– Este apatrid.

Acum doi ani, președintele i-a retras cetățenia.

– Cum a obținut pașaportul?

– E un fals.

– Doamne!

Barney își freca mâinile, vizibil încântat de întorsătura pe care o luau evenimentele.

– Lucrurile n-au să rămână așa, asta e sigur.

– Barney, te rog să termini!

Trebuia să stea să se gândească, și nu putea să facă asta în prezența lui.

– Hei, n-are nici un rost să fii supărată pe mine, domnișoară!

Spunând acestea, ridică din umeri și ieși. Karen făcu un efort să nu ia ceva de pe birou și să arunce după el. Se ridică și se duse s-o caute pe Liz.

– Pot să vorbesc cu tine?

– Bineînțeles. Tocmai mă pregăteam să cobor să beau o cafea. Nu vii și tu?

– Nu, nu pot. N-am timp.

– Bine, atunci te ascult.

– Vroiam să-ți cer o favoare. De îndată ce se va lua o hotărâre în cazul Sotera, te rog să-mi dai și mie de veste, de acord?

– Văzându-te cum arăți, îmi dau seama că Barney a trecut pe la tine.

– Da, și mi-a prezentat cum stau lucrurile, în stilul lui personal.

– Sper că nu te simți vinovată în chestia asta.

– Ca să fiu sinceră, nici eu nu mai știu ce simt.

– Ți-ai făcut treaba, așa cum ar fi făcut oricine. N-aveai de unde să știi că mințea în legătură cu pașaportul și cu restul.

– Dar nu despre asta vreau să-ți vorbesc. Îți aduci aminte ce credeam despre el după ce am citit la bibliotecă? Ei bine, m-am înșelat. Nu este complice cu guvernul, dimpotrivă. Președintele îi poartă pică și n-are nici un amestec în atrocitățile comise pe insula lui.

Liz o privi o clipă cu surprindere.

– Trebuie să recunosc că eu nu vedeam așa lucrurile, dar nu te grăbi să-l consideri nevinovat pe omul ăsta. Dacă nu face parte dintre oamenii apropiați de președinte, asta nu înseamnă că este un sărman nevinovat.

– Știu bine, dar dacă a comis vreo fărădelege, a făcut-o doar ca să-și salveze pielea. N-a avut de ales.

Karen se prăbuși pe un scaun, nemaiavând argumente.

– Poate ai dreptate. Îmi închipui că asta se va consemna în raport. Dar de ce ai venit să-mi spui toate astea, Karen?

– Aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

Liz izbucni în râs.

– Barney a reușit ce vroia, nu-i așa?

– Când intră la mine în birou, văd roșu în fața ochilor.

– Ascultă, l-am văzut pe Donis și înțeleg că l-ai luat sub aripa ta. Și eu aș fi făcut ca tine, dar nu știi nimic despre el, în afară de ceea ce a descoperit poliția. Nu te plimbi cu un pașaport fals în buzunar fără un motiv serios, și dacă a fost decretat apatrid, trebuie să existe unul.

– Vrei să spui că nu sunt obiectivă?

– Nu trebuie să te lași prinsă în capcană de sentimentele tale față de bărbatul ăsta. Păstrează-ți mintea limpede. E singurul sfat pe care pot să ți-l dau.

Cuvintele lui Liz parcă puneau puțină ordine în gândurile lui Karen.

– Ai dreptate. Am să mă străduiesc.

– Foarte bine. Îți promit să te țin la curent cu ce se-ntâmplă, dar deocamdată cafeaua mă așteaptă, și trebuie neapărat s-o beau, dacă vreau să rămân trează până la sfârșitul zilei.

***

Era aproape ora de închidere a birourilor, când Karen o văzu din nou pe Liz.

– Tocmai am primit un telefon de la judecător.

Karen își ținu respirația.

– Ce-au hotărât?

– Expulzarea.

– Oh, nu…

– Așteaptă puțin. Arestarea a fost suspendată, și Donis a ieșit din închisoare.

Karen nu mai înțelegea nimic.

– Adevărat? Dar de ce?

– A făcut o cerere să obțină statutul de refugiat politic. Părintele Peter l-a sfătuit să facă așa.

Karen se simți ușurată.

Ea i-l prezentase lui Donis pe părinte, și acesta se dovedise un sfetnic bun.

– Ceea ce înseamnă că Donis va putea să rămână în Canada până când comitetul va lua o hotărâre în acest caz. Și asta poate să dureze câteva luni.

– Exact, confirmă Liz.

– Cine se va ocupa de dosarul lui, aici?

– Chiar despre asta vroiam să vorbesc cu tine. M-am gândit că ai putea să te ocupi tu.

Lui Karen nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Eu?

– Te-ai mai ocupat de asemenea cazuri. Crezi că poți să te descurci și cu ăsta?

– Glumești? Dosarul ăsta va intra în istoria biroului de imigrări ca cel mai frumos care a fost întocmit vreodată.

– Doamne, abia aștept să-l citesc și eu.

– Trebuie să recunosc că dacă n-ai fi fost șefa mea, superioară ierarhic, ți-aș fi sărit de gât să te sărut.

– Haide, nu te sfii s-o faci. Birourile sunt închise, acum.

***

Totul era pregătit. Pixurile erau aliniate în fața ei, dosarele dispăruseră în sertare și blocnotesul se afla exact pe marginea biroului.

Karen se mai gândise să așeze cu o neglijență ostentativă casetofonul pe un colț al mesei, și pusese în el o casetă nouă.

Nu mai lipsea decât Donis.

La ora exactă, auzi bătând la ușă.

– Intră! spuse ea ridicându-se.

Donis deschise ușa și intră în birou. Era palid și părea obosit. Era îmbrăcat cu un costum gri, cu croială europeană.

– Bună ziua, spuse ea pe un ton cordial, dar impersonal.

El păru să cântărească o clipă sinceritatea primirii.

– Îmi pare bine să te văd din nou, răspunse până la urmă. Hotărât lucru, drumurile noastre sunt făcute să se încrucișeze.

– Asta de deranjează?

– Trebuie să recunosc că atunci când părintele Peter mi-a spus că o se te ocupi de dosarul meu, n-am fost prea încântat.

Karen lăsă ochii în jos.

– Și acum, ce părere ai?

– Din întâmplare, m-am întâlnit cu un negustor portughez care a venit aici acum cinci ani.

– Da, trebuie să fie domnul Medeiros.

– Îi place mult de tine. Te găsește simpatica, cum spune el.

– Și comerciantul ăsta te-a făcut să-ți schimbi părerea despre mine?

– Nu. Mi-am schimbat părerea când mi-a vorbit despre Coxwell. Colegul tău are o reputație proastă printre imigranții care au apărut de curând.

Karen se liniști un pic și-i arătă un scaun pe care să ia loc.

– Barney face uneori… exces de zel. Părintele Peter va asista și el la întrevederi?

– Nu. Nu vreau să-l mai deranjez.

Tânăra femeie simți o mare plăcere. Asta însemna că Donis avea încredere în ea.

– Înainte de a începe, trebuie să-ți spun clar că întâlnirile astea au ca singur scop întocmirea unui dosar. Eu una, n-o să am nici o influență personală în luarea deciziei finale. E de la sine înțeles că tot ce se va vorbi aici va rămâne confidențial. Ai să-mi pui vreo întrebare?

– Nu, niciuna.

Ea apăsă pe butonul casetofonului și întrevederea începu.

– Biroul de imigrări din Londra, Ontario, 24 iulie. Scopul audierii: să se stabilească dacă cererea este conformă cu statutul convenției refugiaților politici.

Vorbise privind casetofonul, apoi se întoarse spre Donis.

– Care este numele dumneavoastră, vă rog?

– Andonis Miliano Sotera.

– Care este data nașterii?

– M-am născut pe 27 iulie 1958.

Peste trei zile, avea să fie aniversarea lui. Va fi cineva care să-l sărbătorească?

– Unde v-ați născut?

– La Muniz, Sanvito

– Care este situația familială?

– Necăsătorit.

Răspunsul acesta o surprinse. Tot timpul își închipuise o soție care trebuia să-l aștepte acolo, pe insula lor, o soție care ar fi făcut-o să nu mai viseze la o eventuală relație cu clientul său.

– Mai aveți familie?

– Cred că bunica mai trăiește, și am doi veri, veri îndepărtați.

– Unde locuiesc?

– Bunica și un văr locuiesc în Sanvito, verișoara mea e în Spania.

Caseta ajunse la sfârșit și Karen trebui s-o întoarcă.

– Cred că acum ar fi un moment potrivit să nu vă mai pun întrebări și să vă las să vorbiți. Ceea ce vor să afle membrii comitetului, sunt motivele care v-ar împiedica să vă întoarceți acasă. Puteți să începeți chiar cu perioada copilăriei. N-o să mai intervin decât dacă va fi nevoie pentru precizarea unui amănunt, sau o dată.

Donis luă un pix de pe masă și-l privi cu atenție.

– Copilăria mea a jucat un rol important în evenimentele care s-au petrecut în ultimii ani. Tatăl meu era redactor-șef la un ziar din Sanvito. Mama era

casnică și se ocupa de creșterea mea. Când am împlinit optsprezece ani, am plecat la Barcelona să studiez economia. Când m-am întors, mi s-a propus un post de consilier economic. Cum nu eram prea mulți în domeniul ăsta, am ajuns repede în fruntea Comisiei însărcinată cu dezvoltarea.

– Sub ordinele cui lucrați?

– Ale președintelui. În fine, ale fostului președinte. Am rămas pe postul ăsta mai bine de șase ani. După ultimele alegeri, mi s-a cerut să plec. N-am avut de ales, pentru că birourile mele fuseseră devastate și se schimbaseră încuietorile. Am încercat să pun la punct un cabinet de consilieri pentru întreprinderi, însă clienții mei dispăreau unul după altul în agitația reformelor economice. Atunci, am ajuns la ziarul tatălui meu unde mă ocupam de cronica economică. Tăcu câteva clipe, ca și cum povara amintitilor devenea prea apăsătoare. Sau poate pierduse obișnuința de a povesti?

– Tata a fost mereu foarte independent față de cei de la putere. Din păcate, de data asta, guvernul nu mai suporta nici o critică, și ziarul a început să fie cenzurat.

– Ce ați făcut?

– Nu puteam să tăcem. Atunci, am început să întemeiem o presă clandestină, unde apăreau toate informațiile cenzurate în presa oficială.

– Guvernul n-a știut nimic despre asta?

– Ba da, până la urmă ne-a descoperit sistemul, dar câtă vreme am reușit să apărem, am fost foarte eficace.

Karen surprinse în ochii lui Donis o flacără nouă. Îl vedea înflăcărându-se vorbind despre țara lui, și-l simțea că era mândru de ceea ce se întâmplase. Dar deodată, lăsă capul în jos, și glasul lui deveni mai sumbru.

– Într-o zi, tata mi-a cerut să mă duc la o conferință economică, la Geneva. Am încercat să-l fac să înțeleagă că nu stăteam în loc de asta, dar el nici n-a vrut să audă. În absența mea, tata și mama au fost arestați și aruncați în închisoare. Am încercat să mă întorc cât mai repede, dar țara se închisese pentru lumea exterioară.

Nu mai era nici un vapor, nici un avion cu care să se poată ajunge în Sanvito.

– Și ce ați făcut?

– Am plecat la Barcelona, și acolo i-am cerut cuiva care avea o șalupă să mă ducă pe insulă.

– Părinții au fost arestați din cauza activității de jurnaliști?

– Da, numai din cauza asta.

– Și de ce președintele a așteptat să plecați din țară ca să facă arestările? Trebuia să bănuiască faptul că veți deveni un opozant.

– Cred că a avut o plăcere sadică să ne despartă și să mă împiedice să mă întorc la ai mei.

– E o presupunere?

– Nu, mi-a spus-o el însuși.

Aducând vorba despre omul care-i pricinuise atâtea suferințe, Karen îl văzu pe Donis strângând pumnii. Furia clocotea în el, stăruitoare.

– Nemulțumirea oamenilor creștea din zi în zi. Au început să se țină întruniri politice în biserici, pentru că era locul pe care-l credeau cel mai ferit de poliție. Dar guvernul s-a grăbit să închidă bisericile și să-i împuște pe preoți pentru incitare la revoltă.

– Au fost judecați?

– Bineînțeles. Toți au fost găsiți vinovați.

– Ce-ați făcut când v-ați întors în Sanvito?

– Am fost s-o văd pe cea la care țineam cel mai mult: bunica mea. Era foarte bătrână, dar era în fruntea celei mai importante mișcări de rezistență din Sanvito. M-am ascuns la ea acasă. După câteva săptămâni, am aflat că părinții mei au fost împușcați.

– Of, Doamne! lăsă să-i scape Karen.

Donis, cu o expresie indiferentă, făcu un semn spre casetofon.

– S-a terminat caseta.

Karen se grăbi s-o schimbe. Gesturile îi erau șovăitoare, pentru că fusese bulversată de lucrurile pe care le auzise.

– În timpul ăsta, continuă Donis, țara se îndrepta spre catastrofă. Fabricile se închideau una după alta, și inflația îi ruina pe oamenii de rând. Câmpurile nu mai erau cultivate și foametea s-a adăugat șirului de nenorociri din țară.

Oamenii au început să fugă din Sanvito, ca să scape de situația asta.

– Cum plecau?

– Pe mare. Firește, asta se întâmpla noaptea, cu permanenta neliniște de a fi reperați de poliție. Bunica și cu mine ne ocupam de operațiile astea,

pentru că era unul dintre ultimele lucruri pe care le puteam face pentru ai noștri.

Donis se ridică și se duse să-și umple un pahar cu apă. Karen îl privea cu un amestec de jenă și respect.

Nu era prima dată când retrăia coșmarurile unui refugiat politic întors în infern. Cambodgieni, libanezi, palestinieni, trecuseră prin biroul ei. Și de fiecare dată, uriașul, monstruosul decalaj care exista între aceste povești și ceea ce se întâmpla în viața ei de zi cu zi, o făcea să simtă un nod în gât.

În timp ce ea se revolta împotriva creșterii prețurilor, popoare întregi erau condamnate să moară de foame, erau condamnate să trăiască în mizerie.

Îi era rușine de problemele ei neînsemnate, rușine că avusese norocul să se fi născut la adăpost de frământările profunde din toată lumea.

Donis își puse paharul pe birou și continuă:

– Într-o noapte, îmi ajutam verișoara să fugă. Era studentă la Barcelona și era în vacanță în Sanvito când s-au închis granițele. Vaporul cu care urma să plece tocmai se pregătea să iasă în larg, când a venit poliția. Au tras în vasul lor, dar fără să-i nimerească.

Cât despre mine, am fost dus direct la închisoare.

– De ce vă acuzau?

– Trădare, crime împotriva siguranței statului… Mi s-a înscenat un simulacru de proces. Imediat, președintele a organizat o ceremonie într-o piață publică, în decursul căreia mi-a retras cetățenia.

– De ce asta?

– Cred că devenise megaloman și vroia să demonstreze lumii întregi că avea puterea absolută luându-mi drepturile civice, ca și cum mi-ar fi negat existența.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Am fost aruncat în închisoare și am petrecut doi ani în izolare completă.

– Ați fost condamnat la doi ani de închisoare?

Donis lăsă să-i scape un râs amar.

– Am fost condamnat să fiu împușcat chiar a doua zi, în zori. N-am să uit niciodată noaptea aceea pe care am petrecut-o în celulă. Mi-au adus o masă bogată, un adevărat festin, cu feluri de mâncare rafinate, care, la noi, nu se mai găseau de mult. M-au sfătuit să mânânc bine, pentru că era ultima mea masă. Pe urmă, timp de doi ani, am așteptat în fiecare

dimineață să vină după mine. În fiecare seară, mă gândeam că va fi ultima mea noapte. Timp de doi ani, n-am vorbit cu nimeni, n-am văzut pe nimeni.

Karen începea să-l înțeleagă mai bine pe Donis. Îi înțelegea privirea atât de stranie. Așa se explica și panica ce l-a cuprins când ajunsese în închisoare.

– Într-o zi, în sfârșit, am primit anunțul oficial al condamnării la moarte. Se părea că le trebuise doi ani de gândire ca să fie siguri că meritam pedeapsa capitală. Îmi aduc aminte că am râs când am citit hârtia.

Karen nu-l scăpa din ochi. Chipul lui Donis era posomorât aducându-și aminte de trecut, dar părea să se ușureze descărcându-și sufletul.

– Îți închipui pe cineva izbucnind în râs la anunțul propriei condamnări la moarte? Dar toată situația asta nu părea decât o farsă crudă. Simțeam nevoia teribilă să vorbesc, să stau de vorbă cu cineva. Atunci, i-am cerut gardianului să-mi aducă un preot. Credeam că cererea îmi va fi refuzată, ca de obicei. De altfel, nu mai rămăseseră prea mulți preoți în Sanvito. Spre marea mea surprindere, un preot a apărut în celula mea în toiul nopții. Era întuneric și el ținea o lumânare în mână.

Donis coborî glasul și privirea i se pierdu în ceață, din pricina acestei amintiri sumbre.

– Purta o haină lungă de dimie, explică vorbitorul. Nu puteam să-i văd fața, dar glasul lui… n-am să-i uit niciodată glasul. Poate nu era decât un glas obișnuit, dar era prima dată când auzeam așa ceva după doi ani…

– Ce ți-a spus?

– M-a întrebat dacă sunt de religie catolică. I-am răspuns că am fost crescut în credința ortodoxă. N-a luat asta în seamă spunând că suntem fiii aceluiași Dumnezeu. S-a oferit să-mi asculte confesiunea, dar i-am explicat că n-avea nici un rost. Aveam nevoie să vorbesc, și doar asta am făcut. La un moment dat, s-a apropiat de mine și m-a anunțat că o să-mi acorde iertarea păcatelor. Cu o mișcare din mânecă, a stins flacăra lumânării. Gardianul a strigat ceva, dar părintele l-a liniștit spunându-i că aproape am terminat.

Karen își ținea răsuflarea. Donis lăsa impresia că trăia a doua oară scena aceea.

– A continuat să spună o rugăciune, dar, în întuneric, am auzit zgomotul unei haine căzând pe jos. Nu înțelegeam ce se întâmpla. Pe urmă, mi-a pus

un obiect în mână. Am recunoscut o cuminecătură și… un inel. "Pune-ți inelul", mi-a șoptit. Am făcut ce mi-a spus. Pe urmă mi-a întins o carafă cu vin, și în timp ce beam, m-a îmbrăcat cu haina lui de dimie. S-a apropiat de urechea mea și mi-a spus că o barcă mă aștepta pe țărm ca să mă ducă în Spania.

– Te-a ajutat să evadezi? întrebă Karen, nevenindu-i să creadă.

– A rămas în locul meu. Când l-am întrebat de ce face asta, mi-a răspuns că sute de oameni contează pe mine. Pentru ei, devenisem Eliberatorul.

Se întrerupse, și Karen își ținu răsuflarea, așteptând să înceapă din nou.

– Nu știam ce să fac, și nu puteam să accept sacrificiul unei fețe bisericești, dar lucrurile s-au întâmplat mult prea repede. S-a dus și a bătut la ușă chemându-l pe gardian. Ultimele lui cuvinte au fost: " Să nu te încrezi în Santinela Roșie". Dar n-a avut timp să-mi spună mai mult.

– Gardianul nu și-a dat seama ce s-a întâmplat?

– Nu. Era noapte și purtam o glugă pe cap. A văzut inelul, și i-a fost de-ajuns. Câteva minute mai târziu, eram liber.

În micul birou al ofițerului de imigrări Karen Miller urmă o tăcere prelungită.

– Știți ce s-a întâmplat cu preotul?

Chipul lui Donis se întunecă.

– A… a fost executat dimineață, abia reuși să răspundă cel întrebat. N-am știut niciodată cum l-a chemat.

Capitolul 6

– Nu, nici măcar cum îl chema, repetă el.

Donis tăcu, chinuit de imaginile teribile din trecut. Amintirile îi chinuiau zilele, îl făceau să nu doarmă nopți întregi. Erau ca niște ghiulele, pe care avea să le poarte legate de picioare toată viața.

– Donis, te simți rău?

O voce îi vorbea, blândă, afectuoasă…

– Donis!

Karen se ridică și-l luă de mână.

El lăsă ochii în jos, și privi mâna delicată. O prinse cu degetele și cele două mâini se strânseră, încurajându-se, încălzindu-se una pe cealaltă.

Asta a fost de-ajuns ca să-l trezească din coșmar.

El ridică privirea.

Karen era neliniștită și impresionată.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

– Nu știu. Păreai atât de… preocupat de ceva. Mi-a fost frică.

Îngerii trebuia să arate așa, însă Karen Miller era adevărată, cât se putea de adevărată. Și totuși, Karen Miller era o femeie.

– Mi-e foarte bine.

Nu ăsta era adevărul. Ar fi vrut să se arunce în brațele ei ca să-și uite temerile, să-și alunge sentimentul de vinovăție, dar nu se putea așa ceva.

– Ești sigur?

O liniști cu un zâmbet.

– Putem face o pauză, dacă vrei.

– Nu, răspunse el cu fermitate. Prefer să continuăm. Îl privi o clipă, apoi se hotărî să apese pe butonul casetofonului.

– De acord, să continuăm. Mi-ai spus că părintele ți-a atras atenția înainte de a pleca.

El păru să facă un efort ca să-și amintească ce se întâmplase.

– Da, m-a avertizat să mă feresc de Santinela Roșie.

– Ce înseamnă Santinela Roșie?

– Este un serviciu al poliției secrete din Sanvito. De fapt, e vorba despre o organizație puternică, dar care a apărut când eu eram deja în închisoare. Nu știu mare lucru despre ei.

– Cu ce se ocupă?

– Principala lor preocupare este să-i repereze pe cei fugiți în străinătate. Fie că-i aduc cu forța să fie judecați în Sanvito, fie îi elimină pe loc. De obicei, optează pentru a doua variantă. Se mulțumesc să-i răpească pe oamenii de care au nevoie, medici, ingineri. Pe urmă, îi silesc să lucreze pentru ei sub amenințare, sau îi șantajează.

– Înțeleg.

Donis citi confuzia din ochii lui Karen, și-i păru rău că asta se întâmpla din cauza spuselor lui.

– Oamenii care fac parte din Santinela Roșie recurg la tortură fizică sau morală? întrebă ea.

– Bineînțeles.

– Hai să ne întoarcem la noaptea evadării. Ce s-a întâmplat când te-ai trezit afară?

– Am luat-o la fugă. În orice clipă, mă așteptam să mă trezesc față în față cu poliția, dar am avut noroc și am reușit să ajung la țărm, unde mă aștepta o șalupă cu care am ajuns la Barcelona.

– Acolo, erai așteptat?

Donis zâmbi, ca și cum și-ar fi amintit un lucru care-l făcea fericit.

– Da. Acolo era verișoara mea, cea care fugise cu doi ani înainte. Mă aștepta pe chei, cu o sticlă de vin într-o mână și un pașaport în cealaltă.

– Un pașaport adevărat?

– Nu, era imposibil să fac rost de un pașaport adevărat. Era un fals, cu care m-am prezentat aici.

– Ai rămas în Spania?

– Numai câteva săptămâni. Trebuia să pun la punct o rețea de evadare ca să-i ajut pe cei care rămăseseră în Sanvito. Pe urmă, am călătorit prin Europa, să iau legătura cu cei care fugiseră și să le atrag atenția în legătură cu Santinela Roșie.

– Știau deja despre ea?

– Nu. Cei mai mulți nici nu știau de existența Santinelei Roșii. Presa internațională nu spusese nimic. De fapt, toate asasinatele săvârșite de

serviciile secrete, de fiecare dată erau făcute să pară niște accidente. Nu se făcea nici o anchetă, deci nu era nici o crimă.

– Înțeleg. Din cele ce mi-ai spus, înțeleg că nu poți să te întorci în Sanvito fără să-ți pui viața în pericol. Dar de ce ai ales Canada, câtă vreme erai în siguranță și în Europa?

– Nu mai era vorba despre siguranța mea personală. Eu puteam întotdeauna să mă descurc, dar exilații își puneau toate speranțele în mine și nu înțelegeau că nu puteam să fac nimic pentru ei.

– Nu pentru asta te-au ajutat să evadezi?

– Ba da, dar începeam să devin un pericol pentru ei. Am călătorit un an de zile prin toată Europa, folosind o sumedenie de șiretlicuri ca să nu fiu urmărit, dar am aflat că mai mulți compatrioți cu care mă întâlnisem au început să piară la puțin timp după plecarea mea. Am tras concluzia că eram urmărit în permanență.

– Au încercat să te oprească?

– Nu. Nu li se ordonase așa ceva. Planul lor trebuia să fie acela de a-i elimina pe toți cei care fugiseră, și eu eram cel care-i conducea la ei. Într-o

zi, m-am întâlnit cu un om de afaceri într-o pădure de lângă Viena. Tocmai fugise, și vroiam să-l ajut. L-am atenționat în legătură cu Santinela Roșie, pe urmă ne-am întors, fiecare la treburile lui, pe drumuri separate. Abia am ajuns la liziera pădurii, când am auzit un foc de armă.

– Cel cu care te-ai întâlnit a fost împușcat?

– Da. Am făcut cale întoarsă și l-am găsit. Fusese împușcat pe la spate. Ar fi trebuit să-i anunț familia, dar știam că asta ar fi însemnat să-i condamn și pe ei la moarte. M-am mulțumit să dau un telefon la poliție și am plecat.

– Unde te-ai dus?

– M-am întors la Viena, am obținut o viză de la consulat, și am luat primul avion care pleca în Canada.

– De ce ai ales Canada?

– Mi s-a părut cea mai bună alegere. Auzisem despre marile întinderi sălbatice și înghețate.

– Crezi că Santinela Roșie te-a urmat până aici?

– Nu, nu cred. Și de altfel, am întrerupt legăturile cu exilații.

– Mai ai ceva de adăugat?

– Nu, nimic.

– Întrevederea s-a terminat, spuse Karen oprind casetofonul.

– Ce-o să se-ntâmple acum?

– Înregistrarea va fi trimisă la Ottawa, după aceea va trebui să așteptăm hotărârea comitetului.

– Cât poate să dureze asta?

– Câteva luni. Până atunci, ai să primești un permis de ședere.

Complexitatea și aparenta incoerență a birocrației părea să-l amuze din plin.

– Vrei să spui că acum pot să lucrez?

– Exact. Permisul o să fie gata mâine, și poți să treci pe aici să-l iei.

Era o ocazie să-l vadă din nou, și Karen își dădu seama în acea clipă cât de important era pentru ea.

– Pe mâine, spuse el ridicându-se.

– Mulțumesc, ai fost foarte curajos.

Donis se opri în pragul ușii, și se întoarse.

– Fără tine, n-aș fi ajuns aici.

***

Un grup de studenți începea un concert, undeva, în parc. Karen, care se întorcea acasă, se opri să-i asculte. Pe urmă, își scoase pantofii și se așeză pe iarbă.

Atmosfera după-amiezii era cât se poate de plăcută. Lui Karen îi plăceau asemenea surprize în viața cotidiană.

– Frumos, nu-i așa?

Karen tresări, însă recunoscu glasul, și un zâmbet îi apăru pe buze.

– Donis!

El își lăsă jos geanta de sport pe care o avea în mână și se așeză lângă ea. Renunțase la costumul convențional pe care-l purtase dimineață și era îmbrăcat mai confortabil.

– Tocmai ieșeam de la sala de gimnastică, și am auzit muzica.

– Erai aici de mult?

– Destul cât să mă uit la tine și să-mi dau seama că ești o romantică incurabilă.

Karen lăsă ochii în jos.

– Poate ai dreptate. În mine, undeva foarte adânc, trebuie să dormiteze o ființă romantică.

– La ce visează o canadiană romantică?

Karen păru să se concentreze.

– Nu știu… n-am o imagine prea clară. Este… mai degrabă ceva ca muzica asta, o emoție, o senzație, ca și cum aș fi la mii de kilometri de aici, gata să fac niște lucruri extraordinare, minunate…

– Lucrurile astea, ai să le faci.

Karen începu să râdă.

– Lucrând pentru guvernul federal?

– Întâlnești oameni de toate felurile, asculți poveștile fiecăruia…

– E amuzant, nu mă gândeam niciodată c-o să ajung să fac așa ceva, dar lucrul ăsta mă pasionează.

– Este și ăsta un punct de vedere.

Erau așezați unul lângă altul și aproape se atingeau. Iarba din jurul lor era ca un covor catifelat. Soarele strălucea pe cerul senin.

O clipă, Karen începu să viseze că făcea dragoste cu bărbatul acesta, acolo, în aer liber, legănați de muzică.

– Nu vrei să mergem undeva, să bem un pahar? propuse Donis.

Ea tresări și reveni la realitate, înroșindu-se.

Orchestra terminase de cântat și spectatorii începuseră să se răspândească pe alei.

– Da, cu plăcere.

La insistența lui Donis, Karen alese locul unde să meargă. Îl conduse la o cafenea ungurească, cu mobilă de lemn închisă la culoare, care o făcea să se simtă cât se poate de liniștită.

Se așezară la o masă de la fereastră.

– Nu pari să te simți în largul tău, remarcă Donis. Te deranjează să fii văzută împreună cu mine?

– Nu, nicidecum. Este… n-aș putea să spun.

– Te intimidez cumva?

Îl privi și-i zâmbi. Ce femeie nu s-ar fi simțit intimidată în fața acestui bărbat?

– În primul rând, povestea ta e cea care mă intimidează. Când mă gândesc prin câte ai trecut, am impresia că nu există nimic comun între noi.

Era, bineînțeles, această atracție fizică, dar nu putea s-o recunoască.

Donis făcu un gest prin care să arate sala în care se aflau.

– Avem în comun locul acesta. Avem amintirea concertului din parc.

Avem clipa pe care o trăim împreună.

– Ești un personaj surprinzător, Donis Sotera.

– De ce spui asta?

– Uită-te la tine! Ai cunoscut infernul, și te-ai întors de acolo. Cu toate astea, rămâi deschis plăcerilor simple ale vieții.

– Mă supraapreciezi, Karen. Sunt ca oricine altcineva. Știu ce înseamnă îndoiala și frica, dar în clipa asta mă faci să mă simt bine, îmi redai încrederea în viitor.

– Nu glumi.

– Ăsta-i adevărul. Când sunt cu tine, găsesc puterea să fac față trecutului, sau cel puțin să las impresia asta.

Era impresionată de sinceritatea lui. Erau puțini bărbații care să-și recunoască slăbiciunile.

Ospătarul veni și așeză pe masa lor o sticlă de vin și două pahare. Donis fu cel care turnă.

– Gustă, spuse el, e o băutură dumnezeiască.

– Doar văzându-l, te face să te simți bine.

– Destul cu vorba, continuă el. E rândul tău să-mi vorbești despre tine, să-mi spui dacă ai frați, surori, vreun soț sau vreun iubit.

– N-am nici un soț și nici un iubit, spuse ea râzând. În schimb, am trei frați și două surori. Unul dintre frați locuiește chiar aici, în Londra, însă restul familiei e răspândit pe tot continentul american.

– N-ai fost măritată niciodată?

Ea bău o înghițitură de vin și clătină din cap.

– Nu, dar am fost logodită de două ori.

– Ce s-a întâmplat?

– Prima dată, n-aveam decât nouăsprezece ani. Logodnicul meu a plecat la universitate, și pe la mijlocul anului școlar am primit de la el o scrisoare în care-mi spunea că-și găsise sufletul pereche în timpul cursurilor de biologie.

– Erai prea tânără.

Spusese asta pe tonul unui unchi care stătea de vorbă cu nepoata, și asta-l amuza.

– Ai dreptate. Mă înfior și acum când mă gândesc c-aș fi putut să-mi petrec viața lângă el.

– Ce face acum?

– Are un butic de închiriat casete video.

– Ai fi putut deveni o cinefilă convinsă.

– Poate, dar nu e o motivație suficientă ca să-ți trăiești viața, nu crezi?

– Sunt de acord cu tine. Ce s-a întâmplat cu al doilea?

Karen izbucni în râs. Oare vinul, sau prezența lui îi inducea această plăcută euforie?

– Pe al doilea l-am întâlnit acum patru ani. Am trăit împreună doi ani. Și astăzi mă întreb dac-am avut un motiv să-l părăsesc. Le plăcea părinților mei, era curtenitor, îi plăcea să muncească…

– Îl iubeai?

Karen nu înțelese de ce-i era atât de greu să răspundă acestei întrebări.

– Ei bine, trebuie să-l fi iubit.

– Atunci, de ce nu v-ați căsătorit?

Își aduse aminte de acest episod al vieții, și asta o făcu să zâmbească.

– Într-o zi, logodnicul meu m-a așteptat la ieșirea de la birou și mi-a spus că avea o surpriză pentru mine. M-a dus undeva la marginea orașului și mi-a arătat casa pe care o cumpărase.

– Pentru cine o cumpărase?

– Pentru noi.

– A cumpărat-o fără să stați de vorbă?

Tânăra femeie încuviință.

– Casa era oribilă, și m-a făcut imediat să mă gândesc la o colivie în care vroia să mă închidă. Ne-am certat, și după aceea n-am mai vrut să-l văd.

– Ce-ai fi vrut să-ți ofere?

– Habar n-am. O altă viață. Ți se pare că sunt nebună?

– Nicidecum. Vă iubeați deja?

– Nu. Când eram tânără, n-aveam timp să mă îndrăgostesc. Pe urmă, împrejurările nu m-au mai lăsat.

– Îmi pare rău că te fac să te gândești la lucruri de care nu-ți aduci aminte cu plăcere.

Donis o prinse de mână.

– Știi de când n-am mai avut plăcerea să port o asemenea discuție?

Karen clătină din cap.

– De ani de zile. Am fost la închisoare, bineînțeles. Pe urmă, în ilegalitate, vechii mei prieteni mă priveau ca pe Marele Eliberator.

Devenisem un mit pentru ei.

– Îi înțeleg. Ești foarte curajos.

El își retrase brusc mâna.

– Partea asta a vieții mele s-a terminat.

Nu sunt Eliberatorul, și nu vreau să mai am nici un amestec în povestea asta. Niciodată.

– Crezi că e posibil?

– De ce pui întrebarea?

– Pentru că trecutul este o parte din tine. Nu poți să-l respingi, nici dac-ai vrea.

– Vreau să trăiesc, pur și simplu să-mi trăiesc viața și să fiu liniștit.

Donis schimbase tonul, și asta o făcu să-i mai pună o întrebare:

– Crezi că cel care te-a agresat, Dominique Scapriletti, este omul Santinelei Roșii?

– E posibil, dar nu cred.

– Și-a dat un nume și o adresă false!

– Dacă serviciile secrete ar fi fost interesate de mine, ar fi recurs la mijloace de acțiune mai sofisticate.

– Sper să ai dreptate.

O mângâie cu blândețe pe obraz.

– Karen, ești atât de bună. Crede-mă, am avut ocazia să cunosc firea omenească, și-mi dau sema că generozitatea este departe de a fi o trăsătură firească a cuiva. E o calitate rară. Tu ești o femeie deosebită.

Complimentul lui Donis o puse pe gânduri. Despre ce vorbea? Ce căuta să bea un pahar cu vin împreună cu un bărbat pe care-l întâlnise în timpul orelor de serviciu, cu câteva zile înainte?

– Trebuie să plec, spuse ea deodată.

– Deja?

– Da, am… am ceva de făcut, acasă.

Donis nu era naiv, dar nu făcu nici un comentariu.

– Am să te însoțesc.

– Nu e nevoie.

– Mi-ar face plăcere.

De ce l-ar fi refuzat? Nu-i stătea în fire să facă așa ceva. Și nici nu i-ar fi făcut plăcere să-l părăsească.

Se întunecase când ajunseră în fața casei lui Karen. O clipă, se gândi să-l invite să urce, dar cu toată dorința pe care o avea, se abținu.

Donis nu-i lăsă timp să se gândească. O luă în brațe și puse stăpânire pe buzele ei.

Tânăra femeie avu intenția să se dea înapoi, însă Donis n-o lăsă să-i scape. În brațele bărbatului, cu buzele strivite de ale lui, simțurile i se trezeau. Senzații de mult uitate îi cuprindeau trupul.

Deodată, diferențele dintre ei dispăreau.

Lumile lor, atât de îndepărtate cu câteva clipe înainte, se întâlneau dincolo de cuvinte. Nu mai erau decât un bărbat și o femeie îmbrățișați.

Karen ar fi vrut ca această clipă să dureze o veșnicie, însă Donis o îndepărtă încet și-i cuprinse fața în mâini.

– Ești o femeie extraordinară, Karen, murmură el.

– Mulțumesc, răspunse ea fără să se gândească.

– Eu trebuie să-ți mulțumesc. Mi-ai redat ceva ce crezusem pierdut pentru totdeauna. Mi-ai redat speranța.

O privi lung, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă în întuneric.

Karen se linse pe buze. " Donis, dac-ai ști că și tu ai dat vieții mele gustul pe care și-l pierduse".

Când se trezi, în dimineața următoare, fu cuprinsă de panică. Așadar, fuseseră de-ajuns două pahare cu vin ca să se lase sărutată în fața casei! Ce-avea să creadă despre ea?

Ajungând la serviciu, se întâlni cu domnul Rathbone în ascensor. Stânjeneala pe care o simțea în compania lui era accentuată de atitudinea rece și arogantă.

Fără îndoială, încerca s-o intimideze, și, din păcate, reușea foarte bine.

– Vă rog să veniți în biroul meu.

Demoralizată, își urmă șeful. Degeaba încerca să se gândească, să se convingă singură că nu mai era o fetiță, nu ajuta la nimic.

– Permisul lui Adonis Sotera.

Domnul Rathbone îi întinse dosarul pe care-l luase de pe masă.

– Poftim?

– Ieri ai cerut un permis de ședere.

Tânăra femeie își strânse mâinile la piept, în speranța să-și stăpânească bătăile nebunești ale inimii.

– Atâta tot?

O privi cu surprindere.

– Așa cred. De ce? Vroiai să-mi mai ceri ceva?

– Nu, domnule, nu mai vreau nimic. Mulțumesc pentru permis.

Părăsindu-și superiorul, își reproșa că fusese atât de proastă și se duse să se refugieze în biroul ei.

Pe urmă, își petrecu toată ziua reflectând ce atitudine să adopte față de Donis după cele

întâmplate. Dar cu cât căuta mai mult, cu atât era mai disperată că nu găsea nimic. Poate era mai bine să i-l dea lui Molly, ca să se descurce ea?

Molly intră chiar în clipa aceea, punând capăt reflecțiilor lui Karen.

– Ghicește cine-i aici?

– Mi-am înghițit limba, răspunse Karen mimând plictiseala.

– Haide, Karen, nu te mai preface. Ți-am văzut sclipirea din ochi, și nu te condamn deloc, e un tip drăguț.

– Mulțumesc, Molly. Mă duc să-l caut.

Când ajunse în sala de așteptare împreună cu Molly, își pierdu din nou calmul. Va putea să-și ascundă tulburarea?

Donis ridică ochii spre ea și-i ieși în întâmpinare. Privirile li se întâlniră, și Karen se grăbi să se întoarcă.

– Poți să vii în biroul meu? spuse ea cu glas puțin tremurător.

O urmă și Karen îi făcu semn să se așeze în fața ei.

– Ești destul de nervoasă, nu?

– Eu ? Nu… poate oboseala.

– Înțeleg.

Karen îi fu recunoscătoare că nu insista. Scoase dosarul și începu să-i explice condițiile pe care le impunea acest permis de ședere, pe un ton cât se poate de profesional și neutru.

– Și dacă mi se acordă statutul de refugiat politic, ce se va-ntâmpla?

– O să ți se dea un permis permanent, și vei putea rămâne în Canada cât vrei.

– Foarte bine.

Se apropie să semneze, în timp ce Karen completa data.

– Peste două zile o să fie aniversarea ta, nu-i așa?

– Ia te uită! Era cât pe ce să uit. De ce mă întrebi?

Karen nu era o persoană spontană.

De multe ori se gândea o lună de zile până să ia o inițiativă.

– Mă gândeam că am putea pregăti o serată ca să sărbătorim asta, împreună cu câțiva prieteni…

Donis se uită la ea ca și cum i-ar fi dăruit luna de pe cer.

– Vorbești serios?

Tânăra femeie se înroși până în albul ochilor.

– Ei bine, ești departe de casă, și nu cunoști prea multă lume aici. M-am gândit că…

– E o idee excelentă.

– Perfect. Atunci, să zicem vineri, la mine. Știi imobilul, și numele este trecut pe sonerie.

Donis părea surprins și încântat. Se apropie de ea și o sărută pe obraji.

– Mereu mă surprinzi, Karen. Mulțumesc pentru permis, și pe vineri.

Imediat după ieșirea lui, Karen se prăbuși în fotoliu, năucită. "Tot timpul mă surprind pe mine însămi."

Capitolul 7

– Molly, ai ceva de făcut vineri seară?

Secretara o privi, amuzată.

– Karen, nu știam că sunt o femeie pe gustul tău.

– Amuzant, dar nu glumesc deloc.

Nu știu ce m-a apucat, dar i-am promis lui Donis să organizez o mică serată pentru aniversarea lui, și acum caut invitați.

Cele două tinere femei luau masa de prânz la bufet.

– De ce vrei să inviți pe cineva? N-ai decât să-i spui lui Donis că prietenii tăi sunt ocupați, și o să petreceți o seară între patru ochi.

– E foarte tentant ce spui tu, crede-mă, însă Donis nu se așteaptă să fie vorba de o petrecere intimă, la lumina lumânărilor, și nu vreau să-l sperii. Știi cum sunt bărbații.

– Mie-mi spui?! Când sunt cu Mick, abia îndrăznesc să deschid gura, de frică să nu-mi înțeleagă greșit vorbele. Acestea fiind spuse, îmi pare rău, dar vineri am întâlnire.

– Cu Mick? N-ai decât să-l chemi și pe el.

– Crezi? Trebuia să mergem la cinema, dar cred c-o să fie de acord să schimbăm programul.

– Foarte bine, atunci, contez pe tine.

– Poți s-o faci. Donis e un bărbat bine, și pe urmă e atât de galant…

Chipul visător al lui Molly o făcu să pufnească în râs. Era clar, nu era singura impresionată de farmecul frumosului mediteranean.

– Ai idee ce cadou am putea să-i aducem? o întrebă secretara.

– Nu-ți face griji, nu trebuie să aduci nimic.

– Nu se poate așa ceva! Nu se poate sărbători o aniversare fără un cadou.

– Despre aniversarea cui este vorba?

Liz abia venise la masa lor cu o cafea și niște fursecuri pe o tavă.

– A frumosului domn Sotera, răspunse Molly.

Liz se întoarse spre Karen, uimită.

– Așa e? Pregătești o petrecere pentru el?

– E doar o reuniune între prieteni, atâta tot. Asta sper că nu ridică nici o problemă, nu?

– De ce mă întrebi?

– Păi, Donis este unul dintre clienții noștri, și n-aș vrea să fac o gafă.

– Fii serioasă! Atâta vreme cât îi dai de băut și de mâncat dar nu te măriți cu el, serviciul n-are de ce să se amestece.

Fraza nevinovată a lui Liz avu efectul unei bombe în mintea lui Karen, care făcu un efort să râdă, dar rezultatul fu jalnic.

– Nu-ți face griji, Liz.

– Sunt și eu invitată?

– De bună seamă. O să fie la mine, vineri seara. Trebuie doar să vii la opt.

***

Seara următoare, Karen se hotărî să-și facă ordine în apartament. Până la urmă, era mulțumită de ideea pe care o avusese. I-ar fi părut rău dacă Donis ar fi fost singur de ziua lui.

Ar fi șase, șapte, punându-l la socoteală și pe părintele Peter, care nu era sigur că putea veni, dar insistase pe lângă el, știind că prezența lui i-ar face mare plăcere lui Donis. Era singurul lui prieten de pe acolo.

De altfel, fusese surprinsă să afle că Donis nu mai locuia la seminar. Acum împărțea un apartament cu un irlandez, a cărui soție și copii rămăseseră în Irlanda.

La drept vorbind, se neliniștise puțin. Într-adevăr, Donis locuia acum aproape de ea.

Soneria de la ușă o smulse din reflecții.

– Cine e?

– Sunt eu, Sue.

Karen se grăbi să-și scoată șorțul și să se ducă să deschidă.

– Ce surpriză plăcută!

– Hm… curățenie în toată regula, spuse tânăra femeie intrând. Ce se-ntâmplă?

Karen nu vroia să intre în amănunte, și preferă să nu ia în seamă întrebarea.

– Nimic deosebit. Vrei să bei ceva?

– Ai niște lapte?

– Bineînțeles. Vrei și biscuiți?

– Nu, doar un pahar cu lapte.

Karen se duse în bucătărie și umplu un pahar pentru cumnata ei.

– Ce cauți afară la ora asta?

– Vroiam să vorbesc cu tine.

Întorcându-se în salon, Karen observă că Sue era foarte palidă.

– Ce se-ntâmplă? Nu pari în apele tale…

– Nu-i nimic… Sunt doar puțin obosită.

– E din cauza lui Tim, nu-i așa? Ce-a mai făcut, de data asta?

– Karen, îmi pare rău că vin iarăși să-ți vorbesc despre problemele noastre, dar ne-am certat aseară. Mi-e tare frică.

– De ce v-ați certat? Iarăși vroia să se mute?

– Nu, nu-i asta. S-a întâmplat ceva… important, și vroiam să-l pun la curent pe tatăl tău. Am vorbit cu Tim, și mi-a spus să mă ocup eu. Așa se face că l-am

sunat pe tatăl tău, ca să-i spun că trecem să-l vedem, mâine seară.

– La fermă?

– Da. N-am făcut cea mai bună alegere, nu-i așa? Când i-am spus lui Tim că poate o să rămânem acolo peste noapte, s-a înfuriat la culme.

– Poate foarte bine să rămână peste noapte, acolo.

– Asta am încercat să-i explic și eu, însă se teme ca vizitele astea să nu devină o obișnuință, și tatăl lui să nu înceapă să ne aștepte în fiecare sâmbătă.

Karen își aducea aminte foarte bine de perioada în care relațiile familiale începuseră să se strice. Sue, Tim și cu ea obișnuiau să meargă regulat în vizită la părinți, dar după ce s-a vândut ferma, situația a devenit de nesuportat.

Tatăl ei stătea tot timpul în fotoliu, cu un pahar în mână, plângându-se de soartă.

Mama lor rămânea în bucătărie și se ocupa de toate. Întrevederile între patru ochi cu soțul ei deveneau de fiecare dată tot mai groaznice, și aștepta cu nerăbdare vizita copiilor.

Purtarea tatălui lor nu-i stimula să treacă des pe acolo. Credea că toată familia trebuia să i se supună,

nu suporta nici cea mai mică critică și nu arăta deloc recunoștință nici lor, nici soției.

Karen avea un caracter conciliant, însă Tim moștenise de la tatăl lui mândria și temperamentul irascibil, și cea mai neînsemnată discuție între cei doi bărbați degenera repede într-o dispută.

– Cum pot să te ajut, Sue?

– Nu prea știu. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva care-l înțelege pe Tim.

– Și m-ai găsit pe mine? exclamă Karen, contrariată, dar eu nu l-am înțeles niciodată. Doar am crescut alături de el.

– Când vorbesc cu prietenele mele, mă sfătuiesc să divorțez.

Karen se încruntă.

– Sper că nu te gândești serios să faci așa ceva, nu?

– Nu. Îl iubesc pe Tim. Nu este perfect… dar cine este? Am venit să vorbesc cu tine, pentru că știu că niciodată nu te superi pe el.

– Nu că nu-mi vine s-o fac, dar privesc mereu lucrurile cu ochii surorii mai mari, care iartă totul. Și pe urmă, este singurul din familie care a rămas aici. Cu cine altcineva aș mai petrece de Anul Nou?

– Și pentru el e important acest lucru, dar nu vrea să recunoască. Mă întreb cum să fac să-i apropii pe tată și fiu.

– Dacă v-aș invita pe toți trei la masă, într-o seară?

– S-ar putea?

– Bineînțeles. De mult timp nu l-am mai invitat pe tata, și uite că s-a ivit acum ocazia. Ce-ai zice de sâmbătă?

– Nu, nu sâmbătă, pentru că sunt de gardă la spital.

– Atunci, să zicem, duminică.

– Tim este invitat de niște prieteni la țară și săptămâna viitoare, lucrez de noapte. De ce să n-o facem mâine?

Mâna lui Karen se încleștă pe cana cu cafea. Totul mersese atât de bine până aici. Trebuia ca o reuniune de familie să strice mica serată pe care o pregătea.

Știa de asemenea că nu putea să refuze să-i întindă o mână de ajutor cumnatei. Sue conta pe ea.

– Am invitat câțiva prieteni mâine seară. N-aveți decât să veniți și voi.

– Oh… n-aș vrea să-ți stric planurile.

– Nu vorbi prostii.

Nu mă deranjează absolut deloc, dimpotrivă.

Karen zâmbi larg, ca să fie mai convingătoare. Din fericire, meseria o învățase să fie așa.

– Și pe urmă, mereu am vrut să te prezint colegilor mei de serviciu. Asta e o ocazie cât se poate de bună.

Sue se ridică și se duse s-o ia pe Karen în brațe.

– Ești cumnata cea mai extraordinară pe care o cunosc. Și cred că întâlnirea asta ar fi cadrul ideal ca să anunț o noutate senzațională.

Fericirea lui Sue îi făcu plăcere lui Karen, dar parcă se simțea în pielea unui creștin care urma să fie aruncat leilor.

***

Molly și Mick ajunseră primii. Molly era încântătoare în rochița ei mulată. Mick era surprinzător. Foarte palid, cu părul negru căzându-i pe umeri, purta o haină de piele neagră, un tricou și blugi. În ureche, avea un inel gros, de argint.

– Bună seara, mă numesc Karen.

– Salut, eu sunt Mick, răspuse el strângându-i mâna.

– Mick e baterist într-un grup rock, precizează Molly.

– Poftim, intrați, îi invită gazda. Trebuie să fie o îndeletnicire pasionantă.

Purta cizme mexicane, ale căror tocuri înalte păreau o sfidare permanentă a legilor echilibrului.

– Păi… în momentul de față, nu cânt. Aștept un angajament. Deocamdată… spăl mașini într-un garaj.

– E doar o chestiune de timp, trebuie să fii perseverent.

Molly și Mick erau foarte tineri. Karen avea impresia că era o mătușă care-și primea în vizită nepoții.

– Unde să las asta? întrebă Molly.

Avea în mână un pachet, a cărui formă trăda conținutul: un disc.

– Frumos din partea voastră că ați venit cu un cadou. Pune-l pe masa din salon.

Își invită musafirii să ia loc și le aduse de băut. Mick începu imediat să se amuze cu niște arahide pe care le arunca în sus și încerca să le prindă în gură.

Karen făcea tot posibilul să se uite în altă parte, în timp ce secretara bătea din palme. Din fericire, se auzi soneria de la intrare.

– Iertați-mă, trebuie să mă duc să deschid.

A fost fericită să dea peste Tim și Sue. Poate aveau să se ocupe ei de Mick… Îi conduse în salon, dar n-avu timp să le propună să bea ceva, pentru că deja suna altcineva la ușă.

Erau Liz și părintele Peter, care formau o pereche surprinzătoare. Rigoarea clasică a feței bisericești contrasta cu ținuta sofisticată a Lizei. Ea purta o rochie cu volane, în stil spaniol, două inele enorme în urechi și zâmbea ca o stea de televiziune.

Molly nu-și putu reține un râs înfundat când îi văzu intrând în salon.

– Nu știam că ieșiți împreună, spuse ea.

Remarca îl făcu pe părintele Peter să pufnească în râs.

– Am încercat să păstrăm cât mai multă discreție în relația noastră.

Liz se apropie de Molly și o ciupi ușor de obraz.

– Uite, asta-mi place la tine. În momentul în care mă apropii de cineva, trebuie să apari tu, și ratez totul din pricina asta.

În fața expresiei îngrozite a lui Mick, părintele Peter se simți obligat să spună cum stăteau lucrurile.

– Suntem doar prieteni, explică el.

Schimbarea asta contribui la destinderea atmosferei și Karen era mulțumită să constate că toată lumea vorbea cu însuflețire. Plecă să mai aducă o sticlă de Sangria când se auzi din nou soneria.

Se duse să deschidă ușa și dădu peste tatăl ei, cu un carton de beri în mână. În spatele lui, cu expresia neliniștită a celui care nu cunoaște locurile, Donis părea să șovăie.

– Bună seara, fata mea, ce mai faci?

– Foarte bine, tată. Văd că te-ai întâlnit deja cu invitatul nostru de onoare.

Domnul Miller nu se întoarse, ci făcu doar un semn cu mâna peste umăr.

– Ah, despre el vorbești? Ne-am întâlnit în lift, dar nu știam că venea aici.

– Atunci, intră, Donis, spuse gazda. Îmi pare bine să te văd

Donis adusese o sticlă cu vin franțuzesc pe care-l alesese cu grijă, dar pentru moment nu se gândea deloc la asta.

Karen era superbă. Purta o rochie verde, de mătase, foarte decoltată la spate. Se machiase discret, și roșul din obraji îi punea în valoare culoarea de jad a ochilor. Cum ar fi putut s-o considere rece și distantă?

– Rochia ți se potrivește de minune, murmură el.

– Mulțumesc. Tată, aș vrea să ți-l prezint pe Donis Sotera. Donis, tatăl meu, William Miller.

Donis înclină capul și-i strânse mâna, însă domnul Miller îl privea bănuitor, cu aceeași privire pe care o arborau toți turiștii americani aflați în vizită în Europa.

– Încântat să vă cunosc.

– Și eu la fel, răspunse domnul Miller.

Nou-venitul strânse cartonul cu beri ca și cum s-ar fi temut să nu i le fure cineva.

Donis se liniști descoperind figuri cunoscute în salon. Era secretara lui Karen, o femeie mai în vârstă cu care se întâlnise la biroul de imigrări, și părintele Peter.

Karen părea încordată. Se gândi o clipă că el era cauza, dar înțelese că nu așa stăteau lucrurile, când surprinse schimbul de priviri dintre ea și fratele ei.

Membrii familiei Miller se părea că nu se prea înțelegeau între ei.

– Tim, nu vrei să le oferi ceva de băut ultimilor veniți ? întrebă Karen.

Gazda avea grijă de invitați, vroia să facă pe plac fiecăruia, însă lui Donis îi venea greu să participe la veselia generală. Ar fi preferat să petreacă seara numai cu ea.

Gândul ăsta îl făcea să se simtă vinovat. Nu și-ar fi închipuit nicidecum o asemenea aniversare! Ar fi putut foarte bine să fie singur în camera lui sau poate chiar la închisoare. Până la urmă, Karen făcuse pe dracu-n patru să-i facă plăcere.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se distreze împreună cu ceilalți. Acceptă paharul cu vin pe care i-l întindea Tim și se așeză lângă bărbatul cu cercel în ureche.

Lui Karen nu-i venea să creadă. Totul se desfășura de minune. Invitații vorbeau între ei, și Donis se înțelegea cu toată lumea. Bineînțeles, o cină la lumina lumânărilor, între patru ochi, ar fi fost mai romantică, dar era totuși bucuroasă de turnura pe care o luase serata.

Se apropie de cumnata ei și plecară amândouă în sufragerie să așeze cadourile pe masă. Pe urmă, se duse să-i caute pe ceilalți, abia așteptând să vadă reacția lui Donis.

N-a fost decepționată. Ochii au început să-i sclipească asemenea unui copil în dimineața de Crăciun.

– E pentru mine? întreba el, nevenindu-i să creadă.

– E aniversarea ta, nu? Dar înainte de toate, trebuie să te așezi în capul mesei.

Sue și-a făcut atunci intrarea, cu tortul în brațe, și toată lumea a început să cânte.

Chipul lui Donis a căpătat o expresie curioasă, și Karen s-a temut o clipă să nu fi făcut o gafă. Poate torturile aniversare nu erau bine privite în Sanvito… Dar de unde să știe?

Sue așeză tava în fața lui, și flăcările lumânărilor luminau expresia gravă a lui Donis.

– Trebuie să-ți pui o dorință înainte de a sufla, recomandă părintele Peter.

– O dorință? Orice dorință?

– Bineînțeles, confirmă fața bisericească.

Și trebuie să alegi cu grijă, pentru că numai o dată pe an ai ocazia asta.

Donis a suflat în lumânări și a ridicat ochii spre Karen. Privirile li s-au întâlnit și, preț de o clipă, au fost singuri în încăpere, ca și cum ar fi fost singuri pe lume.

Pe urmă, Molly a venit să-l sărute pe Donis și farmecul clipei s-a risipit. Ceva mai târziu, Karen se întreba dacă nu cumva visase momentul acela de magie.

Liz a adus cadourile pentru Donis. Spre marea surprindere a lui Karen, toată lumea, în afară de tatăl ei, se gândise să-i aducă un cadou.

Tim și Sue îi aleseseră un tricou al echipei de basse-ball din Toronto. Donis era încântat. El le spuse că în Sanvito, oamenilor le plăcea foarte mult acest sport și că toți prietenii aveau să-l invidieze pentru tricou.

Nimeni nu remarcă, dar pe Karen o surprinseră spusele lui Donis. Așadar, se gândea că putea să se întoarcă la el în țară într-o bună zi. Chiar credea că era posibil să-și regăsească prietenii din copilărie sau era o frază inspirată de nostalgie?

Liz îi oferi un ghid turistic al regiunii și profită de asta ca să amuze pe toată lumea cu gesturile ei seducătoare când îl sărută.

Karen tocmai se gândea că Liz era persoana ideală să anime o serată, când își văzu tatăl, care stătea într-un colț, singur, ca de obicei. Dar ceea ce o surprindea, era felul cum se uita la Liz. O sorbea din priviri. Ea se întoarse spre Tim, care era prea ocupat ca să-și fi dat seama.

A venit rândul cadoului său să fie desfăcut. Donis dădu la o parte hârtia de ambalaj, și scoase capacul cutiei. Înăuntru nu era decât un plic, pe care îl deschise și zâmbi spre Karen.

– Uite un cadou care nu se datorează întâmplării, Karen. Cum te-ai gândit la așa ceva?

– Mi-a venit așa… răspunse cea întrebată, râzând.

Reacția lui o bucura la culme. Toată noaptea se chinuise să găsească o idee originală, și până la urmă se hotărâse să-i ia un abonamant de trei luni la clubul sportiv al căminului. Termenul depășea puțin ceea ce prevăzuse la început, dar în definitiv, era un cadou util.

Părintele Peter îi dădu două bilete la teatru.

Cât despre Molly, ea tropăi din picioare nerăbdătoare până ce Donis desfăcu pachetul.

– Un disc, constată cu plăcere sărbătoritul. Muzica îmi place foarte mult.

Karen își mușcă buzele. Secretara ei era o fată încântătoare, dar n-avea nici o judecată. Imigranții nu se plimbau cu combinele audio în bagaje.

– Nu cunosc grupul ăsta.

Donis arătă tuturor albumul. Era fotografia a patru tineri îmbrăcați în verde.

– Este Jimmy Crud, explică Molly. E grozav.

Cântă rock adevărat, o să vezi. Karen, putem să-l ascultăm?

Îngrijorați, toți întoarseră capetele spre Karen.

– Păi… să vedeți, pick-upul meu nu e în cea mai bună formă. În condițiile astea, n-aș vrea să-i stric discul lui Donis.

Un murmur de ușurare urmă cuvintelor gazdei. Liz avu grijă să caute niște muzică, și găsi o melodie plăcută, pentru ambianță.

Karen termina de servit invitaților tortul, când Sue se apropie de ea.

– Karen, poți să vii cu tatăl tău în bucătărie?

Tim le urmă, și toți patru se regăsiră curând în jurul mesei.

– Ce se-ntâmplă? întrebă William Miller.

Ochii lui Sue scânteiau poznași.

– Spune-le tu, Tim.

Tim părea stingherit ca un adolescent care vroia să ceară permisiunea de a fi lăsat să facă ceva.

– Ei bine… în fine, Sue și cu mine… vroiam să vă anunțăm că… Sue e însărcinată.

– Și când urmează să naști? interveni Karen.

– În ianuarie, răspunse Sue.

– Aha, acum înțeleg totul. Iată de ce erai așa de palidă ieri. Felicitările mele!

William Miller își puse berea pe masă. Stânjenit, el înaintă cu brațele deschise.

– Bine, copiii mei. E foarte bine.

În prima clipă, lui Tim îi veni să se dea înapoi, ca și cum acest gest neobișnuit al tatălui său l-ar fi speriat, dar până la urmă, se îmbrățișară.

– Mulțumesc, tată.

Pe urmă, William se întoarse spre nora lui și o ridică în sus.

– Ei, ușurel cu nevastă-mea! E firavă.

– Nu-i adevărat. Nu sunt firavă, sunt însărcinată, ceea ce nu înseamnă același lucru.

Părintele Peter intră în bucătărie.

– Pardon, reacționă el. Nu vroiam să vă întrerup.

Tatăl lui Karen se apropie de el, zâmbitor.

– Părinte, ghicește ce s-a întâmplat? O să fiu bunic!

– Felicitările mele, William. E pentru prima dată?

– Nu, e a șaptea oară. Sau poate a opta. Dar e prima dată când va crește aici, la Londra. O să pot să mă ocup de el.

Karen și Tim se uitară mirați unul la altul. Tatăl lor începea oare să se exteriorizeze? Ce era mai nimerit să-l scoată din plictiseala lui, decât un nepoțel cu care să se joace pe genunchi?

După ce aflară vestea asta importantă, se întoarseră în salon la invitați, care solicitau să danseze. Se dădu la o parte masa joasă, la fel și fotoliile, și apăru un ring de dans improvizat.

Au început Tim și Sue, urmați imediat de Molly și Mick. Pe urmă, Liz l-a invitat pe William Miller, și Karen era încântată să-și vadă tatăl atât de bine dispus. În timp ce se alcătuiau perechile, gazda dispăru discret ca să facă un pic de ordine în

încăperea alăturată și de asemenea în gândurile ei. Își reproșa faptul că fusese reținută să-și invite familia, mai ales tatăl. O copleși un vag sentiment de vinovăție. De ce se temuse că tatăl ei va strica petrecerea? Se purtase la locul lui, ca și cum nu s-ar mai fi văzut de mult. Poate ar fi fost bine să se vadă mai des, nu?

Simți pe umeri două mâini hotărâte, dar bânde. Nu trebui să se întoarcă să vadă cine era. Inima începu să-i bată dintr-o dată mai repede.

– Te căutam, murmură glasul grav al bărbatului.

– Eu… făceam un pic de ordine pe aici…

– Lasă, o să ne ocupăm mai târziu de asta.

Femeia simți două buze atingând-o la baza gâtului, apoi el o făcu să se întoarcă și o luă în brațe.

– Să dansăm…

Capitolul 8

În momentul acela, cineva puse unul dintre discurile ei preferate, care începea cu o baladă care-i mergea la inimă. Era un cântec de dragoste despre doi îndrăgostiți, care se reîntâlneau în cele din urmă.

În brațele lui Donis, cu capul sprijinit de umărul lui, Karen se lăsa condusă. Nu vroia să se mai gândească la viitor, la tot ce-i despărțea. Nimic nu conta mai mult decât trupurile lor înlănțuite, mișcându-se în același ritm.

Oare Donis era la fel de fericit? Reușea să-și uite trecutul dureros, viitorul nesigur? Își dorea din toată inima să fi fost așa.

– Karen, ești altfel decât celelalte femei.

Ea ridică puțin capul, și buzele li se atinseră. Simți un fior și se cuibări la pieptul lui.

– Donis, nici tu nu ești ca ceilalți bărbați. Ești diferit. Foarte diferit. Cântecul se terminase, însă Donis nu părea dornic să-i dea drumul. O mângâia cu blândețe pe spate, și o săruta la baza gâtului. Karen nu putea să se îndepărteze, ca și cum muzica ar fi țesut în jurul lor o plasă invizibilă și misterioasă.

– Aha, aici vă ascundeați amândoi! se auzi glasul lui Liz, care risipi magia momentului.

Liz se părea că abuzase de Sangria. Avea privirea tulbure și gesturile neîndemânatice.

– Ce-ai zice de un pic de cafea? propuse Karen. Tocmai vroiam să fac.

– Cafea?! Nici pomeneală. Venisem să te întreb dacă nu cumva ai niște tangouri.

– Tangouri?

– Da, vreau un tango. Tangoul este un dans foarte… grăitor. Și sunt o specialistă în așa ceva.

– Din păcate, nu, nu am.

Liz ridică din umeri, înălțându-și sprâncenele, vizibil decepționată.

– Bine, nu-i nici o problemă. Pot să mă descurc și fără muzică. Veniți și voi! Am promis c-am să fac o demonstrație și nu vreau să ratați așa ceva.

Donis o luă de mână și o conduse în salon.

– Trebuie să fie fascinant, comentă el.

– Will a fost de acord să-mi fie partener.

Ea puse mâna pe William Miller, care o privea vinovat, și-l împinse până în mijlocul încăperii.

– Cine, tata? exclamă Karen, nevenindu-i să creadă.

Mick opri muzica și toți cei de față făcură un cerc în jurul dansatorilor. Liz începu, așezându-și partenerul într-o poză potrivită pentru tango, cu un picior înainte, corpul înclinat spre spate și capul drept.

– Foarte bine, și nu uita ce te-am învățat.

– Ar fi bine să n-ai prea multă încredere în mine.

Liz nu-i mai lăsă timp să aleagă, și începu să ritmeze pașii.

– Pa-ram, pam, pam. Pa ram pam pam. Ram pam pam.

Acesta a fost momentul dezlănțuirii unui râs nebunesc. Nimeni nu se mai putea abține. Molly se

răsucea pe canapea și Sue râdea cu lacrimi în ochi. Liz parcă era o Carmen Miranda puțin cherchelită, în timp ce William se uita tot timpul nefericit în jurul lui.

Râzând, Donis o luă de mână pe Karen. Era un gest nesemnificativ, dar care le dovedea complicitatea. Tânăra femeie simțea speranța renăscând în ea. Între ei, se puneau bazele unei prietenii trainice, și cine știe, poate a unui sentiment mai adânc.

Liz și William și-au salutat publicul care nu se mai sătura să-i aplaude.

Era târziu și părintele Peter a fost primul care s-a ridicat să plece.

– Trebuie să țin liturghia mâine dimineață, devreme. Mulțumesc foarte mult pentru invitație. A fost o seară de care o să-mi amintesc.

Karen îl însoți pe părinte până la ușă.

– Părinte, mă bucur că ai venit, și cred că și lui Donis i-a făcut plăcere. De fapt, nu era vorba s-o duci pe Liz acasă?

– I-am făcut propunerea asta, dar se pare că tatăl tău a avut mai mult succes.

– Așa se pare. Ei bine, pe curând, părinte Peter.

Întorcându-se în salon, Karen îl găsi pe William Miller așezat pe canapea alături de Liz. I-a șoptit ceva la ureche, după care au pufnit în râs amândoi. Tatăl ei nu era de obicei atât de sociabil, și gazda remarcase că nu băuse decât două beri. Asta se datora faptului că aflase că are să fie bunic, sau Liz îl făcea să fie așa?

Încet-încet, apartamentul se goli. După ce și-a condus la ușă ultimul invitat, Karen s-a trezit, singură, în salon, față în față cu Donis.

Rămaseră tăcuți, ca și cum ar fi fost stânjeniți, și unul și celălalt.

Donis rupse tăcerea.

– Am să te ajut să pui lucrurile la loc.

Karen ar fi preferat să se cuibărească lângă el pe canapea, dar nu îndrăznea să-i propună să lase menajul pentru a doua zi. Cum ar fi fost s-o facă?

Se apucară să spele vasele, vorbind de toate și de nimic. Fiecare făcea un efort supraomenesc să nu lase să transpară din gesturile sau cuvintele lui ceea ce într-adevăr gândea. Dar nu după mult timp, ultima farfurioară era așezată la locul ei, și nu mai exista nici o portiță de scăpare.

Donis o conduse cu blândețe până la sofa, o făcu să se așeze și se instală alături de ea, apoi cuprinse cu palmele chipul tinerei femei și o privi în ochii verzi.

– Chiar în visurile mele cele mai nebunești, n-aș fi îndrăznit să-mi închipui că cineva ca tine va apărea în viața mea.

Femeia îl privi, surprinsă. Donis era frumos, inteligent, formidabil de seducător. Cu siguranță, toate femeile erau înnebunite după el.

– Mi-ai redat speranța, încrederea în mine însumi, și zâmbetul. Ești o rază de soare, care-mi luminează viața.

El îi atinse buzele cu ale lui, cu atâta delicatețe încât era mai degrabă o mângâiere decât un sărut, apoi îi răsuci o șuviță de păr arămiu în jurul degetului.

– Aș vrea să fac o înțelegere cu tine, mai spuse el.

– O înțelegere?! repetă ea.

Karen era dezamăgită. Se aștepta la vorbe mai romantice.

– Promite-mi să nu-ți strici părerea despre mine, orice s-ar întâmpla..

– Nu înțeleg.

– Suntem două ființe omenești făcute din carne și sânge, și natura are regulile ei. Mă întreb de altfel dacă nu e prea târziu.

– Prea târziu, pentru ce?

Chipul lui Donis deveni grav.

– Ești îndrăgostită de mine și mă dorești, nu-i așa?

Karen se înroși ca racul.

– Cum poți să… bâigui tânăra femeie. Cum îndrăznești să spui așa ceva?

– Ăsta-i adevărul, nu poți să spui că nu.

– Chiar de-ar fi adevărat, n-are nici o importanță. Siguranța ta depășește limita.

Ea se ridică și începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere. Era furioasă, și în același timp se simțea umilită.

– N-am vrut să te jignesc.

– Totuși, ai făcut-o.

– De ce?

Neîncrezătore, se întoarse spre el și-l privi fix, însă Doris părea sincer surprins de reacția ei.

Parcă era un copil care nu înțelegea că făcuse o prostie.

– Pentru că… pentru că un bărbat nu trebuie să spună așa ceva unei femei, nu înainte de a… îngădui chiar ea.

– Vroiam ca relația dintre noi să fie sinceră.

Karen se prăbuși într-un fotoliu.

– Nu asta-i problema. Nu știu cum sunt femeile de la tine din țară, dar aici, noi avem mândria noastră.

– Ce legătură are mândria cu dragostea?

Era clar că Donis încerca s-o înțeleagă dar nu reușea. Poate era din cauza ultimilor doi ani de singurătate.

– Foarte bine, voi încerca să-ți explic. Spunând că sunt îndrăgostită de tine și că… te doresc, mă obligi să trec în defensivă.

Donis veni să se așeze turcește în fața ei, cu mâinile pe genunchii ei.

– Intenția mea nu era să te jignesc sau să te fac să te simți ridicolă, îți jur.

– Nu-mi vine să cred. El lăsă mâinile să-i cadă.

– Îmi pare foarte rău. Nu-mi închipuiam că vorbele mele or să te șocheze. Trebuie să fi uitat toate ocolișurile pe care trebuie să le facă un bărbat și o femeie ca să meargă unul spre celălalt.

– Iar eu, cred că e nevoie de toate ocolișurile astea, cum spui tu.

– Te-ai supărat pe mine?

" Nu sunt supărată! Aș vrea să te consolez, să mă arunc în brațele tale și să te sărut ca să-ți șterg tristețea de pe chip, dar amorul propriu e mai tare".

Un alt motiv o făcea să fie reținută. Niciodată nu spusese că dragostea era reciprocă. Să nu simtă oare nimic pentru ea?

– Cred c-ar fi mai bine să pleci, spuse ea pe un ton neutru.

– Nu vrei să-mi mai dai o șansă să mă explic?

Karen întoarse capul ca să-și ascundă amărăciunea.

– Am vorbit destul, astă-seară.

Donis se ridică. Citi tristețea pe chipul lui, dar nu se răzgândi asupra deciziei sale.

Avea nevoie de timp, să se calmeze și să se mai gândească.

– Mulțumesc pentru seara asta…

– N-are rost să-mi mulțumești.

Nu era în stare să-l însoțească până la ușă. Îi auzi pașii îndepărtându-se și ușa închizându-se. O clipă,

vru să-l cheme înapoi, să-i spună că-l iartă, că vroia să rămână, dar se stăpâni.

***

A doua zi dimineață, Karen se trezi foarte devreme.

Era sâmbătă, și ar fi trebuit să profite să se odihnească, mai ales după petrecerea din seara care trecuse, dar îi era cu neputință să adoarmă din nou. Un vârtej de gânduri nu-i dădeau pace.

Se așeză pe marginea patului și încercă să reflecteze. Ce să facă pentru a-și alunga amintirile? Nu-i venea să citească, era prea devreme să se ducă la o prietenă. Singura soluție era să plece din apartamentul acesta care-i amintea de discuția cu Donis. De aceea, se hotărî să-i facă o vizită tatălui său.

Făcu un duș, se îmbrăcă și coborî să-și ia mașina. Era frumos, vremea ideală pentru o plimbare de îndrăgostiți. Pe drum, se strădui să nu se gândească

la ziua pe care-ar fi putut s-o petreacă împreună cu Donis, să stea de vorbă, să se plimbe prin parc.

Oprind mașina în fața fermei, ceva nefiresc îi atrase atenția. Ziarul rămăsese aruncat pe pragul ușii, iar primul gest al bătrânului, când se trezea, era să-l ia ca să-l citească în timp ce-și bea cafeaua.

Karen încercă să deschidă ușa, dar aceasta era încuiată. O descuie cu cheia ei și intră.

– Tată?

Liniștea din interior o făcu să se gândească la ceva rău.

– Sunt eu, Karen. Nu te-ai trezit încă?

" Să dea Dumnezeu să nu se fi sculat încă! "

Se duse spre camera lui, cu inima strânsă. Karen inspectă toată casa, dar în zadar, nici un semn de tatăl ei. Ieși în grădină și-l mai strigă de câteva ori, fără nici un rezultat.

Nemaiputând suporta neliniștea, se întoarse în casă și dădu un telefon fratelui.

– Tim , eu sunt. Sunt la fermă și nu-l găsesc pe tata.

– Dar… cât e ceasul?

– E aproape unsprezece.

– Cum? Îți dai seama că e week-end?

– Știu, dar sunt îngrijorată.

– Poate s-a dus să facă o tură prin sat. Mașina mai e în garaj?

– Am uitat să mă duc să mă uit. Stai puțin, nu închide.

Fără să mai țină seama de mormăielile fratelui, o luă la fugă spre garaj. Mașina nu era acolo.

Când luă din nou receptorul, Karen își auzi fratele râzând la celălalt capăt al firului.

– Ce se-ntâmplă?

– Cred că am aflat unde se ascunde.

– Despre ce e vorba?

– Tata nu s-a oferit s-o ducă acasă pe Liz?

– Ba da, dar nu văd ce… Oh, nu, Tim, doar nu crezi că…

– De ce nu? În definitiv, sunt majori amândoi.

– Bineînțeles, dar…

Era explicația cea mai rațională, dar lui Karen nu-i venea să creadă.

– Mai ești acolo, surioară?

Karen se simțea dintr-odată cât se poate de singură.

– Da, încă mai sunt… murmură ea. Scuză-mă că v-am trezit.

***

Donis fusese cât pe ce s-o sune pe Karen de câteva ori, dar reușise să se abțină. Trecuse aproape o săptămână de la serată. Nu merita acest lucru, dar ar fi fost nedrept să-i dea speranțe câtă vreme nu era decât un fugar, care nu putea să-i ofere decât povara vinovăției lui. Un preot necunoscut își dăduse viața ca să îndeplinească o sarcină, și se ascundea aici, departe de ai lui și de lupta lor pentru libertate. Și lui Karen, ce-ar fi putut să-i spună? Îi știa sentimentele, dar n-ar fi fost mai bine dac-ar fi rupt-o cât mai era încă timp? Cineva bătu la ușă și Donis tresări. Era aproape unsprezece noaptea și nu aștepta pe nimeni.

– Donis, ești aici? Sunt părintele Peter.

Instinctiv, Donis sperase să fie Karen, așa că își ascunse cât putu decepția de pe față când deschise ușa.

– Bună seara, părinte.

– Îmi pare bine să te știu în viață. Ai tăi se nelinișteau.

Donis preferă să nu întrebe la cine se referea.

– Am lucrat.

– Zi și noapte? întrebă ironic preotul.

– Practic, da. Părinte, pot să-ți ofer ceva? Cafea, ceai?

– Nu, mulțumesc, nu vreau nimic. Scuză-mi ora târzie la care am venit, dar ești un om greu de găsit.

– Trebuie să recunosc.

– Sper să nu te superi pe mine dacă-ți spun că nu arăți bine deloc.

Donis lăsă ochii în jos. Și ăsta era unul dintre motivele care-l făcuseră să nu treacă pe la Karen. Era tras la față, avea ochii încercănați și arăta obosit.

– Câte slujbe ți-ai luat?

– Trei. Dar, părinte, ce motiv are vizita dumitale?

– Lucrezi prea mult, dragul meu Donis, îți pierzi mințile. Doar tu mi-ai spus să iau legătura cu tine, după seara aceea.

– Ah, da, banii, uitasem. N-am să fiu plătit decât săptămâna viitoare, dar pot să-ți spun cu cine să iei

legătura. Dar te rog să ții minte, nu rămâne nimic scris.

Donis îi dădu indicațiile, și părintele le repetă de mai multe ori, ca să i se întipărească în minte.

– Îmi pare rău că nu pot să spun mai mult, dar înțelegi că asta trebuie să rămână ultrasecret.

– Înțeleg, și nu-ți face griji, am să mă ocup de tot.

– Îți mulțumesc, în numele meu și al tuturor celor pe care-i ajuți.

– De ce nu i-ai dat nici un semn de viață lui Karen?

Întrebarea îl luă prin surprindere, și chipul lui reflectă o clipă tulburarea care-l măcina.

– Dumneata ai vorbit cu ea?

– De mai multe ori. Nu crezi că merită cel puțin un telefon?

– I-am mulțumit pentru ce a făcut, dacă asta e ce vrei să spui.

Părintele îl privi dojenitor.

– Haide, e o prietenă, Donis. Își face multe griji pentru tine.

– Ți-a spus ea, părinte?

– Nu direct, dar o cunosc destul de bine ca să-mi dau seama ce simte.

Donis nu vroia să se arate prea aspru; știa că preotul n-ar putea să-l înțeleagă.

– Pe mine, nu mă cunoști. Nu caut să leg prietenie cu un semen.

Preotul își înălță sprâncenele.

– Și ce vrei, până la urmă?

Cel întrebat ezită câteva clipe.

– Singurătatea. De așa ceva am nevoie.

– De ce faci alegerea asta, când poți să aduci atâtea, celorlalți?

Donis zâmbi cu amărăciune.

– Ce pot să le ofer? Reputația mea de erou, de eliberator, în timp ce mă ascund aici?

– N-ai dreptate. Nici Karen, nici eu nu te considerăm un laș.

Ai ocazia să pornești din nou de la zero, însă trebuie să înveți din nou să trăiești.

– Pentru asta am nevoie de timp și trebuie să fiu singur. Trebuie să-mi pun în bună rânduială existența.

– În realitate, te văicărești pentru soarta ta. Spectacolul ăsta mă întristează.

Donis strânse pumnii de furie.

– Atunci, n-ai decât să pleci ca să nu mai trebuiască să mă vezi!

Imediat îi păru rău de ce spusese.

– Îmi cer scuze, nu mă gândeam că…

– Nu-i nimic. Ești obosit și n-am să încep acum să-ți fac morală.

El se ridică și porni spre ușă.

– Dă-mi un telefon când o să ai banii.

– Mulțumesc că ai venit.

Când rămase singur, Donis se întinse pe pat. Lângă el, pe noptieră, era un plic cu biletele pe care i le oferise părintele Peter. Spectacolul avea să fie sâmbătă.

Donis stinse lampa și zâmbi. Prietenul lui avea dreptate. Era timpul să învețe din nou să trăiască.

Capitolul 9

Liz o întâlni pe Karen în fața xeroxului.

– Salut, pari foarte ocupată în momentul ăsta.

– De ce? întrebă Karen, sortând paginile.

– N-am mai vorbit de o grămadă de timp. Ce-ai zice să mergem să bem o cafea?

– Nu se poate; după cum ai observat, am de lucru până peste cap.

– Mda. Ei bine, trebuie totuși să mănânci. Te invit să mâncăm împreună la prânz.

– Nu știu, Liz. Îmi propusesem să-mi iau un sandviș, ca să am timp să-mi termin dosarele.

– Ascultă, trebuie să stăm de vorbă.

Dosarele tale pot să mai aștepte.

– E vorba despre serviciu? Am făcut vreo greșeală?

– E vorba despre tatăl tău.

Karen știa că nu putea să evite la nesfârșit discuția asta. Fără să-și dea seama, evitase să dea ochii cu Liz în ultimele zile. Știa foarte bine că tatăl ei și Liz se vedeau aproape în fiecare seară. William Miller era destul de mândru ca să-i spună că se ducea la restaurant, la cinematograf sau chiar să danseze cu Liz.

N-avea nici un motiv să prelungească așteptarea aceasta.

– De acord, să mergem să mâncăm.

Aleseră un mic restaurant chinezesc, care se afla nu departe de birou.

– Să vorbim deschis, începu Liz când se așezară. Trebuie să-mi spui dacă te deranjează că mă văd cu tatăl tău

Karen lăsă ochii în jos și începu să se joace cu șervețelul.

– Bineînțeles că nu, ce naiba!

Simțea privirea lui Liz îndreptată asupra ei și știa că aceasta nu se va mulțumi cu un asemenea răspuns.

– Poate că, la început, m-a deranjat.

– Așa credeam și eu. De ce?

– Nu-mi dau seama. E foarte greu de spus în cuvinte. Știu că tata a rămas singur de doi ani și că are dreptul să-și trăiască viața.

– Dar?

– Dar nu pot să nu fiu îngrijorată. Sunteți atât de diferiți unul față de celălalt. Tu ești obișnuită să ieși, să ai o viață socială animată, în timp ce tata n-a părăsit niciodată ferma în cinzeci de ani de căsnicie.

– E normal. Părinții tăi au avut șase copii de crescut, și o fermă de întreținut.

– Da, dar…

– Ți-e teamă c-o să-l fac să sufere, nu?

Karen oftă, apoi clătină din cap.

– Crezi că o să mă distrez cu el, și-o să-l las baltă când mă plictisesc?

Tânăra femeie nu răspunse. Îi venea greu să discute despre relațiile tatălui său cu o altă femeie decât mama ei.

– Îți jur cu mâna pe inimă că nu s-a întâmplat nimic între noi.

Karen îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Nu mai sunt copil, Liz. Degeaba încerci să-mi ascunzi realitatea.

– Totuși, ăsta-i adevărul. Cu toate eforturile mele, n-am dormit niciodată în același pat cu tatăl tău.

Pe chipul tinerei femei se citi o mare ușurare.

– Dar cum se poate așa ceva? Liz pufni în râs.

– Tatăl tău este un domn cu principii învechite. El mai crede că trebuie să facă mult timp curte unei femei, înainte de a îndrăzni să facă primul pas.

– Dar, în seara de după aniversare, nu s-a întors la fermă.

– Am stat de vorbă toată noaptea și pe urmă, el a dormit pe canapea. Așa se întâmplă de fiecare dată când rămâne la mine. Acum te-ai liniștit?

Era ridicol, însă, da, se simțea mai bine. Încuviință, clătinând din cap. Liz o prinse de mână și o privi în ochi.

– Înțeleg, și-mi pare bine c-am putut sta de vorbă.

– Pot să-ți pun o ultimă întrebare?

– Te rog.

– Ești îndrăgostită?

Liz oftă din toată inima și aruncă o privire spre ușă. Venise rândul ei să se simtă stânjenită.

– Ascultă, întrebarea e delicată, și n-aș vrea să par prea optimistă, dar cred că de data asta, l-am găsit în sfârșit pe cel pe care-l căutam de multă vreme.

Se întorcea în biroul ei, gândindu-se încă la discuția pe care o avusese, când o sună Molly.

– Karen, ghicești cine te-a căutat la telefon cât ai lipsit?

Văzând zâmbetul poznaș al secretarei, Karen înțelese imediat despre cine era vorba. Dar, curios lucru, nu simți nici o bucurie. Nu hotărâse să-l uite pentru totdeauna?

– De ce faci mutra asta? Credeam că-l iubești.

Karen se strădui să zâmbească și luă foaia de hârtie pe care i-o întindea secretara.

– Îl iubesc, dar nu asta-i problema.

Citi mesajul. Donis nu lăsase nici un număr de telefon. Spunea doar că va suna mai târziu. Își petrecu restul după-amiezii așteptându-l. Primi exact treisprezece apeluri, dar nici unul de la Donis. Ce înțelegea prin acest mai târziu? Astăzi, săptămâna, luna viitoare?

În momentul în care ușile ascensorului se închiseră în urma ei, i se păru că aude telefonul.

Ridică din umeri și-și văzu de drum. Era o prostie să-și ia dorințele drept realitate.

Odată ajunsă acasă, încercă să nu se mai gândească la el și se hotărî să facă un duș. Se îndrepta spre baie când telefonul începu să sune. Se grăbi să ajungă la el și ridică receptorul.

– Alo?

– Karen? Sunt Donis.

Rezemată de perete, se lăsă să alunece pe el și se trezi pe jos, cu receptorul sprijinit de umăr și un zâmbet senin pe buze.

***

Donis lucra sâmbătă până la șapte seara, așa încât n-aveau timp să cineze înainte de spectacol, însă lui Kare puțin îi păsa, pentru că era prea fericită să-l vadă din nou.

Donis ajunse la ea la șapte și jumătate. Când îi deschise ușa, abia reuși să-și stăpânească o tresărire de stupoare.

Era proaspăt ras și purta cămașă albă, dar părea epuizat.

– Ești sigur că vrei să ieșim astă-seară? întrebă ea.

– Da, bineînțeles, fără discuție!

O prinse de mână și se îndreptară împreună spre ascensor.

– Pari extenuat. Lucrezi prea mult.

– Trebuie să recunosc, astăzi a fost o zi grea. A venit un transport pe care nu-l așteptam, dar a trebuit să-l descărcăm. La celelalte slujbe pe care le am, e mai simplu.

Se hotărâră să meargă la teatru pe jos. Răcoarea serii era divină după canicula de peste zi.

– Celelale slujbe? Dar câte ai? se neliniști Karen.

– Trei, în total.

– Trei? Dar acum trei săptămâni n-aveai de lucru. Cum le-ai găsit?

– E foarte simplu. Restaurantul unde spălam vasele m-a angajat chelar, și acolo lucrez șase seri pe săptămână. Ziua, manipulez mărfuri într-un antrepozit, iar la sfârșit de săptămână livrez pizza acasă.

– N-are nici o legătură cu calificarea pe care o ai.

O privi zâmbind.

– Știi, aici, în Ontario, nu prea se caută un expert în economie din Sanvito. Dar sunt convins că într-o zi, o să găsesc un post mai sigur și mai interesant.

– Și eu sunt convinsă, Donis.

El o cuprinse cu brațul pe după umeri și o conduse așa până la teatru.

Piesa era interesantă, decorurile excelente și actorii extraordinari. Cu toate astea, Donis adormi în actul al doilea. Când cortina coborî după ultimul act, ropotul de aplauze îl făcu pe Donis să tresară. Părea complet dezorientat. Privea în jurul lui și i se adresă lui Karen într-o limbă de neînțeles. Pe urmă se trezi la realitate și-i zâmbi.

– Când am adormit ?

– Imediat după ce Billy Bigelow a ajuns în cer.

– A avut cum să-și îndrepte greșelile?

– Da, s-a întors pe pământ să-și ajute soția și fata.

– Îmi plac poveștile care se termină cu bine.

O umbră apăru în ochii ei verzi. Și ei îi plăceau poveștile cu happy-end. Dar așa avea să se întâmple și în cazul lor?

Relația cu Donis era atât de fragilă, viitorul, atât de nesigur.

– Ai pizza de livrat astă-seară? întrebă ea ieșind din teatru.

– Nu, sunt liber până mâine seară.

– Am o sticlă cu vin alb în frigider. Nu vrei să vii la mine, să bem un pahar?

Ea îi remarcă ezitarea.

– Nu preferi să mergem să dansăm undeva sau să mergem în altă parte?

– Ceea ce vreau în primul rând, este să-mi dau jos pantofii.

El râse și o prinse de mână.

– Atunci, să mergem.

În timp ce mergeau, ea îi povesti piesa cu vervă și constată cu plăcere că se destindea. Ajunși la ea acasă, gazda se duse să caute pahare, în timp ce el deschidea sticla de vin.

– Vroiam să-ți spun ce rău îmi pare pentru cele ce s-au petrecut în seara aceea, spuse el pe un ton grav.

Îi întinse un pahar și ea bău o înghițitură.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze.

– N-am vrut să te jignesc.

– Știu foarte bine lucrul ăsta. De altfel, și eu trebuie să-ți fac o mărturisire.

Ea privi sclipirile care pluteau pe suprafața vinului din pahar. Nu-și găsea cuvintele și-i era cât se poate de recunoscătoare lui Donis că era atât de răbdător.

– Motivul pentru care am reacționat atât de prompt, a fost acela că… aveai dreptate. Eram… în sfârșit, sunt îndrăgostită de tine.

– Karen…

El îi puse o mână pe braț.

– Da, sunt îndrăgostită de tine. Acum, am căpătat curaj și pot să ți-o spun. Dar sentimentele mele mă privesc doar pe mine, și nu-ți cer nimic. Dacă vrei, putem să nu ne mai vedem. Vroiam doar să știi că… ai ghicit.

Donis oftă și o trase pe Karen spre el.

– Nu eram pregătită s-o recunosc, iată de ce m-am supărat.

El o mângâie cu blândețe pe păr.

– Îmi pare rău pentru neînțelegerea asta, dar nu mi-ai lăsat timp să-ți explic.

– Acum, ai tot timpul de care ai nevoie.

El râse și o sărută.

– Da, avem timp cel puțin până mâine seară. Când vorbeam, simțeam că suntem atât de apropiați, încât

acest lucru m-a surprins și m-a speriat. Venim din două lumi atât de diferite…

– De ce te-a speriat asta?

– Pentru că mă tem că nu putem să găsim ce căutăm.

Karen ridică spre el ochii întrebători. Bărbatul bău o înghițitură de vin, apoi își duse paharul la buzele lui Karen.

– Sunt trei feluri de dragoste. Afecțiunea profundă, care unește prieteni sinceri și fideli, dragostea familială, și pasiunea, care-i consumă pe amanți.

O strânse cu putere, și ea simți orice teamă părăsind-o. Acum, nimic din ce-i mai putea spune, n-avea s-o mai sperie.

– Prietenia e sentimentul cel mai trainic pentru că prietenii se aleg, și ceea ce-și oferă, o fac fără să ceară nimic în schimb.

Karen se întrebă dacă era pe cale să-i propună prietenia. Se putea face teorie despre dragoste și dorință?

– Și legăturile de familie? întrebă ea.

– Aici, n-ai de ales. Sunteți legați prin sânge, și dacă familia nu-ți convine, o să suferi toată viața.

Karen se gândi la familie. Era dragoste între ei? Da, chiar dacă n-o exprimau deschis.

– Și amanții?

Donis o sărută pe păr.

– Pasiunea care-i unește mai poate să se și destrame.

Avea dreptate sau nu, trebuia să știe să-și asume riscul de a iubi, cel puțin așa gândea Karen după ce se întâlnise cu Donis. Totuși, îi înțelegea mai bine atitudinea din seara aniversării.

– Când ai spus că eram îndrăgostită de tine, era un fel de punere în gardă?

– Da. Nu vroiam să ne angajăm pe drumul ăsta. Țin prea mult la prietenia noastră.

– Dar de ce dragostea ar strica relațiile noastre?

– Poate este doar o prejudecată. Dar eu n-am încredere în dragoste. În spatele fiecărui te iubesc, se ascunde o așteptare, la care celălalt nu poate totdeauna să răspundă.

Ea îl privi cu o expresie gravă.

– Acum înțeleg.

– Ascultă-mă, Karen. Orice-ai aștepta de le mine, mi-e teamă să nu te decepționez.

– Și dacă ți-aș spune că n-aștept nimic?

– Ți-aș răspunde că țin la tine mai mult ca la orice pe lumea asta.

– Ca prietenă… sau ca amantă?

– Tu trebuie să hotărăști.

Îl îmbrățișă, fericită să asculte inimile bătând la unison, să simtă căldura trupurilor unite. Trupul ei luase deja hotărârea pe care trebuia s-o exprime cu voce tare.

– Donis, noaptea asta vreau să fim amanți. Nu este nici o condiție și nu aștept nimic de la tine.

El îi cuprinse fața în palme și o privi mult timp, ca și cum ar fi șovăit.

– Ești sigură că n-o să ai remușcări?

– Nu, Donis, îți promit.

Un sărut prelung pecetlui acordul lor. Apoi descoperiră cum mângâierile le trezeau încet-încet simțurile.

Karen simți nu după mult timp rochia alunecându-i pe trup, și avu impresia că era antrenată de un vârtej căruia nu putea să i se împotrivească. De altfel, nici n-ar fi vrut s-o facă. Datorită lui Donis, descoperea din nou o lume de

senzații uitate, o lume în care era femeie, femeie din plin.

Ca de foarte departe, i se păru că auzea glasul lui Donis care murmura:

– Dragostea mea…

Visase sau totul nu era decât un vis?

Capitolul 10

O rază de soare trecea prin perdeaua ferestrei și ajunse s-o trezească pe Karen. Ea deschise ochii și se întrebă de ce totul i se părea atât de diferit astăzi.

Se întoarse într-o parte și văzu perna mototolită. Imediat, își aduse aminte și pe buze îi înflori un zâmbet la amintirea acestei nopți minunate. Însă Donis nu mai era acolo.

Se dădu jos din pat și-și puse pe ea o rochie de casă. N-avea de ce să se neliniștească, trebuia să facă un duș sau să bea o cafea.

Nu era nimeni în baie și era liniște în casă. Se duse la bucătărie. El stătea sprijinit cu coatele pe pervazul

ferestrei, cu privirea pierdută în depărtare. N-o auzise venind. Părea absent, ca și cum ar fi fost la mii de kilometri depărtare.

Ea ar fi vrut să-i sară în brațe, dar nu îndrăzni.

– Bună dimineața.

Se întoarse încet și păru să se desprindă greu din gândurile lui. Dar poate era o impresie greșită. Ea avea soarele în ochi, și el era în contre-jour.

– Te-am trezit? întrebă Donis.

– Nu.

– Cu atât mai bine.

El zâmbi și-i întinse brațele. Ușurată, veni să se lipească de el. Bărbatul își înfundă fața în părul ei mătăsos. De cât timp nu mai fusese atât de fericit?

"Karen, cum aș putea să te răsplătesc pentru fericirea pe care ți-o datorez?"

– Păreai atât de adâncită în somn. Nu vroiam să te deranjez.

– Nu, sunt aici, împreună cu tine.

Donis îi remarcă un pic de neliniște în privire. Era oare din cauza lui?

– Noaptea asta a fost minunată.

– Da, Donis, minunată.

– Atunci, de ce ai umbra asta în ochi?

– Nu-mi vine să cred că e adevărat, că n-a fost un vis.

– Îți pare rău?

– Nici vorbă, doar ți-am promis.

Tăcură și rămaseră mult timp înlănțuiți, privind soarele care se ridica la orizont. Cuvintele n-aveau nici un rost.

– Ai ceva planuri pentru ziua de azi? întrebă în cele din urmă Donis.

– Nu, n-am nici unul.

– Vrei să petrecem ziua împreună?

– Da, mi-ar face plăcere.

Donis își dădea seama că era reținută să-și arate bucuria de a trăi și buna dispoziție.

– Știi care a fost prima impresie când te-am văzut? întrebă el.

Karen se așeză, cu ochii sclipind de curiozitate.

– Nu, nu mi-ai spus nimic.

– Ei bine mi s-a părut că erai foarte rece și afectată.

Ea se bosumflă imediat.

– Mulțumesc, frumos din partea ta.

– Dar impresia asta n-a durat decât câteva minute. M-am gândit puțin și mi-am dat seama că nu era decât o aparență.

– Și acum, când mă cunoști mai bine, ce părere ai?

– Părerea mea s-a consolidat. Ești femeia care-mi place.

Karen se cuibări la pieptul lui, ca să-și ascundă obrajii ce se înroșiseră.

– Bine, acum e timpul să afli ce așteaptă un bărbat din Sanvito de la o femeie.

– Dar eu nu sunt din Sanvito.

– Ba da, ești. În tradiția din insula noastră, dragostea este de-ajuns ca să facă din tine o cetățeancă pe de-a-ntregul.

– Ei bine, ar fi trebuit să-mi spui asta de la bun început.

– Am făcut-o înadins. Ai fi putut să nu fii de acord, în ultima clipă. Karen pufni în râs.

– Să nu-mi spui că trebuie să stau toată ziua-n bucătărie…

– Nu, nici vorbă de așa ceva. În fine, nu încă. Pentru moment, e de-ajuns să faci o cafea până fac un duș, și când termini, o să vii la mine.

– E un obicei al femeilor din țara ta, să facă duș cu amanții lor?

– Și alte câteva lucruri.

El se ridică și se duse în baie.

Așa cum promisese, tânăra femeie ajunse sub duș lângă el. Se spălară unul pe celălalt, descoperindu-și pentru a doua oară trupurile, cu mai multă tandrețe și mai puțin grăbiți decât o făcuseră în ajun. Apoi se șterseră, și Donis o luă în brațe, o duse în pat și se întinse lângă ea.

Se mângâiară îndelung, înainte să se îmbrățișeze din nou. Și din nou, pasiunea îi împinse pe culmile plăcerilor trupești… Pe urmă se odihniră, lipiți unul de celălalt, încântați de fericirea la care nici nu îndrăzniseră să se gândească.

Mult mai târziu, Donis găsi curajul să se ducă la bucătărie, de unde se întoarse după câteva minute cu cafele și biscuiți. Se rezemară confortabil cu spatele pe perne și-și luară micul dejun în pat.

– Știi să mergi pe bicicletă? întrebă Karen. Am putea să mergem în Springbank Park și să facem acolo un picnic. Am un vecin de la care aș putea împrumuta o bicicletă.

– Un picnic, grozavă idee! Păcat că n-o să am timp să pregătesc câteva specialități de la mine de acasă.

Karen îl privi, amuzată.

– Să înțeleg că știi să gătești? Credeam că mediteraneenii nu se ocupă de probleme menajere.

– Ai prea multe prejudecăți. Știi bine că bucătarii-șefi din marile restaurante europene sunt bărbați, nu?

– Să înțeleg că faci parte din categoria asta?

– Exact. Sunt foarte dotat în domeniul ăsta.

Karen se aplecă spre el și-l sărută. Închise ochii ca să simtă mai bine momentul.

– Am avut mare noroc să te întâlnesc.

Era aproape miezul zilei, când ajunseră în parc. Ziua era superbă și Karen nu se putea abține să nu facă legătura între soarele care strălucea pe cer și dragostea care-i încălzea inima. Pe tot drumul, mergând în față, se întorcea spre el să vadă dacă o urma. De ce-i era teamă? C-o să dispară așa cum apăruse, fără s-o anunțe?

Găsiră un loc liniștit pe malul râului și se opriră acolo. Mâncară sandvișurile pe care le pregătiseră și după aceea se întinseră să-și facă siesta.

Fericirea lui Karen ar fi fost desăvârșită dacă n-ar fi existat întrebarea care o chinuia. Ce se-ntâmpla dacă pleca? Viața ei va putea să-și reia cursul firesc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Te gândești să te întorci în Sanvito? Vreau să spun, dacă lucrurile se pun la punct…

Donis privea un nor lung, întins pe cerul albastru.

– Niciodată! răspunse fără ezitare.

– Țara ta nu-ți lipsește?

El se gândi o clipă.

– Țara care-mi lipsește nu mai există. Nu sunt decât niște scene de coșmar. Oamenii cerșesc pe stradă, copiii își trădează părinții ca să supraviețuiască. Niciodată n-am să mă întorc de bunăvoie.

– Dar bunica ta mai e acolo?

– Cred că da.

El zâmbi de această amintire.

– Mi-era teamă de ea, când eram copil.

– De bunica ta?

– Da, dac-ai cunoaște-o, ai înțelege de ce. Toată lumea o respectă și se teme puțin de ea, pentru că are darul previziunii.

– Prezice viitorul?

– Nu chiar. Dar când întâlnește pe cineva, știe imediat dacă e un om bun sau nu. Are de multe ori presimțiri, când cineva va muri, de exemplu.

– Brrr, înțeleg că te înspăimântă.

– Oamenii din Sanvito sunt foarte superstițioși. Văd semne peste tot, în nori, în culoarea pământului…

– Tu, în schimb, pari foarte neîncrezător.

– Nu poți să citești destinul în te miri ce, dar trebuie să recunosc că cei mai mulți dintre noi au o sensibilitate excepțională și pot prevedea evenimente ce urmează să se întâmple.

Karen își așeză bărbia pe pieptul lui.

– Chiar crezi? Eu una, trebuie să recunosc, nu sunt în stare să intuiesc absolut nimic. Dacă am impresia că va ploua, poți să-ți lași liniștit umbrela acasă.

– Nici eu nu sunt prea dotat în privința asta, dar bunica mi-a explicat ore întregi că avea un adevărat instinct. Asta n-are nimic în comun cu previziunile meteorologice.

– Ce însemnă un adevărat instinct?

O privi cu o expresie gravă și ochi scânteietori.

– Chestia asta apare pe nepregătite în mintea cuiva, într-o perioadă de criză sau de mare tensiune. Sunt viziuni pe care le accepți. E imposibil să nu iei în seamă aceste " avertismente."

– Și ce se întâmplă dacă le ignori?

Chipul lui se întunecă.

– Poate să-ți pară rău toată viața.

***

Mai târziu, se duseră să se plimbe prin parc. Mergând pe o alee, Karen observă un cuplu care părea o pereche de tineri îndrăgostiți, ieșiți la plimbare. Erau Estelle și Miguel Garcia care se plimbau, liniștiți, braț la braț. La urma urmei, poate se înșelase în privința lor. Acum erau atât de aproape, încât întâlnirea era inevitabilă.

– Bună ziua, Estelle, bună, Miguel! exclamă Karen cu un zâmbet larg. Îmi pare bine să vă văd.

– Bună ziua, răspunse Estelle lăsând ochii în pământ.

– Ia te uită, domnișoara Miller! Ce mai faceți?

Tânărul mexican părea foarte sigur pe el, ceea ce nu se potrivea deloc cu atitudinea nevestei lui.

– Unde ai fost? o întrebă Karen pe Estelle.

– Am fost să-mi văd părinții. Miguel mi-a spus că ați trecut pe la noi.

– Ultima dată când am vorbit, mi-ai spus că erai în șomaj. Ce faci acum?

– M-au angajat din nou.

– Dar tu, Miguel? Ți-a trecut alergia?

– Atâta timp cât stau departe de roșii, n-am nici o problemă.

– Nu uita să-mi aduci certificatul medical.

– Da, domnișoară Miller, nu vă faceți griji. O să iau legătura cu dumneavoastră cât de curând.

***

În zilele care urmară, Karen trăi într-o dulce euforie. Fiecare clipă petrecută împreună cu Donis era atât de prețioasă, la fel de intensă ca în prima zi.

Singura umbră din acest tablou era programul supraîncărcat al lui Donis. Din când în când, rămânea peste noapte la ea, dar asta nu se putea întâmpla prea des, pentru că întâlnirile lor pasionale îl împiedicau să se odihnească. Dar mergea și așa. Karen se obișnuise să trăiască în condițiile astea, fără să-și facă griji pentru ziua de mâine. Era mijlocul lui august, trecuse o lună de la demersul oficial de la biroul de imigrări și nu se primise încă nici un răspuns. Dar câtă vreme îl știa pe Donis alături de ea, parcă nu mai era așa de temătoare.

Așa stăteau lucrurile și în această frumoasă duminică. Erau pe drum spre ferma bătrânului Miller, unde Liz organizase un grătar. Donis privea pe fereastră și era impresionat de câmpurile cultivate cu tutun. După un drum plăcut, în timpul căruia Karen îi dădu o sumedenie de amănunte în legătură cu tutunul și cu viața de acolo a bătrânului Miller, ajunseră la un mic drum care ducea direct la fermă. De o parte și de alta a aleii, câteva flori încercau să supraviețuiască în mijlocul ierbii sălbatice.

Tânăra femeie își aduse aminte de vremurile când grădinile lui Miller stârneau invidia tuturor vecinilor.

Tatăl și mama ei plantaseră toate speciile de flori, și vizitatorul era întâmpinat de un foc de artificii vegetale de toate culorile.

Karen simțea mereu o strângere de inimă când vedea ce se întâmplase cu casa în care copilărise. Dar astăzi, nu-și putu stăpâni o exclamație de surprindere în fața spectacolului care o aștepta. Tatăl ei, urcat pe o scară, agăța iedera, în timp ce Liz era așezată în mijlocul unor ghivece cu plante.

– Ce se-ntâmplă aici? întrebă Karen când ieși din mașină.

Tatăl coborî de pe scară și veni spre ea.

– E puțin cam târziu, dar ne-am gândit c-ar fi bine să avem câteva plante în jurul casei.

Acest noi o făcu pe Liz să zâmbească. Donis îl salută pe domnul Miller după care se apropie de ea.

– Pari descumpănită. Ce nu merge?

– Nu merge nimic. Cred că mă pricep la grădinărit la fel cum mă pricep la fizica nucleară.

– Îți aduc aminte că tu ești cea care a insistat să cumpărăm plante, o tachină William.

– Dar eu n-am decât plante artificiale, care n-au nevoie de nimic și sunt mereu verzi.

– Îndrăznești să le spui plante? Nu sunt decât niște cadavre.

– Vrei să te ajut? îi propuse Karen.

– Tatăl tău e un profesor foarte bun. Ar trebui să mă descurc singură.

Făcu o grimasă de dezgust, apoi cu mâna cu manichiură perfectă, începu să sape o groapă mică în pământ. Karen se uită la tatăl ei. Era ciudat să-l vadă îndrăgostit, și, trebuia s-o recunoască, stânjenitor.

– Donis, hai să luăm din mașină ce am adus!

Donis lucrase câteva ore bune să pregătească niște specialități din țara lui, care să însoțească grătarul. Karen nu fusese lăsată să guste nimic, pentru că bucătarul ținea ca surpriza să fie aceeași pentru toată familia.

Tim și Sue veniră puțin după aceea și se apucară cu toți să pregătească masa. Tim și tatăl lui aprinseră focul, discutând despre sport.

Donis încerca și el să facă ceva, însă Karen îl simți că nu era în apele lui. Îl luă cu ea în salon și-l îmbrățișă.

– N-ai nevoie de nimic?

– Nu. Când ești aici, n-am nevoie de nimic altceva.

– Dar cred că te plictisești.

O sărută ca s-o facă să tacă.

– Dacă ți se pare că mă plictisesc, vino doar să-mi dai un sărut din când în când.

– Poți să contezi pe mine.

Liz îi strigă de afară să vină să mănânce. Fripturile la grătar erau gata și se așezară toți la masa rotundă. Karen adusese ce pregătise Donis și-l servi pe tatăl său. Acesta aruncă o privire neîncrezătoare la ce avea în farfurie.

– Ce-s astea?

– Gustă, sunt specialități din Sanvito, pregătite special de Donis.

– Sunt dolmas, se găsește așa ceva și în bucătăria grecească.

Domnul Miller le împinse pe marginea farfuriei fără să mai spună nimic, dar era clar că-i era teamă să nu se otrăvească. Karen își dădu atunci seama că tatăl ei nu știa nimic din ce se întâmpla în lumea din afara fermelor din Ontario. În plus, era fără îndoială foarte mândru de situația lui și nu vroia să se schimbe și să se deschidă spre lumea exterioară.

– E o mâncare deosebită, se scuză Donis.

– Mmm, e excelentă! exclamă Liz.

– Da, întări Sue. E delicioasă.

Donis îi zâmbi lui Karen, s-o liniștească. Nu era supărat pe tatăl ei, și asta o mulțumi. Bineînțeles, Donis avusese de-a face cu oameni mai antipatici decât un țăran limitat și neîncrezător.

Restul mesei se desfășură fără nici un incident, însă Karen înțelese că făcuse o greșeală vrând să-l introducă pe Donis în familia ei.

Era un eșec total. Prezența lui îl făcea pe tatăl ei să nu se simtă bine.

Liz se ridică să strângă farfuriile și Karen îi dădu o mână de ajutor.

– La desert, avem plăcintă cu mere, anunță Liz.

– Ai fost s-o cumperi de la patiserie? o întrebă Karen în bucătărie.

– Nu, eu am făcut-o. Nu-ți vine să crezi?

– Hm… ești șefa mea, lucrezi într-un birou, și mereu te-am văzut întotdeauna îmbrăcată impecabil, machiată, și…

Liz ridică privirea, zâmbitoare.

– Niciodată nu-i prea târziu să te schimbi. Îmi face mare plăcere să gătesc pentru tatăl tău.

– De acord, dar să nu-mi spui mai târziu că nu te-am prevenit. Vei fi surprinsă să vezi cât de repede se va obișnui tata cu ce faci pentru el, și în curând va considera lucrurile astea firești.

Liz aduse plăcinta la masă, o tăie și prima bucată i-o dădu lui William. Toată lumea începu să mănânce, în afară de Liz, care aștepta să vadă părerea protejatului ei. Acesta, conștient de importanța pe care o avea în momentul de față, începu să inspecteze plăcinta.

Luă furculița și încercă să decupeze o bucățică, dar plăcinta rămase întreagă. După câteva încercări, reuși.

– Nu crezi că umplutura e puțin cam uscată?

De cum văzuse expresia contrariată a tatălui său, Karen se așteptase la o asemenea reacție. Acum, era curioasă să vadă ce va spune Liz.

– Totuși, am respectat cu strictețe rețeta.

– Da, bineînțeles, spuse tatăl pe un ton nesigur. Trebuie totuși să ai mâna formată.

– Și eu n-o am, nu-i așa?

– Mie, plăcinta asta mi se pare delicioasă, interveni Donis.

– Mulțumesc, Donis, dar ce poate să știe un locuitor din Sanvito despre plăcinta cu mere? Lui Will nu-i place plăcinta mea, și trebuie să mă antrenez până o să am mâna formată. Chiar dacă trebuie să fac un milion de plăcinte cu mere, am să aștept până ce Will o să fie mulțumit.

Ochii lui Liz aruncau fulgere, și Karen își ascunse un zâmbet. O regăsea în sfârșit pe Liz O'Connell care-i plăcea. Era femeia hotărâtă, de care tatăl ei avea nevoie. Mama lui Karen suferise destul pentru că fusese prea slabă.

Will își dădu seama de grosolănia lui și mormăi:

– N-are rost să te enervezi…

– Ai dreptate. N-are rost să mă enervez. Ar trebui să-ți mulțumesc că le-ai atras tuturor atenția că nu știu să gătesc. O femeie apreciază așa ceva.

Karen și Sue își vârâră nasul în farfurie. Tim se ridică și se duse în salon. Donis ridică sticla de vin să le toarne celorlalți.

– Cine vrea să bea un pahar?

***

– Mi-ar fi plăcut atât de mult să nu trebuiască să lucrezi în noaptea asta.

Karen oprise mașina în fața casei în care locuia Donis.

– Și mie-mi pare rău că te-am făcut să-ți pierzi duminica. Îmi reproșez că ți-am impus dejunul ăsta.

– Nu-ți face nici o grijă, nu ești versiunea feminină a tatălui tău. De altfel, n-ai dreptate să te arăți atât de severă cu el. Până la urmă, nu este decât un produs al mediului în care trăiește.

Karen se apropie de el și-l sărută.

– Se vede că ești diplomat. La ce oră trebuie să fii la restaurant?

– La șase.

Karen se uită la ceas.

– Ei bine, înseamnă că nu mai avem mult timp. N-ai decât să faci un duș și să te schimbi, pe urmă am să te duc eu.

– Mulțumesc.

– Plăcerea va fi de partea mea.

– Atenție, fetițo, nu te las să urci la mine decât dacă-mi promiți c-o să fii cuminte.

– Promit.

Karen venise doar de câteva ori pe la el. Împărțea apartamentul cu încă cineva și era mult mai simplu să se-ntâlnească la ea.

Îl așteptă în salon în timp ce făcea duș. Parcă era un interior spartan… Nici măcar n-avea televizor. Începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere. Pe noptieră, văzu o fotografie înrămată. Era o fotografie alb negru, destul de veche. Nu recunoscu personajele din clișeu. Trebuie să fi fost una dintre puținele fotografii pe care putuse să le ia când plecase.

Donis intră în momentul acela. Tânăra femeie întoarse capul și-i zâmbi, însă el părea stânjenit. Se uita pe rând la Karen și la fotografie.

– Familia mea, spuse el simțind-o că aștepta o explicație.

– Nu vroiam să fiu indiscretă.

Chipul lui Donis se întristă, dar îi zâmbi.

– Ar fi trebuit să ți-o arăt de mult.

– Cine sunt acești oameni?

Donis se apropie și o prinse cu brațul de umeri.

– Uite-o pe bunica, spuse el arătând-o pe femeia care se afla în mijloc.

Era foarte slabă și îmbrăcată în negru, așa cum și-o închipuise.

– Aici sunt părinții mei și mătușa care a murit, acum multă vreme.

– Și cei trei copii?

– Cel cu pantaloni scurți sunt eu. Aveam zece ani. Aici e verișoara Talia. E cu doi ani mai mică decât mine, și acum locuiește în Spania.

– Ea te-a ajutat să fugi?

– Da.

– Și al doilea băiat, cine e?

– Vărul meu… fratele Taliei.

Karen încercă să-i privească mai atent trăsăturile.

– Unde-i acum? A murit?

Donis își încleștă fălcile.

– Nu, vărul meu n-a murit. Îl cheamă Salvo Gibrian. E președintele din Sanvito.

Capitolul 11

Donis luă fotografia înrămată din mâinile lui Karen și o sili să se așeze pe pat.

– Ar fi trebuit să-ți spun înainte.

– Și de ce n-ai făcut-o? replică ea, nedumerită.

– Ți-ai fi schimbat părerea despre mine…

Ce-i mai ascunsese? Avea să mai afle că era însurat și avea zece copii?

– În timpul audierii pentru raportul de la comisariat, ar fi trebuit să precizezi că era vărul tău.

– Nu era momentul cel mai potrivit ca s-o fac.

– De ce? Pentru că, după aceea, n-aș mai fi vrut să ies cu tine?

Nu-i plăcea tonul cinic pe care-l adoptase, dar era mai presus de puterile ei.

– Nu amesteca relația noastră în toată treaba asta, Karen. M-am gândit să-ți spun la audiere, dar am considerat că e mai bine să mă abțin. Scopul acestei audieri, dac-am înțeles bine, era să se știe dacă puteam să mă întorc sau nu în Sanvito, fără ca viața să-mi fie pusă în pericol. Cred că am dovedit că nu puteam, și asta fără să intru în detaliile relațiilor mele familiale.

– Sunt de acord, dar ai ascuns un lucru important.

– Ce-i așa de important? Salvo a vrut să mă distrugă psihic, iar eu, cum așa putea să dovedesc că nu sunt un spion sau un terorist în solda guvernului?

În ciuda iubirii, neîncrederea ei profesională trecea pe primul plan. Dacă ascunsese un lucru atât de important, se putea să fi mințit în toate.

– Ai putea fi unul sau altul?

– Dumnezeule! Karen, ai văzut bine urmele de pe trupul meu!

Karen își acoperi fața cu mâinile.

– Poate că tocmai prin tortură te-au determinat să joci rolul pe care-l vroiau ei…

– Ascultă-mă bine. Vezi ce se-ntâmplă? Ne iubim, și nici măcar nu reușesc să te conving că nu sunt o marionetă în mâinile președintelui. Cum aș putea să mă descurc în fața unui juriu alcătuit din birocrați?

Karen trebui să recunoască; avea dreptate, și-și reproșă că se îndoise de el. Donis continuă, încet:

– În țara mea, familia este un lucru foarte important, și nu se reduce doar la părinți și copii. Salvo și cu mine suntem veri îndepărtați, dar când eram copii, eram nedespărțiți.

– Îmi pare rău, murmură ea.

Trebuie să fi fost cumplit să-l vezi evoluând… în direcția asta.

Donis se apropie și o cuprinse în brațe.

– Mai cumplit de cât poți să-ți închipui.

***

Karen nu putu să închidă ochii toată noaptea, bulversată de cele aflate. În zori, ajunsese să ia două hotărâri.

Pe plan personal, această revelație nu schimba nimic în raporturile ei cu Donis. Îl iubea și el nu era răspunzător de purtarea vărului său.

În schimb, pe plan profesional nu putea să nu reacționeze. Situația era delicată, pentru că informația asta putea să fie în defavoarea lui Donis, dar în același timp, era important ca cei din comitet să nu afle de la altcineva.

Imediat cum ajunse la serviciu, se duse să bată direct la ușa șefului.

– Domnule Rathbone, puteți să-mi acordați o întrevedere de câteva minute? întrebă ea.

***

Donis nu lucra în această seară de luni, astfel încât Karen se duse direct la el după ce ieși de la birou.

Însă degeaba sună, pentru că nu-i deschise nimeni. Rămase un timp în fața ușii, fără să se poată hotărî să plece. Trebuia să-l vadă. Trebuia să-i spună ce făcuse.

Nervoasă și neliniștită, se hotărî să nu se ducă imediat acasă și intră în parc. Era locul lor preferat de plimbare, și seara, ca să profite de răcoare, veneau deseori să se întindă pe iarbă.

Drumul o conduse până în fața sălii de gimnastică. Îi veni o idee. Poate Donis era acolo. Intră să vadă cum stăteau lucrurile în registrul clienților.

– Pe mine mă cauți?

Karen tresări și se întoarse.

– Donis!

El avea o geantă de sport în mână și părea epuizat.

– Am trecut pe la tine. Nu erai acasă.

Bărbatul zâmbi.

– Firește, eram aici.

Karen vroia să-i vorbească, să-i mărturisească, dar nu reușea să spună nimic.

O luă încet de mână și o conduse afară.

– Le-ai spus, nu-i așa?

– Cum ai ghicit?

– Pentru că-ți stă scris pe față, pe de o parte, și pe de altă parte, pentru că-mi dau seama că n-aveai de ales.

– Ba da, chiar aveam de ales. Aș fi putut să tac.

– Iar secretul te-ar fi apăsat zi și noapte, și până la urmă, din cauza asta ne-am fi îndepărtat.

Karen se aruncă la pieptul lui.

– Mi-era atât de teamă de reacția ta. Eram împărțită între impresia că te trădez și, pe de altă parte, datoria mea.

– Știu, și asta nu schimbă nimic în sentimentele pe care le am pentru tine.

– Ești sigur că nu ești supărat pe mine?

– Nicidecum, spuse el, mângâindu-i părul. Și dacă tot suntem la capitolul confidențe, trebuie să-ți mărturisesc și eu ceva.

O cuprinse teama. Se încordă, așteptându-se la ceva rău.

– Ce?

– Te iubesc.

Păsările nu-și opriseră cântecul, și pământul nu se cutremurase sub picioarele ei. Auzise bine?

– Cred că n-am înțeles prea bine ce-ai spus. Vrei să repeți?

Izbucni în râs și o luă în brațe.

– Te iubesc. Uite, în câteva secunde am spus de două ori ceva ce n-am mai spus niciodată în viață.

– Nu te-ai descurcat rău pentru un începător. N-a durut? întrebă ea, malițioasă.

– Nici vorbă de așa ceva. Și tu, nu te simți în stare să-mi declari sentimentele tale?

– Te iubesc, Donis, dar ai descoperit asta înaintea mea.

El o prinse de mână.

– Hai să mergem să bem un pahar ca să ne revenim din emoții, propuse el zâmbind.

Tânăra femeie încuviință, în tăcere. Era atât de fericită, încât nu mai era în stare să vorbească. Donis o iubea! O iubea!

***

Donis n-a știut niciodată de câte ori a repetat cuvintele astea în săptămânile care au urmat. Era ca o melodie, o incantație de care nu mai scăpa.

Într-o dimineață, mergând la serviciu, tânăra femeie își dădu seama că era mai răcoare. Ce repede trecuse vara!

Trecuseră două luni de la audierea lui Donis și decizia nu trebuia să mai întârzie mult.

Când ajunse în birou, o scrisoare era așezată pe masă. O deschise distrată, dar îndată ce începu s-o citească, înțelese că putea să aibă neplăceri cât de curând.

"Domnișoară Miller,

Vă aducem la cunoștință prin prezenta că a fost depusă o plângere împotriva dumneavoastră de către domnul și doamna Garcia, locuitori în Londra, Ontario. Ei afirmă că au fost victimele unor persecuții din partea dumneavoastră, și că a trebuit să suporte tot felul de sâcâieli, din cauza naționalității domnului Garcia.

Un ofițer însărcinat cu respectarea drepturilor omului a început o anchetă și va lua legătura cu dumneavoastră cât de curând. Trebuie să-i dați toate indicațiile referitoare la plângerea celor doi.

Mulțumindu-vă pentru colaborare etc."

Semnătura era indescifrabilă.

Persecuții? Sâcâieli?

Era ridicol; toate astea nu stăteau în picioare de la bun început…

Cei doi Garcia n-aveau dreptul să facă așa ceva! Fusese înțelegătoare cu ei, cu toate că nu fuseseră de bună-credință. Ba dimpotrivă!

În momentul acela, Barney Coxwell deschise ușa și-și strecură capul înăuntru.

– Salut, Miller!

– Lasă-mă-n pace.

Barney era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă. În plus, el ar fi meritat să i se atragă atenția pentru metodele dure și vorbele rasiste.

– Am venit să-ți aduc o veste bună…

– O să ascult veștile bune mai târziu, Barney. Pentru moment, trebuie să mă duc s-o văd pe Liz.

Liz luă cunoștință de scrisoare clătinând din cap.

– Mă așteptam la așa ceva. Avocatul lor m-a sunat. Mi-a spus că i-ai întâlnit pe clienții lui în parc și că…

Liz nu putea să termine ce începuse.

– Și ce?

– Că ai fost grosolană. N-are rost să mai spun că nu cred nimic, dar va trebui să reacționăm.

– Dar n-am fost grosolană!

– N-ai de ce să-ți faci griji. Cei doi Garcia n-au nimic la mână împotriva ta, și întotdeauna ai fost apreciată.

– Poate, dar o anchetă va avea loc, și asta e destul de grav.

– Cel mai bine ar fi să te duci să vorbești cu șeful cel mare. Trebuie să afle cum stau lucrurile și poate te va ajuta.

Karen simți un nod în gât, dar răspunse:

– Bună idee.

Dacă domnul Rathbone era surprins de conținutul scrisorii, n-o arătă totuși.

– Te rog să-i atragi atenția lui Molly și întregii echipe care va trebui să colaboreze cu anchetatorul, spuse șeful lui Liz.

– O să le spun.

Pe urmă, se întoarse spre Karen.

– Ei bine, domnișoară Miller, ce-ai de spus despre aceste acuzații care ți se aduc?

– Ce vreți să spun? Toată povestea asta e ridicolă. E drept că tot timpul am bănuit că această căsnicie nu e decât un mijloc pentru ca Miguel să obțină un permis de ședere. În rest, n-am făcut decât ce aveam

de făcut. Am luat legătura cu ei destul de des, pentru că uitau mereu să-mi aducă certificatul lui medical.

– Din dosar, înțeleg că te-ai dus la ei împreună cu Coxwell.

– Da. Vroiam să verific dacă mai stau împreună. Am văzut că lucrurile nu erau chiar așa.

– Karen ar fi putut să facă un raport despre asta, interveni Liz. Dacă n-a făcut-o, este o dovadă a faptului că a fost înțelegătoare.

Domnul Rathbone nu spuse nimic și continua să răsfoiască dosarul Garcia.

– Nu văd nici o notiță referitoare la întâlnirea pe care ai avut-o cu ei în parc.

– Bineînțeles, era duminică.

– Ești în permanență o reprezentantă a guvernului și trebuie să faci o referire la tot ce se-ntâmplă, asta ca să ai o acoperire în caz că apare vreo problemă.

Avea dreptate și ar fi trebuit să se gândească și ea la asta.

Deodată, îi veni o idee.

– A fost un martor la întâlnirea noastră.

– Cine?…

– Numele lui este… Adonis Sotera.

Domnul Rathbone se încruntă și se întoarse spre Liz.

– Sotera? N-am mai auzit numele ăsta undeva?

Liz o privi dezolată pe Karen.

– Da, ne ocupăm de dosarul lui.

– A făcut o cerere de statut de refugiat politic.

– Acum îmi aduc aminte. Sotera. Așteaptă să fie expulzat pentru muncă ilegală și pașaport fals. Despre el este vorba?

– Avea niște circumstanțe atenuante, explică Liz.

– Credeți, domnișoară Miller, că un clandestin poate să susțină o mărturie valabilă într-o anchetă ca asta?

În fața tăcerii lui Karen, el continuă:

– Trebuie să înțeleg că nu te-ai întâlnit cu Sotera întâmplător?

– Nu, ne-am plimbat împreună.

– Vezi, domnișoară Miller, atitudinea dumitale mă derutează. Pe de o parte, îi bănuiești pe cei doi Garcia că au un mariaj de formă, și pe de altă parte, dumneata apari în public în compania unui bărbat într-o situație ilegală.

Ce să mai înțeleg?

– Viața mea personală n-are nimic în comun cu povestea asta.

– Credibilitatea dumitale este în joc. Când te plimbi la braț cu un imigrant fără acte, cum vrei să fii luată în serios după accea?

– Îmi cereți să nu mă mai văd cu domnul Sotera?

– Știi bine că nu am dreptul ăsta.

– Dar asta mă sfătuiți?

– Gândește-te puțin: într-o situație ca asta, viața privată îți va fi luată la bani mărunți.

– N-am nimic de ascuns și am să continuu să mă văd cu Donis în timpul, și după terminarea anchetei.

Domnul Rathbone oftă din tot sufletul și se așeză mai bine în fotoliul său.

– Ascultă, te-am pus în gardă, fă ce vrei. Să știi totuși că discuția noastră de acum se va repeta în fața anchetatorului.

E datoria mea să procedez așa.

Liz luă dosarul Garcia de pe birou și se duse spre ușă.

– Mulțumesc, domnule Rathbone.

– Baftă! îi spuse acesta lui Karen în momentul în care tânăra femeie ieșea din birou.

***

După masa de prânz, tocmai se gândea la ce se întâmplase când Coxwell apăru din nou.

– Acum, vrei să auzi vestea mea cea bună?

– Te ascult, Barney.

– Îți aduci aminte de Scapiletti?

– Cel care a făcut plângerea împotriva lui Donis?

– Exact. Tocmai a fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate. Se folosea de o duzină de identități și era căutat în trei state.

– Ești sigur?

– Bineînțeles. Amprentele digitale nu mint niciodată.

– Atunci, nu face parte din Santinela Roșie.

– Poftim?

– Nu, nimic. Ești formidabil, Barney! Mulțumesc.

– Îți stau oricând la dispoziție. Și dacă ai de gând să urmărești vreun clandestin, fă apel la mine.

Karen preferă să nu răspundă.

Capitolul 12

În seara aceea, Donis ajunse târziu acasă la Karen. Părea epuizat de ziua de lucru, dar imediat ce o văzu, o flacără i se aprinse în ochii negri.

Adusese o sticlă de vin și se pregătea s-o deschidă, când remarcă expresia îngrijorată de pe chipul tinerei femei.

– Ce se-ntâmplă, draga mea? Ai probleme?

Karen se gândise degeaba toată seara să-și pregătească un discurs. Acum, nu mai știa cum să înceapă.

Puse două pahare pe masă.

– Stai jos, Donis. Vreau să vorbim despre noi.

– Trebuie neapărat să adopți un ton atât de oficial ca să abordezi subiectul?

– Nu… în sfârșit, ba da… nu știu. Ah, cum să te fac să înțelegi ceea ce vreau să-ți spun? Ascultă, poftim, vreau să știu ce se va întâmpla dacă… dacă n-ai primi autorizația să rămâi în Canada.

El nu păru deloc surprins. Nesiguranța situației îl făcuse să-și pună de multe ori asemenea întrebări.

– Răspunsul mi se pare cât se poate de clar. Dacă nu primesc autorizația să rămân, am să plec.

– Atâta tot? O să te mulțumești să le accepți decizia?

– Am de ales?

– Ai putea să faci apel. E o procedură care poate să dureze ani întregi…

– De când domnișoara Karen Miller se ocupă de apărarea mea?

– Nu vreau decât să te ajut.

– Îți mulțumesc foarte mult, dar n-am de gând să-mi petrec viața depinzând de hotărârile unor birocrați care vor arunca o privire nepăsătoare asupra dosarului meu. Dacă mi se refuză statutul de refugiat, o să plec în altă parte.

– Dar unde?

– Nu știu.

Karen se simți copleșită de tristețe și de disperare.

– Și eu… te-ai gândit ce se va întâmpla cu mine, dacă pleci?

Cel întrebat lăsă capul în jos, dar avu timpul să-i vadă în privire o suferință pe care nu reușea s-o ascundă.

– Viața ta e aici. Ai o meserie, o familie. Trebuie să rămâi și să continui ca înainte.

– N-aș putea, mărturisi ea cu o voce care se vroia neutră.

– Am știut amândoi de la bun început că n-aveam nici o garanție. Credeam că suntem de acord să ne iubim cât se va putea.

– Nu-i un motiv să ne lăsăm învinși. Dacă vrei să începi o viață nouă aici, în Canada, există o modalitate.

Donis reflectă mult timp înainte de a răspunde, și asta o neliniști pe Karen. De ce șovăia atât? Putea să găsească în altă parte decât aici libertatea și dragostea?

– Te gândești la… căsătorie?

– Noi… nu suntem străini unul față de celălalt…

– Ai dreptate.

– Și chiar dacă ne căsătorim, nu vei fi obligat…

– Obligat să ce? Fii mai explicită!

– Ei bine, n-o să fii obligat să rămâi toată viața cu mine. Imediat după ce vei obține cetățenia, ai putea să-ți recapeți libertatea.

– Fir-ar să fie, Karen, drept cine mă iei?

Ea lăsă capul în jos. Nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge să-și ofere mâna unui bărbat. Poate se gândea că n-o va refuza. Rușinea o făcea să-i vină s-o ia la fugă.

– Nu pot să-ți spun cât mă impresionează propunerea ta, Karen, dar trebuie să știi că dacă ar fi fost altă situație, de mult ți-aș fi cerut să fii soția mea.

Karen ridică spre el ochii înlăcrimați.

– Adevărat?

– Bineînțeles că-i adevărat. Nu pot să mă însor. Trebuie să-mi înțelegi motivele.

– Explică-mi-le…

– În primul rând, e vorba de siguranța ta.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că sunt urmărit.

Ar fi o prostie să cred că nu mai există nici un pericol.

– Vorbești despre Santinela Roșie, nu-i așa?

– Vorbesc despre oamenii lui Salvo.

– Nu pot să facă nimic împotriva mea, sunt cetățeană canadiană.

– După legea din țara mea, căsătoria ți-ar conferi imediat cetățenia din Sanvito, cu drepturile și obligațiile ei. Și soția Eliberatorului ar înfrunta aceleași riscuri ca mine.

Karen își aduse aminte de evenimentele pe care i le descrisese Donis și se cutremură.

– De acord, îți înțeleg temerile, dar nu exagera cu pericolul. Îți amintești de Dominique Scapiletti?

Incidentul care-l făcuse să ajungă în închisoare îi reveni imediat în minte.

– Da. Ce mai e cu el?

Karen îi povesti ce-i spusese Barney. Păru ușurat.

– Uite o veste bună, dar asta nu înseamnă că nu e nimeni pe urmele mele.

– Ai și alte motive ca să respingi căsătoria noastră?

– N-am spus că aș refuza această căsătorie. Am spus că este imposibil. Nu vreau să trăiesc cu sabia

lui Damocles deasupra capetelor noastre… fără să mai pun la socoteală riscul de a fi expulzat. Aș vrea să trăiesc viața pe care ne-o alegem noi, nu cea pe care ne-o impun evenimentele.

Cer prea mult?

Karen se apropie și-și sprijini capul pe pieptul lui.

– Nu, nu ceri prea mult.

***

În următoarele trei zile, tânăra femeie urmări cursuri la universitate și nu avu timp să se gândească la grijile ei.

Însă răgazul nu dură prea mult, pentru că la birou o aștepta o veste proastă.

– Uite că m-am întors, spuse ea luând loc în fața lui Liz. Ce noutăți sunt?

– În legătură cu Donis, nimic, altfel te-aș fi sunat imediat.

– Îmi pare bine. Aici, cum s-au desfășurat lucrurile?

– Rău. Sala de așteptare este mereu plină, și inspectorul a venit ieri să ne interogheze, pe Rathbone și pe mine.

– Cum arată? Cu cine seamănă?

– Nu seamănă cu cineva cunoscut. Am petrecut trei sferturi de oră cu el, și n-aș fi în stare să ți-l descriu.

Nu-ți face griji, Karen, sunt sigură c-o să te descurci de minune cu el.

– Așa sper, dar ține-mi pumnii. Ei bine, acum mă duc în biroul meu.

– Stai o clipă. Ești liberă după serviciu?

– Bineînțeles.

– Nu vrei să mergem să bem un pahar împreună? Simt nevoia să stau de vorbă cu cineva.

Karen remarcă în momentul ăla că Liz nu părea în apele ei.

– Cu plăcere, Liz.

Se întâlniră la cafeneaua ungurească și Liz comandă imediat o votcă, ceea ce nu era un semn bun. Karen trase concluzia că nu stătea bine cu moralul.

– Ce nu merge? întrebă ea.

– În primul rând, promite-mi să păstrezi secret tot ce-ți voi spune. E cineva care nu trebuie să știe despre discuția noastră.

– Cine?

– Tatăl tău.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Promit, n-am să scot nici o vorbă. Dar de ce te-ai gândit să vorbești cu mine? La urma urmei, sunt fata lui.

– Ești de asemenea singura persoană pe care o cunosc, care poate să mă asculte și să mă înțeleagă.

Karen aprecie încrederea prietenei sale, chiar dacă discuția asta nu-i făcea deloc plăcere.

– Ce-a făcut deci tăticul meu?

– Am rupt-o cu el.

– Cum asta?

– S-a întâmplat în ultimul week-end. Sunt surprinsă că nu ești la curent.

– N-am știut nimic. Când i-am cerut tatei vești despre tine, mi-a spus că erai foarte ocupată.

– Da, comentă ea cu un zâmbet amar. Eram ocupată să-mi îngrijesc rana.

– Dar, ați avut un motiv anume?

– Unul cât se poate de important.

Am făcut dragoste…

Karen se înecă cu o înghițitură de suc de portocale.

– Nu sunt sigură că vreau să ascult continuarea.

– Dar de ce? Nu poți să accepți că tatăl tău e un bărbat ca oricare altul?

– Bineînțeles că pot, dar cunoscându-l pe tata, mă aștept la ce-i mai rău.

Relațiile lui cu ceilalți sunt totdeauna foarte complicate.

– Seara începuse foarte bine. Când ne-am întors de la restaurant, am ajuns la mine și am dansat pe câteva dintre melodiile noastre preferate. Am băut un pic, dar totul a fost foarte bine până ne-am dus în cameră.

Karen nu putu să nu se înroșească, stânjenită să intre în intimitatea tatălui ei.

– Ce… s-a întâmplat?

– A început să-mi vorbească despre complexul de culpabilitate față de defuncta soție, Alma Miller, cu care și-a petrecut mai bine de patruzeci de ani.

– Îmi pare foarte rău, dar nu sunt prea surprinsă. Mama a fost singura femeie din viața lui.

– Ar fi trebuit să mă aștept la reacția asta, dar mă gândeam că și-a revenit, că a încetat să se complacă în singurătatea lui. Pentru o clipă , am crezut că se va schimba.

– Ești sigură c-ar vrea să se schimbe? Tata a trăit mult timp așa.

– E nefericit, Karen. Crezi că nu și-a dat seama ce s-a întâmplat cu familia lui, după moartea mamei voastre? Tu și Tim, îi arătați pe față că vizitele sunt o corvoadă pe care v-o impuneți. Îți dai seama cum se simte?

– Ți-a spus el asta?

– N-a fost nevoie. Știu să citesc pe chipul lui. E un fermier, un țăran. Nu știe să vorbească.

– Îl iubim, totuși.

– Știu, și nu vreau să vă critic.

– Ar trebui să vorbim despre tata și despre tine, se corectă Karen, care vroia să schimbe subiectul.

Liz zâmbi cu amărăciune.

– Tatăl tău și cu mine, este un capitol încheiat.

– L-ai iubit?

– Îl iubesc, o corectă Liz. Și nu mai e nimic de făcut. Cel mai bine ar fi să uiți că am purtat această

discuție. Aveam doar nevoie să plâng pe umărul tău, știind că mă vei înțelege. Nu poți să-ți împlinești totdeauna visele. Totuși, de data asta, am făcut tot ce-am putut…

***

Tânărul așezat în fața ei era blond și avea ochii de un albastru șters. Era chelios și părea destul de bolnăvicios.

– Îmi cer scuze dar nu v-am reținut numele.

– Harcourt. Ardell Harcourt.

Karen repetă de mai multe ori numele acesta în minte, dar știa că n-avea să și-l amintească. Fusese trimis de comisia drepturilor omului și Karen abia aștepta să-l vadă ieșind din birou.

Se rezemă de spătarul fotoliului ei.

– De unde vreți să încep?

O privi cu ochii lui inexpresivi și se posomorî.

– De ce nu de la început?

– Vreți să vorbesc despre copilăria mea?

El făcu o mutră jignită, ca s-o facă să înțeleagă că nu-i plăceau asemenea glume.

– Nu, asta nu interesează pe nimeni. Vorbiți-mi mai bine despre prima dumneavoastră întâlnire cu familia Garcia.

– Pot să-mi iau dosarul?

– Bineînțeles. Este doar o întrevedere, nu un interogatoriu.

– Ei bine, cei doi Garcia s-au prezentat aici, la începutul verii. Vroiau să obțină un permis de ședere pentru Miguel. Miguel era în Canada de trei săptămâni, lucra la o fermă și se însurase cu Estelle cu două zile înainte.

– Cum ați descrie atitudinea lor de atunci?

Karen se gândi câteva clipe.

– Estelle mi s-a părut rezervată, timidă. Miguel era aproape agresiv, dar așa se poartă de multe ori imigranții.

– Ce le-ați spus?

– Le-am explicat procedura.

– Reclamantul ne-a spus că i-ați cerut să se-ntoarcă în Mexic.

– Nu-i adevărat!

– Părea să înțeleagă explicațiile dumneavoastră?

– Cred că da. Estelle s-a mărginit să clatine din cap la sfârșitul fiecărei fraze pe care o spuneam. Pe Miguel părea să nu-l intereseze decât ajutorul de șomaj, pe care spera să-l poată obține.

– După deschiderea dosarului, rolul dumneavoastră trebuia să se termine aici?

– În mod normal, da.

Sprânceana dreaptă a lui Ardell Harcourt se ridică puțin, ceea ce însemna că era interesat de ceea ce se discuta.

– Ați remarcat ceva nelalocul lui?

– Bănuiam că Miguel Garcia nu se căsătorise decât ca să poată obține cetățenia canadiană.

– Pe ce vă bazați presupunerile?

– Erau mai multe. În primul rând diferența de vârstă, pentru că Estelle are cu optsprezece ani mai mult decât Miguel, și pe urmă diferența… fizică.

– Ce vreți să spuneți?

– V-ați întâlnit cu ei, nu?

Karen aștepta un răspuns, însă Ardell Harcourt venise se pună el întrebări, și nu să i se ceară părerea.

– Miguel pare a fi un seducător latino-american, în timp ce fizicul Estellei n-o prea avantajează.

El nu spuse nimic, foarte preocupat de stiloul pe care-l mânuia ca pe o banderilă pe care toreadorul urma s-o înfigă în spatele taurului.

– Acțiunea dumneavoastră n-a avut deci nici un alt scop, în afară de acela de a vă asigura de realitatea acestui mariaj?

– Exact. Țineam s-o protejez pe Estelle, care nu plecase niciodată din Ontario, și nu cunoscuse niciodată bărbați. S-a angajat la uzină imediat ce a terminat școala și mi s-a părut destul de naivă. Vroiam să-i dau câteva informații despre țara din care venea soțul ei. Ea credea că Mexicul făcea parte din Statele Unite.

– Și i-ați dat de înțeles că făcuse o greșeală măritându-se cu Miguel?

– Bineînțeles că nu.

– Cum s-au desfășurat întrevederile pe care le-ați avut cu Miguel?

– Era destul de agresiv.

– V-a vorbit despre familia lui din Mexic?

– Da.

În timpul celei de a doua întâlniri, mi-a spus că lăsase doi copii acolo, dar mama lor nu-i era soție legitimă. Era deja măritată, și soțul ei era în închisoare.

– El vă acuză că l-ați trădat și i-ați spus Estellei de copiii lui.

– Funcția pe care o am îmi impune să fiu rezervată. Nu mi-am trădat niciodată interlocutorii. N-am făcut altceva decât să-l sfătuiesc să discute cu Estelle.

Chestionarea continuă în felul acesta aproape încă o oră. Îi povesti amănunțit vizita pe care o făcuse împreună cu Coxwell, cât și despre întâlnirea din parc. Donis fusese interogat cu o zi înainte, și depusese mărturie în favoarea ei.

La sfârșit, Harcourt își închise carnetul de notițe și-l puse în servietă.

– Vă mulțumesc pentru colaborare, domnișoară Miller.

– Ce-o să se-ntâmple acum?

– Mai sunt câteva persoane cu care trebuie să vorbesc, pe urmă o să trimit raportul la comisia care va hotărî.

– Cât timp va dura?

Ardell Hartcourt ridică din umeri, nelămurit.

– N-am de unde să știu. Poate să dureze destul de mult. La revedere, domnișoară Miller.

Capitolul 13

Într-o dimineață, la începutul lui octombrie, Donis îi dădu telefon lui Karen.

– Părintele Peter ne invită la cină, îi spuse el.

Abia ieșise de sub duș și n-avusese timp decât să se-nfășoare într-un prosop.

– Foarte bine, încuviință ea. Dar de ce-mi dai telefon pentru asta? Nu trebuia să ne vedem astă-seară?

– Părintele are nevoie de un răspuns imediat.

– O să mâncăm la seminar?

– Da. Acolo este un preot care vine din Sanvito. A crezut că mi-ar face plăcere să-l văd.

– Când o să fie?

– Mâine seară, la șapte și jumătate. Pe curând, draga mea. Te iubesc.

Inima îi tresări în piept, ca de fiecare dată când auzea cuvintele astea magice.

***

Masa fusese prăgătită într-o mică sală de la seminar. Părintele Peter îi întâmpină cu căldura obișnuită și-i conduse pe verandă.

– Vom lua un aperitiv înainte de masă, spuse el. Părintele Eustatius nu trebuie să întârzie. Ultima dată când l-am văzut, discuta despre probleme de sănătate cu un episcop. Ce pot să vă ofer?

Karen ceru un pahar cu vin alb, în timp ce Donis alese o bere.

Părintele Peter dispăru câteva clipe și când se întoarse, era însoțit de un bărbat.

– L-am găsit pe Eustatius. Episcopul a renunțat să-l convingă să se răzgândească.

– Suntem un popor de oameni încăpățânați, remarcă Donis zâmbind.

Se ridică să-și salute compatriotul. Părintele Eustatius era un uriaș de aproape doi metri, cu părul grizonant și o privire pătrunzătoare.

– Părintele Peter mi-a vorbit mult despre dumneata, spuse el strângând mâna lui Karen.

– Mulțumesc. Pentru mine e o plăcere să vă cunosc.

Părintele Eustatius se întoarse spre Donis, și-l privi cu respect.

– În sfârșit, am privilegiul să mă întâlnesc cu Eliberatorul. E o mare onoare pentru mine.

– Aici, nu sunt decât Donis, părinte.

Preotul zâmbi.

– Auzisem spunându-se că modestia e una dintre numeroasele tale calități.

Părintele Peter remarcă stânjeneala lui Donis.

– De ce să nu ne așezăm și să stăm de vorbă la un pahar? propuse el.

Eustatius luă sticla de vin așezată pe masă și examină atent eticheta.

– Hm, iată o marcă de vin faimoasă!

Ce n-aș da să-l gust sub un umbrar, în răcoarea de toamnă de pe insula noastră…

– Culesul viilor trebuie să fi început, constată Donis, gânditor.

– Da, așa e. Tatăl meu avea câteva hectare de vie, și-mi amintesc ce frumos era la cules și ce grozavă serbarea de la sfârșit.

– Sanvito este un adevărat paradis, dacă e așa cum spuneți, observă Karen.

– A fost, o corectă părintele. Și, într-o bună zi, dacă Cel de Sus va vrea, ar putea să fie din nou.

– Nu locuiți acolo pentru moment? întrebă Donis.

– Nu. Situația politică este foarte încordată. Mă ocup de o comunitate mică de exilați de la Bruxelles.

Eustatius se încruntă și se întoarse spre părintele Peter.

– Aici, putem să stăm de vorbă fără nici un risc?

– Toată lumea a plecat. Suntem singuri.

– Perfect. Chiar vroiam să stau de vorbă cu tine, Donis. Ajutorul tău este apreciat de compatrioții noștri din toată Europa. Am putut să ajutăm o familie care pierduse totul. Organizația noastră devine foarte eficientă.

– Sunt fericit să aflu așa ceva. Dar credeam, părinte Peter, că aportul meu va rămâne anonim.

– Doar că…

– N-ai ce să-i reproșezi lui Peter. A fost întotdeauna foarte discret, dar au apărut imediat zvonuri care au dus la identificarea sursei donațiilor. Ai devenit o legendă, și nimeni n-a vrut să creadă că ai murit.

– Stați puțin, interveni Karen. Am impresia că nu înțeleg nimic din discuția asta.

Donis și părintele Peter se priviră, stânjeniți.

– Nu i-ai spus? întrebă părintele.

– Am crezut c-ar fi mai bine să nu știe.

– Despre ce vorbiți?

Pentru Karen era doar o simplă curiozitate. Îl respecta prea mult pe Donis, ca să se amestece în viața lui privată.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce Donis lucra douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână?

– Am crezut că vroia să se îmbogățească.

Donis începu să râdă.

– În fiecare săptămână, îmi dă cea mai mare parte a câștigului său, explică părintele. Trimit banii la o

adresă din Europa, și fondurile astfel strânse se folosesc să ajute exilații.

– Adevărat? Și de când durează asta?

– De la bun început, răspunse Donis.

Eustatius ridică paharul.

– Propun un toast în onoarea acestor doi gentlemeni, pentru generozitatea și devotamentul lor.

Karen ridică paharul, la rândul ei.

– Pentru părintele Peter și pentru Donis!

Donis se apropie de ea, ca să-i poată spune ceva la ureche.

– Nu ești supărată că nu ți-am spus nimic?

– Nu, dimpotrivă, sunt mândră de tine.

Discuția a durat tot timpul mesei. Cei trei bărbați erau admirabili povestitori, rafinați și cultivați. Karen era fericită să-l vadă pe Donis atât de liniștit, atât de dornic să vorbească despre țara lui.

– Eustatius, nu trebuia să-i transmiți un mesaj lui Donis? întrebă părintele Peter.

– Ba da, bineînțeles! Cum puteam să uit asta? Verișoara ta îți transmite salutări și m-a însărcinat să-ți spun că se gândește de multe ori la tine.

Ochii lui Donis sclipiră de bucurie.

– Talia? Ai vorbit cu ea?

– De multe ori. Ultima oară am văzut-o săptămâna trecută, la Bruxelles.

– Ce mai face?

Afecțiunea pe care Donis o arăta față de verișoara lui era atât de profundă, încât Karen știu imediat că avea să se înțeleagă bine cu ea.

– E cât se poate de bine. N-am avut ocazia s-o cunosc când a fost mică, dar acum a devenit o tânără foarte frumoasă.

– Ultima dată, mi s-a spus că era la Barcelona, dar n-am încercat să iau legătura cu ea, de teamă să nu aibă telefonul supravegheat.

– Stă tot la Barcelona. Se ocupă de exilații care ajung acolo. Oamenii o iubesc foarte mult.

– Ia te uită! Trebuie să se fi schimbat mult de tot. Talia de care-mi aduc eu aminte nu era interesată decât de animale.

Eustatius pufni în râs.

– Suntem cu toții creaturile lui Dumnezeu.

Deodată, o umbră de îngrijorare apăru în privirea lui Donis.

– Părinte, are probleme din cauza… originii sale?

– Vrei să spui, din cauză că este sora președintelui? Nu, nici vorbă. De altfel, cei mai mulți n-o știu decât după prenume.

– Era foarte apropiată de fratele ei? întrebă Karen.

Donis zâmbi.

– Venea cu noi peste tot. Era cu doi ani mai mică decât noi, dar era un adevărat băiețoi. Eram foarte apropiați, toți trei.

– Cu toate astea, a trebuit să fugă din țară?

– Da. Ideile politice ale lui Salvo au îndepărtat-o până la urmă. După alegeri, Talia a trecut de partea opoziției. Nu cred c-ar fi încercat s-o omoare, dar fără îndoială ar fi vârât-o în închisoare.

Karen își aminti de fetișoara pe care o văzuse în fotografie. Ce familie uimitoare!

Mai stătură de vorbă mult timp, până când Donis dădu semnalul de plecare. Trebuia să se trezească devreme a doua zi, și se vedea că începeau să i se închidă ochii.

– A fost o seară plăcută, spuse Karen, în mașină.

– Da, fu de acord Donis. Părintele Peter este o gazdă nemaipomenită.

– Vrei să treci pe la mine?

– Nu, n-ar fi bine. Știi ce se va întâmpla: încă o noapte albă! Și trebuie să mă refac.

– Foarte bine… Mâine ne vedem?

– Mâine… vom avea o seară doar pentru noi.

Ea opri mașina în fața casei lui.

– Somn ușor, draga mea. Pe mâine.

***

Karen se trezi mângâiată cu blândețe pe obraz de o rază de soare. Întoarse capul să privească ceasul: opt fără un sfert.

Dumnezeule, avea să întârzie! Îi mai rămânea un sfert de oră ca să ajungă la birou. Sări imediat din pat și se duse-n baie. Nu-i plăcea să se grăbească dimineața, dar de data asta n-avea de ales.

Ajunse la birou cu cincisprezece minute mai târziu, dar nimeni păru să bage de seamă.

– Bună dimineața, Karen! îi strigă Molly. Parcă nu te-ai trezit…

– Nu știu nici eu.

– Du-te atunci să bei o cafea, pentru moment n-ai nimic de făcut aici.

– Cred că-i o idee foarte bună.

Coborî la bufet și se întoarse cu două căni cu cafea aburindă.

Tocmai se așezase la birou, când își făcu apariția Liz.

– Ești aici? Te-am căutat peste tot.

– Am întârziat, scuză-mă.

– Nu-i nimic. Am două lucruri să-ți spun. În primul rând, domnul Rathbone a primit un telefon de la comisia de inspecție.

– Și?

– Au clasat dosarul fără urmări. N-ai de ce să-ți faci griji.

Karen oftă din tot sufletul.

– Ce ușurare!

– Vrei să afli și a doua veste?

– Bineînțeles, nu mai trage de timp!

– S-a luat hotărârea referitoare la Donis.

Karen își simți inima palpitând.

– Fir-ar să fie, ce mai aștepți să-mi spui?

Liz își privi unghiile, ca să prelungească suspansul.

– I s-a acordat statutul de refugiat politic. Poate să rămână aici.

Karen sări de pe scaun și o îmbrățișă.

– Nemaipomenit! Știam eu c-așa va fi! Poate să rămână! Chiar poate să rămână!

Liz trebui să protesteze, ca să nu fie strânsă de gât.

– Atunci, spune-mi, Donis știe?

– Calmează-te, răspunse Liz conducând-o cu blândețe pe Karen spre fotoliul ei. Bea-ți cafeaua și vino-ți în fire. Știi bine că nu eu trebuie să-l anunț pe Donis. Nu în fiecare zi o femeie poate să ofere un viitor bărbatului pe care-l iubește.

Karen lăsă capul în jos, încercând să-și stăpânească lacrimile.

– Ai dreptate.

– Te las, dar promite-mi c-o să-mi povestești ce reacție a avut.

– Îți promit.

Tremurând, formă numărul de telefon al antrepozitului unde lucra Donis.

– Alo, aș vrea să vorbesc cu Donis Sotera, vă rog.

– Nu-i aici.

– Vreți să spuneți că a ieșit?

– Nu, astăzi n-a venit.

Karen nu mai înțelegea nimic. Era prima oară când nu se ducea la muncă.

– A dat telefon să spună că e bolnav?

– Tot ce știu este că trebuie să muncească alții în locul lui.

– Bine, mulțumesc.

Cine știe, poate mai dormea. Era atât de obosit.

Îl sună acasă. Îi răspunse un glas cu accent irlandez.

– Sean, sunt Karen. Te-am trezit?

– Nu-i nimic, trebuia să mă trezesc. Cu ce pot să te ajut?

– Donis e acolo?

– Nu știu, mă duc să văd.

Auzi receptorul pus pe masă și așteptă ca Sean să se întoarcă.

– Nu-i aici, Karen. Vrei să-i transmit ceva?

– Nu… nu, spune-i doar că l-am căutat.

Închise telefonul, cu o presimțire rea. Se întâmplase ceva anormal. Donis nu obișnuia să lipsească de la serviciu fără să anunțe.

Avusese un accident? Îl călcase dimineață vreo mașină?

După masa de prânz, îl sună pe părintele Peter. Poate știa el unde se afla.

– Nu, nu l-am văzut de când ați plecat împreună, aseară. Pari foarte neliniștită, Karen.

– Chiar sunt. De câteva ore, încerc să dau de el ca să-i comunic decizia comisiei, și nu reușesc să-l găsesc.

– Decizia e favorabilă?

– Da, Donis poate să rămână aici.

– Minunat. Ascultă, sunt sigur că Donis nu poate fi departe. Poate a vrut să fie singur după discuția pe care am avut-o aseară, despre insula lui natală.

Karen se simți înviorată de optimismul părintelui.

– Cred că ai dreptate, părinte. De luni de zile n-a mai auzit nimic de familia lui.

– Așa e. Știi ce chinuitoare sunt unele lucruri în viață, copila mea. Dă-i o mână de ajutor, lăsându-l puțin în pace. Dacă-l văd, am să-i spun să ia legătura cu tine.

– Mulțumesc, părinte.

Restul zilei i se păru interminabil. Se repezea să răspundă la telefon, dar de fiecare dată era dezamăgită.

Minutele se scurgeau încet, ca niște ore, și era din ce în ce mai neliniștită. În sfârșit, la ora patru, plecă de la birou și, fără să mai aștepte ascensorul, se duse să coboare pe scări.

Nu știa de ce, dar spera din toată inima s-o aștepte în fața casei ei. Intrând, deschise cutia de scrisori și o hârtiuță căzu pe jos. Știu imediat că era de la Donis. Se duse sub o plafonieră ca să poată citi.

"La ora când vei citi aceste rânduri, am să fiu în drum spre Sanvito. Acolo, mă așteaptă o femeie, o femeie pe care am iubit-o cândva, și care are nevoie de mine. Mă întorc să mă întâlnesc cu ea. Îmi pare rău. Aș fi vrut ca lucrurile să urmeze alt curs. Te rog, rămâi cu o amintire frumoasă despre mine, așa cum o să fac și eu."

Pământul parcă se prăbuși sub picioarele ei. Căzând în genunchi, strânse la piept bucățica de hârtie. Scoase un țipăt… un țipăt de neliniște și de disperare.

– Nu, Donis, nu, te rog…

Capitolul 14

Tânăra femeie urcă scara ca un robot. Făcea gesturi mecanice, îi era rece, foarte rece. Își făcu un ceai și se așeză pe pervazul ferestrei, în același loc unde-l găsise pe Donis în dimineața de după prima lor noapte de dragoste. În ziua aceea, soarele forma un halo auriu în jurul părului său negru. Se lăsase înșelată de un miraj? Poate nu-l cunoscuse pe adevăratul Donis.

Se uită la hârtia pe care-o lăsase pe masă. Cum putuse să fie atât de proastă, încât să uite că nu era decât un bărbat.

Și acum, plecase.

Trei luni, Donis Sotera fusese centrul universului și soarele ei, și totul se terminase, pentru totdeauna. Totuși, nimic nu lăsase să se întrevadă un asemenea sfârșit. Își aminti ultimele lui cuvinte. Somn ușor, draga mea.

Cu ochii în lacrimi, aruncă o privire în jurul ei. Nimic nu se schimbase. Camera era aceeași, și ceaiul era cald încă. Singura diferență era că Donis nu se mai afla acolo, și din el nu mai rămăsese decât o bucată de hârtie șifonată.

Se ridică și se hotărî să citească din nou cuvintele de rămas-bun. Poate-i scăpase un amănunt.

Când plecase? Cum plecase? Fuseseră împreună până la miezul nopții. Donis nu se arătase deloc nerăbdător, toată seara.

S-au despărțit ca de obicei, cu un sărut tandru. Trebuia să se vadă a doua zi. Era cu neputință să fi plecat fără să-i spună nimic.. Donis nu era un laș.

" Acolo mă așteaptă o femeie, o femeie pe care am iubit-o cândva…"

Cuvintele astea erau asemenea unui cuțit care se răsucea în rană și Karen făcu un efort să nu izbucnească în lacrimi.

Vorbiseră de multe ori despre viețile pe care le trăiseră înainte, și Donis îi spusese că mai cunoscuse femei, dar nu se îndrăgostise de nici una. O fi mințit-o? Amintindu-și sinceritatea lui, lucrul ăsta îi părea imposibil.

Totuși, era acolo, sub ochii ei, scris negru pe alb.

" Îmi pare rău."

Nu, nu trebuia să-i pară rău. Oricare-ar fi fost motivele unei asemenea dispariții, ei nu-i părea rău deloc. Clipele petrecute împreună rămâneau cele mai frumoase din viața ei.

Soneria telefonului o făcu să tresară. În suflet i se trezi o speranță nebună. Și dacă era Donis? Dacă totul nu fusese decât o glumă?

– Alo?

– Alo, Karen, sunt părintele Peter.

– L-ai găsit pe Donis? Unde este? E cu dumneata?

– Liniștește-te, Karen. Nu, nu-i cu mine.

Karen strânse receptorul în mână cu toate puterile și respiră adânc.

– Îmi cer scuze.

– Nu-i nimic. Ți-am dat telefon pentru că s-a întâmplat ceva ciudat.

– Ce anume?

– Părintele Eustatius a plecat… Și mașina mi-a dispărut.

Karen făcu o figură mirată.

– Părinte, îmi dai telefon ca să-mi spui că ți s-a furat mașina?

– Părintele Eustatius a dispărut.

– Poate s-a dus să facă o tură și n-o să întârzie.

Karen era grăbită să închidă, ca să lase telefonul liber pentru cazul în care ar fi sunat Donis.

– Nu, Eustatius nu l-ar fi luat pe Sancho fără să mi-o ceară.

– Știi de când a plecat?

– Nu știu precis. Am remarcat absența lui Eustatius puțin după telefonul tău în legătură cu Donis.

Deodată, în mintea ei se aprinse o luminiță. Donis îi spusese de mai multe ori că nu se va întoarce niciodată în Sanvito de bunăvoie, iar astăzi, doi locuitori din Sanvito și o mașină dispăruseră deodată. Nu putea să fie vorba despre o simplă întâmplare.

– Părinte, trebuie să te văd imediat.

Cred că s-a întâmplat ceva groaznic..

***

– Santinela Roșie? Exclamă părintele Peter așezându-se în fața lui Karen, în bibliotecă. Nu se poate. Omul ăsta e un preot.

– Nu asta-i problema. Donis mi-a explicat că serviciile secrete s-au infiltrat în toate păturile sociale. Eu cred că Eustatius a fost trimis aici de Santinela Roșie.

Chipul părintelui se descompuse.

– Dar părea atât de fericit că l-a întâlnit pe Donis.

– E de înțeles acest lucru, câtă vreme a primit misiunea să-l ducă înapoi, în Sanvito.

– Nu-mi vine să cred. Recunosc că această dispariție simultană e stranie, dar Donis poate așa s-a gândit să facă după discuția care s-a purtat aseară despre Sanvito. Poate i s-a făcut dor de țară și a preferat să-l urmeze pe Eustatius.

– Când trebuia să plece părintele Eustatius?

– Cred că mâine.

– Atunci, de ce să-și fi devansat plecarea cu două zile? Și de ce-ar fi plecat în toiul nopții?

– Nu-mi vine să cred…

– Eustatius a spus că e preot. Dacă-i adevărat, înseamnă că nu se poate întoarce în Sanvito.

– La asta nu m-am gândit…

Părintele căzu pe gânduri.

– Foarte bine, spui că Donis nu s-ar fi întors niciodată în Sanvito de bunăvoie. Asta nu înseamnă neapărat că a fost răpit. Poate a primit niște vești, care l-au făcut să se răzgândească.

– Atunci, e o capcană, pentru că acolo îl așteaptă moartea sau închisoarea.

Propriile cuvinte o făcură să se cutremure, dar nu era momentul să-și arate slăbiciunea. Își strânse pumnii.

– Circumstanțele se schimbă cu timpul, insistă părintele. Președintele e vărul lui. Poate l-a trimis pe Eustatius să-i spună lui Donis că e din nou binevenit acasă.

– În acest caz, Donis mi-ar fi spus-o. N-ar fi plecat ca un hoț.

– Poate a plecat doar pentru o scurtă perioadă.

– Plecând așa, ar pierde orice șansă să obțină permisul de ședere. E de necrezut.

– Tot ce spui este cât se poate de logic, dar nu-mi vine să cred așa ceva. Și când mă gândesc că eu am organizat întâlnirea asta…

– Nu ești deloc răspunzător, părinte.

Preotul parcă îmbătrânise cu câțiva ani, doar în câteva minute.

– Doamne, Karen, eu am făcut-o!

Îi înțelegea sentimentul de vinovăție care-l cuprindea.

– N-ar trebui să te simți vinovat. Ce poate fi mai firesc decât să dai posibilitatea unor expatriați să se întâlnească? Acum, problema este cum să acționăm.

– Să dăm telefon la poliție semnalând furtul mașinii și dispariția a doi oameni.

– Nu se poate ca Sancho să rămână în pană pe autostradă?

Părintele Peter zâmbi trist.

– Din păcate, cred că nu.

De curând, am dus mașina la service și acum merge ca ceasul.

– Atunci, e prea târziu. Nu sunt decât două ore de

mers până la aeroportul din Toronto și nu știm cât au avans. S-au putut îmbarca în orice avion ce zbura în Europa.

– Poliția ar putea alerta Interpolul.

– Mi-e teamă totuși că Donis nu va colabora cu Eustatius.

– De ce? Dacă poliția intervine, ar fi salvat.

– Din câte-l cunosc pe Donis, nu amenințarea directă asupra lui l-ar putea obliga să-l urmeze pe răpitor.

– Atunci, despre cine-ar putea fi vorba?

– Prietenii lui, familia, ceilalți!

Părintele încuviință, clătinând din cap.

– Ai dreptate. Donis e în stare să se sacrifice, și dușmaniii știu asta.

– Atunci, ce să facem?

– Trebuie să alertăm în primul rând poliția canadiană.

Cunosc pe cineva care ne-ar putea ajuta.

Luă telefonul și-l sună pe un locotenent, cunoscut al unui prieten al său, care-i promise să pună la treabă un anchetator.

– Pot să văd biletul pe care ți l-a lăsat? întrebă

părintele Peter în timp ce așteptau.

Ea îi întinse bucata de hârtie.

– Nu cred că există această femeie.

– Mai bine zis, nu vrei să crezi, ca să spunem lucrurilor pe nume.

– Poate. Dar spune-mi, părinte, nu ți s-a întâmplat să crezi așa mult în cineva, astfel încât nimeni să nu te poată face să te răzgândești?

– Bineînțeles, pentru un preot, asta se cheamă credință, pentru voi, se cheamă dragoste.

Plecând de la seminar, Karen se duse direct la apartamentul lui Donis. Sean era acasă.

– Bună ziua, Sean! Ai vești despre Donis?

– Nu, cu toate că am stat tot timpul acasă.

– Normal. Nu cred că l-ai văzut. Dacă nu te deranjează, pot să mă duc în camera lui?

– Fă ce vrei.

Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Îi mulțumi și se duse în camera lui Donis. Patul era neatins, ceea ce însemna că nu se culcase.

Deschise șifonierul. Toate lucrurile erau acolo. În baie, lipsea aparatul de ras și periuța de dinți, dar apa de colonie, pasta de dinți și crema de ras erau la

locul lor.

Întorcându-se în cameră, văzu fotografia așezată pe noptieră. Știa cât ținea Donis la ea. N-ar fi uitat-o nicidecum.

Toate indiciile îi confirmau teoria. Donis nu plecase de bunăvoie.

Poliția avea să vină să facă percheziție și vor lua toate obiectele care aparțineau lui Donis. Fotografia asta nu trebuia să ajungă în mâinile lor. Era singura amintire din copilăria lui Donis, singura legătură pe care o mai avea cu el.

Puse fotografia în geantă, îi mulțumi lui Sean și plecă.

***

A doua zi, o parte din temerile ei se confirmară. Sancho, automobilul părintelui Peter, fusese găsit în parcarea aeroportului din Toronto.

Poliția nu-i găsise pe Donis și pe Eustatius pe listele pasagerilor, dar căutările continuau.

Era week-endul de Ziua Recunoștinței, și Karen nu putea să nu se gândească la ironia sorții, în timp ce mergea spre casa fratelui ei. Promisese să facă o salată, dar nu avusese curajul, și se opri pe drum să cumpere una de la un local.

Tim și Sue nu fuseseră niciodată atât de fericiți. Faptul că avea să devină tătic îl schimbase pe Tim, și la aperitiv, el anunță că renunța să vândă casa. Sue era obosită de atâtea mutări, și-i plăcea locul ăsta.

Sue îi luă de mână pe Karen și pe tatăl ei și-i duse să vadă camera copilului, care era decorată cu gust și cu dragoste, iar viitoarei mame îi făcu mare plăcere să le arate ultimele cumpărături pe care le făcuse.

În schimb, William nu mai fusese niciodată atât de întors pe dos, de la începutul lunii. Sărbătoarea asta familială nu părea să-l bucure deloc. Nu vorbi decât despre recolta de tutun care avea să fie dezastruoasă.

Când veni timpul să se așeze la masă, nu avu nici un cuvânt de apreciere pentru curcanul somptuos care trona în mijlocul mesei.

Din fericire, Tim parcă plutea pe nouraşi, încât nu avu nici o reacție.

Se așezară toți patru, și Karen nu putu să nu se gândească ce bine-ar fi fost să fie șase, la această întâlnirea. Simțea și lipsa lui Liz.

– Ce păcat că Donis n-a putut să-și ia liber, spuse Tim începând să taie curcanul.

– Da, fu de acord Sue. Nu-i prea amuzant să lucrezi într-o asemenea zi.

Karen strânse din dinți.

– Sunt sigură că se gândește le noi în clipa asta.

Poate făcuse o greșeală nespunând nimic familiei, dar nu voise să le strice bucuria.

– Acum, face parte din familie, continuă Sue.

"Vă rog să terminați!" gândi Karen.

– A primit un răspuns pentru statutul de refugiat? întrebă Tim.

Karen își scăpă cuțitul în farfurie.

– Hm… da… vineri. Poate să rămână.

– Minunat! Trebuie să fii fericită.

William Miller, care tăcuse până atunci, se întoarse spre ea.

– Karen, parcă nu e sosul pe care-l faci de obicei.

– Ce spui?

– Spun că sosul ăsta de salată nu seamănă cu celelalte pe care le-ai pregătit până acum.

– Nu-ți place?

– Are prea mult oțet.

– Ah, asta este! Ei bine, pot să-ți explic de ce. Am făcut ceea ce nici o femeie din familie nu îndrăznește să facă.

Pe drum, m-am oprit la o băcănie și am cumpărat salata gata făcută, poftim!

– Karen! strigară într-un glas Sue și Tim.

– Îmi pare rău, dar nu mai suport atitudinea tatei. Noi vorbim despre Donis, și tot ce găsește el de spus, este că salata are prea mult oțet.

Ieșirea aceasta nu era în felul de a fi al tinerei femei și gazdele nu știau cum să reacționeze.

– Nu-mi place cum te porți, spuse domnul Miller, și cred c-ar fi bine să-ți ceri scuze.

Karen își aruncă șervetul pe masă.

– Nu, tată, de data asta n-o să-mi mai cer scuze, pentru că aș vrea să mai vorbim și despre tine, din când în când.

– Ce naiba vrei să spui?

– Adevărul, tată. Ar fi trebuit să vezi tristețea de pe fața lui Sue când ai intrat aici și n-ai avut nici o vorbă bună de spus pentru treaba pe care a făcut-o. Știi bine că și-a dat toată osteneala. La fel ai făcut și cu mama toată viața. Ea făcea absolut orice ca să-ți facă pe plac, și tu nu-i mulțumeai niciodată.

– Ce legătură are maică-ta cu toată povestea de acum?

Era roșu de furie. Karen nu se descumpăni. Dintr-o dată, vroia să-i spună ce avea pe inimă de mult timp.

– Nu ți-a păsat niciodată de sentimentele noastre, de nevoia noastră de afecțiune, iar cu mama, te-ai purtat mai rău decât cu noi.

– Maică-ta știa foarte bine ce simțeam pentru ea.

– De unde putea să știe? Ar fi trebuit să-ți interpreteze tăcerile ca pe niște dovezi de dragoste?

William nu răspunse. Karen continuă:

– Și numai doi dintre copii tăi se află la această masă, nici unul dintre ceilalți nesimțind nevoia să-ți telefoneze într-o asemenea zi de întâlnire în familie.

Bătrânul trânti un pumn în masă.

– Destul, Karen. Ce vrei până la urmă?

– Ce vrem cu toții, tată, este ceea ce n-am avut niciodată. Dragostea ta.

O liniște sinistră urmă cuvintelor lui Karen. Dar nu dură mult timp.

– Asta crezi? Că nu v-am iubit niciodată?

Karen lăsă ochii în jos, epuizată de rostirea acestor cuvinte ținute ascunse atâta timp.

– Și crezi asta pentru că n-am știut niciodată s-o spun? Pentru că nu găseam cuvintele potrivite?

– Nu de cuvinte aveam nevoie, ci de un pic de căldură sufletească, să ne iei în brațe, să ne săruți… Însă păreai că nu-ți păsa de noi. De ce crezi că Tim învăța așa de prost? Pentru că nu-i dădeai atenție decât atunci când era pedepsit. Și de ce crezi că acum lucrează ca un nebun să repare case? Ca să câștige bani? Nicidecum. Face asta ca să-l remarci, să-l aprobi și să-l încurajezi. Dar ție puțin îți pasă. N-ai manifestat niciodată interes pentru lucrările lui.

Domnul Miller se întoarse spre fiul său.

– Și tu crezi la fel ca sora ta?

Tim lăsă ochii în jos.

– Cred că da.

– De ce n-ai spus niciodată nimic?

Tim deschise gura, dar nu reuși să spună ceva. Sue veni spre el și-l prinse de mână.

– Cum ar fi putut? Seamănă prea mult cu dumneata.

– Vă iubesc pe toți, și v-am iubit mereu.

William vorbise hotărât, străduindu-se să rostească clar fiecare cuvânt.

Karen se grăbi spre tatăl ei, cu brațele desfăcute.

– Și eu te iubesc, tată.

Tim se ridică și făcu la fel. Sue se apropie la rândul ei, și se îmbrățișară cu putere, ca și cum s-ar fi reîntâlnit după o lungă despărțire.

Când se așezară din nou la locurile lor, se așternu o liniște stânjenitoare. William fu cel care ridică paharul spre Sue.

– Nu prea mă pricep la discursuri, dar propun un toast pentru minunata mea noră. Sue, este cel mai frumos Thankgiving care mi-a fost dat să-l trăiesc. Acum, nu mai aștept decât un lucru, și anume ca Tim să aibă bunul-simț să se însoare cu tine.

Neliniștea lui Karen datorată lui Donis nu dispăruse, dar își simțea inima mai ușoară.

Când se trezi în dimineața următoare, tristețea o copleși din nou. Mai avea în minte amintirea petrecerii de familie de la Tim și în același timp avea impresia că asta aparținea unei alte lumi.

Oricare ar fi fost motivele, știa că nu va putea reveni la rutina vieții dinainte. Ani de zile, fusese mulțumită să fie fiica lui William, sora lui Tim, cumnata lui Sue și munca ei o făcuse fericită. Dar toate astea se terminaseră.

Donis intrase în viața ei și schimbase regulile jocului.

Îi deschisese noi orizonturi, o făcuse să cunoască lumi necunoscute de tandrețe și voluptate. Niciodată n-ar putea să-l uite.

Karen știa ce avea de făcut și nimeni n-ar fi putut s-o oprească. Nu era nici un pic de romantism în hotărârea ei. Era doar un gest de dragoste, pur și simplu.

Avu răbdare să se facă o oră rezonabilă ca să-l sune pe părintele Peter.

– Părinte, m-am hotărât să plec în Europa, să văd ce s-a întâmplat cu Donis, și am nevoie de ajutorul dumitale.

Capitolul 15

Karen nu luase niciodată o asemenea hotărâre nesăbuită. Părintele Peter făcuse tot posibilul s-o convingă să se răzgândească, dar ea se dovedise de neclintit.

Trebuia neapărat să știe ce se întâmplase cu Donis.

Nu putea să mai trăiască fără să știe. Fără tragere de inimă, preotul acceptase s-o ajute.

Ieșind din gara din Barcelona și amestecându-se prin mulțimea de oameni care vorbea o limbă de neînțeles, își dădu seama de nebunia pe care-o făcuse.

Cu o zi înainte, se afla în compania unui grup de turiști canadieni, împreună cu care plecase într-o excursie organizată. Îi părăsise în Andaluzia, lăsându-i la soare, pe plaja cu nisip fin, ca să ajungă la Barcelona, unde se simțea puțin temătoare.

Familia și colegii o credeau bronzându-se pe malul mării, încercând să uite o decepție amoroasă.

Karen își luă sacoșa de umăr și porni cu curaj în direcția care-i fusese indicată, spre centrul orașului. Găsise pe hartă un bulevard care se chema Las Ramblas. Odată ajunsă acolo, va încerca să se descurce.

Ar fi oprit un taxi, dar trebuia să fie cât se poate de precaută. Părintele Peter îi atrăsese atenția: pentru siguranța exilaților din Sanvito, trebuia să fie cât se poate de prudentă cu informațiile pe care le furniza. Un nume, o adresă, și nimic mai mult. Dar în fine, era un contact.

Fusese precaută să anunțe la ambasada Canadei din Madrid venirea ei în Spania. Dacă nu primeau nici o veste de la ea timp de două săptămâni, le cerea să-i anunțe familia și să înceapă o anchetă.

Când ajunse pe bulevard, se simți mai liniștită.

Mersul pe jos îi făcuse bine și ambianța era pitorească. Karen se angajă pe o stradă perpendiculară, care trebuia să ducă în vechiul cartier. Ar fi fost mai prudent să caute mai întâi un hotel pentru noapte înainte de a începe drumul, dar era nerăbdătoare să întâlnească persoana de contact.

Scoase planul să-l studieze, dar trebui să-și dea seama repede cum stăteau lucrurile: în labirintul de străduțe medievale, își făcea iluzii crezând că se va descurca. Obosită să se învârtească în cerc, renunță să nu mai întrebe care era drumul. Din păcate, nimeni nu părea să cunoască nici strada, nici restaurantul pe care-l căuta.

Până la urmă, se apropie de un bătrân, așezat pe treptele unei scări. Îi arătă hârtia, dar el îi dădu de înțeles că nu știa să citească, și parcă nu vorbea spaniola. Tânăra femeie încercă să pronunțe cât mai distinct numele și adresa restaurantului. Atunci, bătrânul parcă se trezi.

Se ridică și o invită să-l urmeze. Se plimbară mult timp pe străduțele umede, cu miros de mâncare mediteraneană, și Karen începea să se descurajeze, când se opriră în fața unei porți masive de lemn. Nu

era o fațadă de restaurant, și doar o plăcuță indica la Sada Suerte.

Karen îi mulțumi bătrânului și vru să-i dea o monedă, dar acesta o refuză și dispăru repede.

Ușa era închisă. Înăuntru era întuneric și nu se vedea nimic pe geam. Începu să bată, și după câteva minute, un bărbat veni și întredeschise ușa.

– Si? Que quierre?

– Păi… căutam un restaurant, și mi s-a recomandat, hm… Casa Suerte.

– Cine ești? întrebă el pe englezește.

Dacă locul acesta era presupus a fi un centru al rezistenței din Sanvito, ar fi trebuit să facă un mic efort ca să fie convingători în rolul de personal al unui restaurant.

– Sunt turistă și vin din Canada.

– Nu deschidem decât pentru cină. Karen se uită la ceasul de la mână. Era cinci după-amiază.

– Când, adică?

– La zece.

În Canada, la ora zece te culcai! Karen se gândi să se întoarcă mai târziu, dar gândul că trebuia să mai facă odată tot drumul… n-o încânta deloc.

– N-aș putea să intru să beau ceva? Am mers toată ziua și mi-e sete.

Bărbatul deschise ușa, nu prea încântat, și se duse dincolo de tejghea să aprindă lumina. Locul nu era dezagreabil. Mesele erau de lemn vechi, și pereții acoperiți cu covoare și farfurii pictate.

– Ce vrei să bei?

Dacă omul ăsta vroia să aibă succes în comerț, trebuia neapărat să urmeze niște cursuri de relații cu publicul. Karen se așeză pe un taburet din fața barului și-l privi.

– Mi-e indiferent, numai să fie rece și să nu aibă alcool. Bărbatul scoase o sticlă cu un lichid pe care Karen îl luă drept lapte, dar care avea un gust ciudat și nu neplăcut.

– Ce-i asta?

– Horchata.

– Aha…

Bărbatul n-o scăpa din ochi. Era clar că vroia un singur lucru: s-o vadă plecând.

– Cel care mi-a dat adresa, începu ea, mi-a spus c-aș putea să găsesc un prieten aici.

Chipul bărbatului rămase impasibil.

– Prietenul ăsta m-ar duce să vizitez orașul.

– Care e numele celui cu care vrei să te-ntâlnești?

– Îl cheamă… Hanibal.

Întins pe pat, Donis privea pereții albi din jurul lui. Obiectiv vorbind, era mai bine. Mâncarea era bună, locul era confortabil și nu erau gratii la ferestre. Totuși, niciodată nu suferise atât, niciodată singurătatea nu i se păruse mai greu de îndurat.

" Karen, unde ești? Te mai gândești la mine?"

Își înăbuși lacrimile de furie neputincioasă, care se pregăteau să-i apară în ochi. Ce zeu crud putea să-i smulgă fericirea pe care o întrevăzuse pentru câteva clipe? Dar totul trecuse, și acum trebuia să se concentreze asupra prezentului.

Ușa camerei era încuiată prin exterior, dar i se explicase că era o măsură firească pentru o persoană în rezidență supravegheată. Donis găsise exprimarea amuzantă. Salvo era o gazdă deosebită, care trebuia să-și închidă oaspeții ca să nu fugă.

Era acolo de o săptămână și încă nu-și văzuse vărul. După spusele gardienilor, președintele era prea ocupat, însă Donis știa că era felul lui Salvo de a se juca astfel cu victimele.

Totul se întâmplase atât de repede încât, când îl zărise pe Eustatius ascuns în umbra ușii lui, crezuse că era vorba de o glumă.

Dar, doar dintr-o privire, înțelesese că situația era gravă. Pe chipul pretinsului preot se citea atâta ură, încât intențiile-i erau clare.

Donis își ascunsese neliniștea făcând o glumă:

– Dar nu este ilustrul părinte Eustatius?!

O expresie de ciudă se întipări pe fața prefăcutului preot.

– Nu ești surprins să mă vezi așa?

– Nu mă mai surprinde absolut nimic. Cum ai făcut rost de adresa mea?

– Prin unul dintre prietenii tăi cei mai buni, părintele Peter. Te admiră foarte mult, să știi, la fel ca mine, de altfel.

Este o adevărată onoare să pun mâna pe Eliberator.

– Vezi-ți de treabă, Eustatius. Mi-e somn.

Vorbise pe un ton detașat, dar Eustatius îl prinse de mână când vru să treacă pe lângă el.

– Nu te grăbi, Sotera. Te vei întoarce în Sanvito împreună cu mine. Ne așteaptă o mașină.

– Știam că Salvo nu se va da bătut. În plus, văd că nu se dă înapoi nici de la un sacrilegiu.

– A considerat chestia asta amuzantă. Ai putut să evadezi datorită unui preot, și un preot te aduce înapoi. Donis își strânse pumnii ca să-și păstreze calmul.

– Ce vrei de la mine? Ce vrea Salvo?

– Ești economist, unul dintre cei mai buni. Președintele vrea să te întorci să lucrezi pentru el.

– Mai bine mor!

– Surprinzător! Președintele a prevăzut această reacție. Mi-a atras atenția să nu te amenințe cu moartea sau cu tortura, pentru că asta nu te va face să te răzgândești.

– Și atunci, vrea să facă apel la spiritul meu civic?

– Președintele nu-ți vrea răul.

Te consideră singurul capabil să redreseze economia țării.

– Și dacă refuz?

– Ar fi regretabil, răspunse Eustatius frecându-și mâinile. Bunica ta duce o viață foarte activă și ar fi păcat să și-o piardă din cauza încăpățânării nepotului.

Donis își prinsese agresorul de guler și-l împinsese în perete.

– S-a legat de bunica? Nu-i e rușine să se ia de o femeie bătrână?

– Era singurul mijloc de a te convinge.

– Unde-i ea? Ce i-a făcut?

– E în închisoare, în aceeași celulă în care-ai stat și tu cândva. Ce coincidență, nu-i așa? Nu e un loc prea potrivit pentru o femeie de vârsta ei.

– Fir-ar… Care e prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru libertatea ei? Se așteaptă să fac minuni?

– Nu fi așa sarcastic. Președintele Gibrian îți cere pur și simplu să te întorci și să stai de vorbă cu el.

– Dacă mă întorc, o s-o elibereze pe bunica?

– Ai cuvântul lui Salvo Gibrian.

Donis se abținu să facă vreun comentariu.

– Foarte bine. Mâine mă voi ocupa de plecare.

Se pregătea să plece, dar Eustatius nu-l lăsă.

– Mă tem că n-ar fi o soluție prea bună. Este un zbor mâine dimineață, și o să plecăm imediat.

– Nu pot să plec așa. Am de făcut niște aranjamente.

– Despre ce vorbești?

– Despre permisul meu de ședere în Canada, de exemplu.

– Nu te mai gândi la asta. După ce-o să ajungi acasă, n-o să mai ai nici un chef să te întorci aici. Haide!

Eustatius, cu o putere pe care nu i-ar fi bănuit-o, îl scoase afară.

– Stai puțin! strigă Donis. Asta nu-i tot.

– Înțeleg, prietena ta.

Îi era imposibil să plece fără să-i dea măcar o explicație. Tocmai ezita, când în mâna cucernicului apăru un revolver. De acum, era prea târziu.

Mașina părintelui Peter aștepta în spatele casei. Eustatius se așeză la volan și Donis luă loc lângă el.

– Nu pot să dispar chiar așa, gândește-te puțin!

– Bineînțeles că poți.

– Lasă-mă să-i scriu două cuvinte. O să controlezi ce-am scris.

– Ce-o să-i spui? Că te-a răpit Santinela Roșie? Ea lucrează pentru guvern și nu vreau un incident diplomatic. Discreția este deviza noastră.

– Ascultă, dacă plec fără să-i dau nici un motiv, poți fi sigur că se va duce direct la poliție.

Preotul se gândi câteva clipe.

– Cred că ai dreptate. Unde stă?

Donis îi arătă drumul, apoi căută o hârtie în torpedo.

Nu-i era ușor să scrie sub amenințarea unei arme, dar era și mai greu să găsească niște cuvinte care să n-o rănească.

Cu inima strânsă, scrisese o minciună groaznică.

Bărbatul din spatele tejghelei nu-i răspunse la întrebare. Karen se hotărî să aștepte.

– Adu-mi aminte de unde vii. Am uitat.

– Din Canada. Sunt canadiană. Cunoști Canada?

– Nu.

– E prima oară când vin în Spania. Dumneata ești spaniol?

– Sunt sanvitean.

– Chiar așa?

– Ce treabă ai cu Hanibal?

– Ei bine, după cum ți-am spus, unul dintre prietenii mei…

– Care prieten?

Karen oftă. Nu era sigură că putea să mai reziste mult timp unui asemenea interogatoriu.

– Îl cunoști pe Hanibal?

– Mai trece pe-aici, din când în când.

– Cum pot să-l întâlnesc sau să-l fac să afle că sunt aici?

Interlocutorul clătină din cap în sens negativ.

Lucrurile nu se petreceau așa de simplu cum își închipuise. Era clar că o bănuia ca fiind spioană. Nu-l condamna, pentru că știa la ce riscuri se expuneau.

Totuși, n-avea timp de pierdut. Donis era în pericol. Trebuia să fie mai directă. Trase cu ochiul să se asigure că ușa rămăsese deschisă, ca să poată să scape în caz de nevoie și se hotărî "să se arunce în apă".

– Ai auzit vorbindu-se despre Eliberator?

Omul avu o clipire imperceptibilă din ochi, care o făcu să înțeleagă că nimerise exact la țintă. Dar, în aceeași clipă, văzu perdeaua din spatele lui mișcându-se. Era clar că mai asculta cineva discuția lor.

– Toată lumea a auzit vorbindu-se despre Eliberator. Ce știi despre el?

– Ne-am cunoscut îndeaproape.

– Nu el ți-a spus de Hanibal.

– De unde știi?

– Știu eu.

– Ai dreptate. Sunt în căutarea lui Donis, și de asta am nevoie să-l văd pe Hanibal. Bărbatul îi întoarse spatele și începu să-și șteargă paharele.

– Cum ți-am spus deja, i se întâmplă să mai treacă pe aici.

– În fiecare zi?

– Poate.

– Când? Seara? Bărbatul nu răspunse, și înțelese că nu va mai scoate nimic de la el. Ea scoase câteva bancnote din buzunar.

– Cât îți datorez? Îi spuse și ea plăti.

– Aș mai vrea un horchata, dar aș vrea să-l beau aici, spuse tânăra femeia arătând o masă.

– Ți-am spus că restaurantul este închis.

– Știu, dar m-ai lăsat să intru. O s-aștept ora mesei, în cazul în care Hanibal ar trece pe-aici…

Perdeaua se mișcă din nou, și știu că Hanibal va afla în curând că era căutat de o tânără canadiană.

Karen trebui să aibă răbdare trei zile, trei zile de așteptare groaznică. Găsise o mică pensiune în cartier, dar nu se ducea acolo decât să doarmă. Restul timpului și-l petrecea în fața ușii restaurantului, așteptând. Proprietarul nu deschidea decât la unsprezece. La început, clienții fuseseră surprinși de femeia blondă, mereu singură, așezată la o masă. Dar începând din a treia zi, nu-i mai dădură nici o atenție.

Karen se încăpățână în demersul ei, pentru că știa că o puneau la încercare.

În seara celei de a treia zile, pe la miezul nopții, consumatorii începeau să părăsească localul când un mic lustragiu intră, la rândul lui. Karen îl remarcase deja pe puști, dar se întreba ce căuta acolo la o asemenea oră. Puștiul se apropie de Karen și-i arătă periile.

– Nu, mulțumesc. Am sandale și n-am nevoie să le lustruiesc.

Se uita curios la picioarele ei. Era simpatic și nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani.

– Îl cauți pe Hanibal? o întrebă pe englezește.

Lui Karen îi sări inima în piept.

– Da. Îl cunoști?

El își șterse nasul cu mâneca, și făcu o mutră de om sigur pe el.

– Îl cunosc.

– Unde este? Îl aștept de trei zile. Poți să-i spui că aș vrea să vorbesc cu el?

Băiatul își lăsă jos cutia cu scule și se așeză la masă.

– Haide, spune. Eu sunt Hanibal.

Donis știu că era cineva dincolo de ușă chiar înainte de a auzi cheia răsucindu-se în broască. Era întuneric, dar recunoscu o siluetă îmbrăcată în uniformă. Rămase întins pe pat.

– Te-ai trezit? întrebă bărbatul. Donis nu răspunse.

– Bineînțeles că da. Ascultă… Forțele noastre sunt mobilizate. Zilele președintelui sunt numărate.

Patul metalic scârțâi când Donis se ridică.

– Ce-ai spus?

– Ai auzit bine. Nu pot să mai întârzii, dar trebuia să te avertizez. O să aibă loc o insurecție. Nu trebuie să colaborezi cu președintele.

– Când va avea loc?

– Nu s-a stabilit data exactă, dar va fi curând.

Soldatul se îndreptă spre ușă, și Donis își dădu seama că nu-i văzuse chipul.

– Cum pot să fiu sigur că nu-i o capcană?

– Nu poți.

– Stai puțin! Altceva n-ai să-mi spui?

– Doar că verișoara ta te sărută și că te va vedea în curând. Talia!

Putea să fie adevărat? Era unul dintre capii rezistenței, dar o răscoală era imposibilă. Ar fi o nebunie, ar fi înăbușită într-o baie de sânge.

Speranța pe care o trezise această întâlnire se nărui imediat. Ca de obicei, se trezea singur cu gândurile lui. Și toate gândurile duceau spre Karen.

Capitolul 16

Karen rămase cu gura căscată.

– Tu ești Hanibal? Cel pe care-l aștept aici de trei zile?

– De ce pari atât de surprinsă?

Avea puțin accent latino, dar engleza lui era excelentă.

– Dar nu ești decât un copil!

– Este unul dintre atuurile mele. Tânăra femeie lăsă ochii în jos spre cutia de lustruit.

– Să lustruiești pantofi, vrei să spui?

– Da, astai acoperirea mea. Adevărata mea muncă e mult mai importantă.

Și pe urmă, nu sunt atât de tânăr. Am paisprezece ani. În fine… aproape.

Karen era disperată. Pierduse trei zile, și acum i se părea imposibil să-l poată întâlni pe Donis.

– Ascultă, Hanibal. Am venit aici ca să aflu ce s-a întâmplat cu Donis Sotera. Poți să mă ajuți?

– N-am mâncat toată ziua, spuse el fără să răspundă la întrebare. Îmi oferi ceva de mâncare?

Karen oftă și-i întinse meniul.

– Alege-ți ce vrei. Însă Hanibal nu trebui să citească lista, ca să dea comanda.

– Locuiești în Canada, nu-i așa?

– Văd că te-ai informat.

– Nicidecum. Eram după perdea când ai venit, în prima zi.

– Am observat că era cineva acolo. De ce n-ai ieșit la iveală?

– Trebuia să fiu prudent, să mă asigur mai întâi că nu erai o dușmancă.

– Și ce te-a făcut să te liniștești?

– Te priveam când lustruiam pantofi. Păreai tristă. Și cum zvonurile vorbeau despre întoarcerea lui Donis, noi am hotărât că povestea ta era credibilă.

– Ce înseamnă acest "noi"?

– Oamenii pentru care lucrez.

– Și ce-ai auzit în legătură cu Donis?

– Că e în rezidență supravegheată în palatul din Sanvito.

– Ce înseamnă această rezidență supravegheată?

– Cine poate ști? Doar președintele hotărăște. Dar știm că încă trăiește.

Ca să audă aceste cuvinte călătorise mii de kilometri, însă deodată, nu-i mai era de-ajuns.

Ospătarul îi aduse lui Hanibal o tavă plină cu pește, pe care i-o puse în față și vorbi sever cu el în limba sanviteană. Lucrul ăsta nu păru să-l deranjeze pe puști, care începu să mănânce cu poftă.

– Mi-a spus că am vorbit prea mult.

– De ce? Nu mi-ai spus nimic.

– Am vorbit mai mult decât trebuia. Eu nu sunt decât un intermediar, un emisar.

– Și ce trebuie să facă un emisar?

– Eu transmit mesaje, mă întâlnesc cu oamenii și apreciez dacă sunt cinstiți sau nu. Mă pricep bine la asta.

– Și… am reușit la examenul ăsta?

– Bineînțeles, fără probleme. De altfel, te observasem deja. Talia vrea să te vadă acum.

Karen tresări când auzi acest nume.

– Talia? Vorbești despre verișoara lui Donis?

– Da.

– Unde este?

– Nu departe de aici. După ce termin de mâncat, o să mergem acolo.

Karen își sprijini bărbia în pumni și se uită la puștiul care continua să mănânce cu poftă. La urma urmei, după ce așteptase atât, câteva minute în plus nu mai contau.

Plecând de la restaurant, Hanibal o conduse printr-un labirint de străduțe și scări, unde n-ar fi fost în stare să se descurce. Se opriră în fața unei uși și Hanibal bătu câteva lovituri care parcă alcătuiau un cod.

Ușa se deschise și Hanibal o conduse înăuntru. O bătrână o privi pe îndelete pe Karen, înainte de a se hotărî s-o lase să intre într-o curte interioară.

Plante uriașe erau agățate pe coloane. Peste tot erau flori tropicale, cu culori minunate. O colivie cu păsări multicolore se adăuga la ambianța magică a locului acela.

Bătrâna dispăru, dar Karen se simțea totuși liniștită prin prezența lui Hanibal.

O brunetă frumoasă apăru de după o perdea de verdeață. Era desculță, purta o tunică lungă, și ca bijuterii avea două inele mari în urechi. Pe umărul ei stătea un papagal.

– Tu ești Karen?

Avea o voce blândă și melodioasă.

Karen încuviință clătinând din cap.

– Ce vrei de la noi?

– Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Donis.

– De ce?

– Pentru că… pentru că-l iubesc.

– Ce te face să crezi că i s-a întâmplat ceva?

Karen se întoarse spre Hanibal, dar înțelese din privirea lui că n-ar fi trebuit să-i spună nimic.

– Am o presimțire.

– De când îl cunoști?

– De vreo patru luni.

Karen nu putea să nu observe reticența tinerei femei. Atunci, se hotărî să facă dovada bunelor ei intenții. Îi întinse fotografia pe care o luase de la Donis.

Talia o luă, și chipul i se lumină de un zâmbet.

– Uite, uite! îi spuse lui Hanibal. Familia noastră. N-am mai văzut fotografia asta de ani de zile. Eram copii, Donis, Salvo și cu mine. E și mama mea, și părinții lui Donis. Și aici, este Nani.

Talia privea fotografia ca și cum ar fi putut să-și aducă aminte de anii de liniște și de fericire.

– Mulțumesc că mi-ai arătat-o, spuse ea dându-i-o înapoi lui Karen. De mult nu m-am mai gândit la perioada aceea. E târziu, dar vrei să mai vorbim despre Donis?

– Mi-ar face plăcere, veni imediat răspunsul lui Karen.

Ea întinse mâna și pasărea veni să i se așeze pe degete.

– Hanibal, du-l pe Rasputin în colivia lui și pe urmă treci la culcare.

– Deja? Talia se încruntă, și asta fu de-ajuns ca puștiul să dispară.

– Vrei un ceai? propuse Talia.

– Da, mi-ar face plăcere.

O privi pe frumoasa brunetă ducându-se spre bucătărie și nu putu să nu-i admire mersul grațios.

Când se întoarse, puse ceainicul și două cești pe măsuța din fața lui Karen, și se așeză și ea.

– Atunci, spune-mi, Donis s-a simțit bine în Canada? Bând ceaiul, Karen începu să-i descrie amănunțit toată povestea lor, de la prima întâlnire până la venirea lui Eustatius. Era bucuroasă că putea în sfârșit să se destăinuie cuiva care o înțelegea și care-l iubea pe Donis.

– Cum arăta acest Eustatius?

Karen i-l descrise pe pretinsul preot.

– Îl cunoști?

– Nu. Se poate să nu fie din Sanvito. Salvo a recrutat oameni de peste tot.

– Pari să fii la curent cu ceea ce face fratele tău.

– Am reușit să plasăm spioni chiar și în palatul prezidențial.

– Dar ce așteaptă de la Donis? Crezi că vrea… să-l omoare?

– Nu. Nu imediat, în orice caz. Are nevoie de el. Sper doar că Donis n-o să fie atât de nebun încât să refuze.

Karen se simți deodată depășită de turnura pe care o luau evenimentele, și nu putu să nu-și ascundă fața în palme.

– Of, nu mai știu! Nu știu de ce m-am hotărât să fac o asemenea călătorie. Dar aveam nevoie să știu. Nu puteam să mă mulțumesc cu atât.

Scoase biletul pe care i-l lăsase Donis la plecare și i-l întinse Taliei.

– Ești sigură că nu-i vorba doar de gelozie?

– Sinceră să fiu, nu pot să cred în existența acestei femei, chiar dacă trebuie să recunosc că am crezut în prima clipă.

– Fii liniștită, îl cunosc pe Donis dintotdeauna, și aici, n-a avut niciodată o relație serioasă.

– Mulțumesc, Talia. Cred că aveam nevoie să aud așa ceva.

– Și acum, ce vei face?

Karen ridică din umeri.

– Ce pot să fac? Nu pot să mă gândesc să ajung în Sanvito, cu toate că doar acolo l-aș putea vedea pe Donis.

– Poate mai este un mijloc.

– Care?

– Dacă te-am lăsat atât să aștepți până să luăm legătura cu tine, a fost din cauză că puneam la cale un plan. Prezența ta poate să se dovedească utilă.

– Utilă pentru ce?

– Ca să-l salvăm pe Donis… și să răsturnăm regimul fratelui meu.

Sala mare a palatului prezidențial ilustra megalomania dictatorului. Nu era decât o acumulare de coloane, fresce, lustre de cristal… Tocmai în fund, tronul instalat acolo spunea multe despre mentalitatea lui Salvo Gibrian, ales președinte pe viață. Nu-și dădea oare seama că dimensiunile acestea îl făceau să pară ridicol de mic?

Donis nu fu încătușat ca să fie dus în fața vărului său.

– Ne revedem în sfârșit, începu Salvo pe un ton ironic.

Donis nu răspunse, și preferă să se uite la vechiul lui prieten. Transformarea era incredibilă. Se împlinise, trăsăturile i se buhăiseră de grăsime, trupul i se pleoștise.

– Apropie-te, dragă vere. Ar trebui să fii mulțumit să mă vezi din nou; în definitiv, suntem de același sânge.

– Ai eliberat-o pe bunica?

– Fiecare lucru la timpul lui.

– Ți-ai dat cuvântul!

Donis reacționase cu o asemenea violență, încât gardienii vrură să intervină, dar un gest al președintelui îi opri.

– Ar fi fost prematur să-ți eliberez bunica, înainte de a avea plăcerea să stăm de vorbă.

– Ei bine, spune, te ascult.

Salvo făcu un gest spre gardieni, și aceștia se îndepărtară.

– Prefer să dau un caracter mai intim discuției noastre.

– Ar fi trebuit să găsești un loc mai discret.

– Nu-ți place aici? Eu am fost cel care a pus la punct planurile. În sfârșit, cam așa ceva. Donis, o să fiu sincer. Țara are nevoie de tine. Suntem pe marginea unei prăpastii.

– Te temi că o criză economică o să-ți tulbure somnul?

– Te sfătuiesc să păstrezi pentru tine sarcasmele. Ar fi mai bine pentru tine. Pot să-ți dau tot ce ai nevoie: statistici, rapoarte financiare… în sfârșit, totul. Situația e critică. Avem o inflație de cinci sute la sută, băncile străine nu ne mai primesc moneda.

Donis își asculta vărul, însă dincolo de acești indicatori economici, vedea mizeria unui popor care murea de foame.

– Ce-mi ceri, e imposibil, Salvo. Un singur om nu poate face să meargă economia unei țări.

– Trebuie să iei niște hotărâri, câtă vreme nici unul dintre miniștrii mei nu e în stare.

– E de la sine înțeles. Știu ce-i așteaptă dacă fac vreo greșeală.

– Lucrurile s-au schimbat de când ai plecat, Donis.

– Vrei să spui că nu mai omori și nu mai jefuiești?

– Ai grijă ce spui.

Eu sunt stăpânul aici.

– N-am de gând să te ajut, în nici un fel. M-am întors doar ca s-o eliberez pe bunica, atâta tot.

Chipul lui Salvo se întunecă. Cu o expresie crâncenă, se ridică de pe tron.

– Vei face ce-ți cer, pentru că-mi datorezi asta.

– De ce-ar trebui s-o fac?

– Pentru că ai vrut să mă omori.

– Despre ce vorbești?

– Nu mai face pe nevinovatul. Știu că n-ai uitat. Adu-ți aminte de dimineața de pe faleză.

Abia împlinisem douăzeci de ani și aveam o sumedenie de proiecte și de vise.

Nu, nu uitase, cu toate că încercase să-și alunge amintirile. Și nu era o întâmplare faptul că Salvo își clădise palatul chiar pe locul acela.

– N-am avut niciodată de gând să-ți dau drumul.

– Nu minți! Ți-am citit în ochi. Mă priveai ca și cum aș fi fost un monstru.

– Dar nu te-am lăsat să cazi.

– Nu… dar cred că ți-a părut rău.

– Am lăsat să-mi scape această șansă, nu mi-am urmat instinctul. Aș fi putut evita ruina țării și moartea multor nevinovați, dar n-am făcut-o.

– De asta ai devenit Eliberatorul, atât de nobil, atât de generos, gata să-ți ajuți concetățenii? Sentimentul de vinovăție te făcea să te porți așa?

Salvo rostea cu glas tare un adevăr pe care Donis nu vrusese niciodată să-l ia în seamă.

– Nu vreau să fiu erou, ci doar să-i ajut pe cei care au nevoie.

– Ei bine, continuă-ți opera, aici.

– Ți-am spus deja că n-o să-ncerc să-ți repar greșelile de administrare.

– Ce păcat, dragă vere! Și eu care eram atât de încrezător. Știi, am un mare număr de prizonieri politici în celulele mele, și întreținerea lor costă Statul o mulțime de bani. Ce părere ai?

– Eliberează-i!

– Mi-ar fi plăcut să fac asta. Dac-ai fi acceptat să lucrezi pentru mine, cei optzeci și șapte de bărbați și femei ar fi putut fi salvați.

– Ce vrei să spui?

– E costisitor să continuu să-i hrănesc, și soldații mei îmi solicită să se antreneze la tir. Sunt sigur că asta i-ar amuza.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Salvo, ești nebun? Când o să se termine?

– O să se termine când o să redresezi tu situația. Îți dau o săptămână ca să-mi propui o serie de măsuri. La sfârșitul săptămânii, dacă n-am nimic de la tine, prizonierii din prima celulă vor fi omorâți. După încă o săptămână, o să pun să fie omorâți cei din a doua celulă. Și așa mai departe, până o să te hotărăști să colaborezi. Dacă reziști până la sfârșit, ceea ce m-ar surprinde din partea ta, ai să fii împușcat la rândul tău.

În felul ăsta, am să mă debarasez de toți opozanții.

Donis tăcu, și Salvo trebui să-i interpreteze tăcerea ca pe o acceptare.

– Gărzi, luați-l pe omul ăsta și dați-i tot ce vă cere! Are de lucru!

– Elibereaz-o pe bunica! strigă Donis în timp ce gardienii îl luau cu ei.

Salvo începu să râdă homeric în sala goală și rece.

– Nu ți-am spus încă? Este liberă de o săptămână.

Soldatul reveni să ia legătura cu el. De data asta se postă în fața ferestrei, și Donis putu să-i vadă fața. Era atât de tânăr, încât te făcea să te gândești la un copil deghizat în bărbat.

– Sper să-mi aduci vești bune. Nu mai am decât cinci zile răgaz.

– Mecanismul a pornit. Acceptă să colaborezi cu președintele.

– Dar nu pot să fac altceva?

– Nu. Prezența dumitale aici este de-ajuns. Poporul începe să ceară eliberarea conducătorului lor.

Donis își ascunse fața în mâini. Nu mai vroia să moară alți oameni din cauza lui.

– Mai este ceva. Prietena dumitale canadiană este în Spania.

– Cine? Karen? De ce-i acolo?

– Te căuta. Acum, e împreună cu Talia.

– Dumnezeule!

Așadar, îl iubea! În ciuda biletului pe care i-l lăsase, era acolo. Dragostea fusese mai tare. Se gândi la primejdiile care o așteptau.

– Spune-i Taliei s-o trimită acasă.

– N-aș putea să ajung la ele, dar cred că m-ar refuza.

– De ce?

– Prietena dumitale ne va ajuta…

– Nu! Nici vorbă de așa ceva! Karen n-are nici o legătură cu insurecția. Insist să se întoarcă acasă.

Soldatul își puse pușca pe umăr și se întoarse cu spatele.

– Planurile sunt stabilite deja. Nu putem să riscăm viitorul țării ca să ne ocupăm de siguranța unei femei.

Fereastra n-avea gratii. Putea să iasă pe acolo și să fugă. Ar fi putut să ajungă la Karen, s-o oblige să se întoarcă la ea acasă? Dar nu… Locul lui era aici. Viața

și speranța a mii de oameni depindeau de el. Și era fără îndoială ultima șansă ca țara să-și redobândească libertatea și să termine cu tirania lui Salvo Gibrian.

– Atunci, promite-mi să ai grijă de ea.

– O să facem tot posibilul. Și acum, dă-mi inelul. Cel cu cruce. El face parte din planurile noastre.

Capitolul 17

Vaporul se apropia de portul Muniz, din Sanvito. Karen privea spre țărm, întrebându-se care va fi reacția lui Donis. O să fie furios? Dar nu mai avea nici o importanță. Trebuia neapărat să-l elibereze.

Insula de culoare brună și verde era așezată pe o mare turcuoaz. Două monumente dominau orașul. De-o parte, catedrala, construcție veche, purtând patina anilor, își înălța spre cer săgeata cupolei, în timp ce, de partea cealaltă, monstruos și ridicol, palatul prezidențial desfigura faleza.

– Reședința fratelui meu, spuse Talia arătând noua construcție.

– Bănuiam, răspunse Karen.

Se uită pe punte la echipa de jurnaliști, fotografi și tehnicieni care-i însoțea. Veneau din douăsprezece țări, atrași de perspectiva unui reportaj extraordinar în care se amestecau politica, dragostea și o dramă familială.

Karen îi îngăduise Taliei să se folosească de numele său, ca să asigure succesul misiunii. Și reușise. Sora dictatorului și logodnica eroului erau pe cale să-l salveze pe Donis Sotera din ghearele tiranului. Asta nu putea să lase pe nimeni nepăsător.

Publicitatea era esențială în reușita acțiunii, îi explicase Talia. Câtă vreme Salvo s-ar fi știut în centrul atenției tuturor, nu și-ar fi permis nici cea mai neînsemnată violență.

De altfel, el îi asigurase pe jurnaliști că erau bineveniți, și ar fi mulțumit să stea de vorbă despre soarta lui Donis Sotera.

Pe chei, sute de persoane așteptau sosirea vaporului. Spre marea ei surprindere, Karen văzu că erau agitate steaguri din Sanvito și ale Canadei.

– De ce toți oamenii ăștia, cu atâtea drapele? o întrebă pe Talia.

– Sunt pentru tine, femeia care a cucerit inima Eliberatorului. Aici, noi nu rezistăm unei povești de dragoste.

Le aștepta o mașină. Urcară în ea în timp ce jurnaliștii se înghesuiră într-un autobuz. Porniră la drum către palat, aclamate de o mulțime de oameni, masați de-a lungul parcursului.

Șoferul opri în fața unei scări monumentale, care ducea înăuntrul palatului. Gardienii le conduseră pe o alee largă, decorată cu lux ostentativ, și ajunseră într-o sală mare în capătul căreia se afla tronul.

După câteva minute, în ritmul maiestuos al unei fanfare, apăru președintele. Era atât de gras încât mai mult se legăna decât pășea. Destul de scund, purta o uniformă militară acoperită în mare parte cu medalii.

Președintele se uită doar o clipă la Karen, după care își concentră atenția asupra surorii lui.

– Draga mea Talia, ce plăcere să te revăd, spuse el deschizând brațele.

Talia urcă cele trei trepte care duceau la tron, ca să-și sărute fratele. Salvo se întoarse atunci spre jurnaliști.

– Bine ați venit pe insulă! Sunt flatat că lumea se interesează de reuniunea noastră de familie.

Salvo bătu din palme și doi servitori aduseră scaune pentru cele două femei.

– Spune-mi, dragă frate, întrebă Talia așezându-se, ce mai face vărul nostru?

– Cât se poate de bine, soră dragă. Donis este aici în largul lui și n-ai de ce să-ți faci griji pentru el.

Când vorbea, privirea lui Salvo avea niște sclipiri stranii, ca și cum nebunia punea treptat stăpânire pe el.

– Dacă așa stau lucrurile, n-o să găsești nici un inconvenient dacă Donis vine să ne spună el însuși, nu?

– Mi-ar plăcea, însă Donis are o mulțime de treburi de făcut, și mi-a cerut expres să nu-l deranjez sub nici un pretext.

Karen luă cuvântul la rândul ei.

– Am făcut mii de kilometri ca să ajung aici, și nici nu mă gândesc să plec fără să fi stat de vorbă cu Donis. N-am nici un motiv să te cred… Donis poate e mort la ora asta.

– Domnișoară Miller, nu te-ai gândit că poate sentimentele lui față de dumneata s-au schimbat?

– Dacă-i așa, vreau să-l aud pe el spunând-o.

– Foarte bine, atunci o să-i cer să vină, dar te previn că nu-i place absolut deloc să fie întrerupt din treabă.

Salvo dădu un ordin unuia dintre gardieni și acesta se întoarse după câteva minute însoțit de Donis.

Karen își dădu seama că tremura din cap până-n picioare. Nu se mai văzuseră de câteva săptămâni, care i se păreau o eternitate. Donis o privi pe Talia, apoi pe Karen, cu un aer inexpresiv.

– Ce căutați aici?

– Am venit să ne asigurăm că-ți merge bine, îi răspunse verișoara.

– Ei bine, v-ați pierdut timpul. Salvo v-a spus adevărul. Am venit aici de bunăvoie, ca să redresez economia țării. În ciuda zvonurilor care au apărut, nu sunt prizonier și pot să plec când vreau.

– Nu te cred.

– Nu mă interesează ce crezi.

Karen simți că-i îngheață sângele în vine. Donis părea furios la culme.

– Ai putea măcar să fii mai amabil cu Karen, care a venit de departe.

– Nu vreau să-i spun decât un singur lucru, și anume că se amestecă în ceva care n-o privește. Și mi se pare o rușine că ați convocat atâția jurnaliști pentru o întâlnire de familie.

Talia puse mâna pe brațul lui Karen.

– Îmi pare rău. Cred că am judecat greșit situația.

Salvo pufni în râs.

– N-are de ce să-ți pară rău, surioară. Donis și cu mine v-am rezervat o mică surpriză.

– Ce fel de surpriză?

– O masă în familie. Ne-am gândit că ți-ar face plăcere s-o vezi pe Nani înainte de a pleca din nou, pentru că bănuiesc că nu vrei să rămâi în țara ta.

– Țara asta nu este țara mea. Dar aș fi bucuroasă s-o văd pe Nani. Ce mai face?

– Neschimbată, și așa o să rămână mult timp.

Karen răsuflă ușurată. Planul părea că se desfășura așa cum fusese prevăzut.

– Da, o să mâncăm toți patru pe terasa care dă spre mare. Vom fi împreună, ca altădată.

– Toți patru?!

– Da, tu, Donis, Nani și cu mine. Fără să mai pun la socoteală gardienii, bineînțeles.

Karen simți un gol în stomac. Nu fusese invitată... Din fericire, prevăzuse așa ceva.

Talia se întoarse spre Karen.

– Te deranjează să mai aștepți câteva ore?

– Nu-i nici o problemă. Dar ești sigură de ceea ce faci?

– Uneori, trebuie să ai încredere în instinct. Și pe urmă, abia aștept s-o văd pe Nani.

– Atunci, du-te, și nu-ți face griji pentru mine.

Karen se întoarse la jurnaliști. Gardienii veniră să le propună să-i urmeze într-o sală unde le fu servită o gustare.

Era moartă de teamă. Niciodată nu trăise asemenea clipe, și nu se simțea pregătită. Și pe urmă, nu știa pe cine să mai creadă, în lumea asta de nebuni. Donis denunțase în public dragostea lor, și Talia era sora unui dictator psihopat.

Puse mâna pe inelul lui Doris pe care și-l prinsese de un lănțișor la gât. Bijuteria ajunsese la ea din mâini străine, și din motive care n-aveau nici o legătură cu dragostea.

Doi gardieni intrară în clipa aceea în încăpere și se îndreptară spre Karen.

– Avem un mesaj de la Donis Sotera, spuse unul dintre ei.

– Despre ce este vorba?

– Își vrea inelul.

– Ce vrea?

– Inelul de aur care-i aparține. Vrea să i-l dai înapoi.

– Spune-i că n-am de gând să i-l dau. În definitiv, el este cel care nu și-a ținut promisiunea.

Gardienii se uitară unul la celălalt.

– Ne pare rău, dar trebuie să insistăm.

– Și dacă refuz, ce-o să faceți? O să mă împușcați?

– Bineînțeles că nu. Ești sub protecția președintelui, domnișoară Miller, dar sperăm că vei accepta să colaborezi.

Jurnaliștii începură să se adune în jurul lor.

– Dacă Donis vrea să-și recupereze inelul, lăsă-mă să i-l dau chiar eu.

– Rcunoști deci că-l ai…

– De bună seamă. Nu mă despart de el niciodată.

Își scoase lănțișorul din corsaj și le arătă bijuteria.

– Donis Sotera ia masa împreună cu familia. Nu vrea să fie deranjat.

– N-am să fac scandal, dacă de asta se teme.

Cei doi gardieni vorbiră ceva pe limba lor, pe urmă, cel mai tânăr se întoarse spre Karen.

– De acord, o să te însoțim până pe terasă, dar nu te lăsăm să rămâi acolo.

– Nici nu vreau.

Karen îi urmă pe cei doi bărbați. Terasa era în partea cealaltă a palatului. Până la urmă, ajunseră în fața unei porți duble, păzită de un soldat înarmat. Poarta se deschise și intrară.

Locul era exact așa cum îl descrisese Talia. Pământul era acoperit cu dale de marmură, care se terminau pe marginea falezei de-a lungul căreia era plantat un șir de chiparoși. Jos, se auzea zgomotul surd al valurilor care se spărgeau de stânci.

Donis era așezat lângă o bătrână îmbrăcată în negru. Talia și Salvo stăteau de vorbă, rezemați de balustradă. La sosirea ei, toți se întoarseră spre nou-venită.

Donis se ridică și li se adresă gardienilor făcând semn spre Karen.

– Ce caută aici? întrebă el.

Tremurând, Karen îi arătă inelul pe care-l ținea în mână.

– Am inelul dumneavoastră… domnule.

– Am cerut să mi-l aducă gardienii.

– N-am vrut să mă supun. Dar uite-l, prinde-ți inelul blestemat…

Karen aruncă inelul în aer în timp ce gardienii își armară pușțile și traseră. Salvo fu atins din plin de un glonț și se smuci înapoi datorită impactului. Se prăbuși în brațele Taliei, care se încovoie sub greutatea lui. Ea își pierdu echilibrul și, înainte ca cineva să poată interveni fratele și sora dispărură în gol.

Karen alergă grăbită într-acolo. O sută de metri mai jos, tupul dislocat al tiranului zăcea pe stânci. Dar nimeni n-o văzu pe Talia. Doar eșarfa ei roșie rămăsese agățată de o stâncă.

Donis o luă pe Karen în brațe și ea simți risipindu-se toată neliniștea pe care o încercase în cursul acestor zile cumplite.

– Draga mea, s-a terminat. Totul s-a terminat. Iartă-mă…

Epilog

Casa lui Donis era construită în partea de sud a insulei, lângă plaja cu nisip fin, unde frunzele câtorva palmieri se legănau în adierea brizei. Era o casă modestă, cu pereți albi și cu acoperiș de țiglă roșie, dar aici locuiau fericiți de șase luni.

Pe masa de pe terasă, munca lui Karen era împărțită în două teancuri. Într-o parte, cărțile de gramatică sanviteană, în cealaltă, mapa cu corespondență. Karen era întinsă pe un șezlong, întrebându-se cu ce să înceapă.

– Tot ca o șopârlă la soare, nu-i așa?

Karen deschise ochii.

– Dragul meu, cum mai este inflația pe ziua de azi?

Donis se aplecă s-o sărute.

– Deloc rău. Unde-i bunica?

– În același loc, ca în fiecare zi la această oră.

– Pe plajă?

– Da, cu Hanibal. Și el e convins că Talia se va întoarce într-o bună zi. Se pare că e o legendă…

Donis privi în direcția plajei.

– Da, legenda. M-am gândit mult la ea, în ultimele luni.

Se spune că dacă o femeie cade de pe faleză, marea o salvează de la moarte.

– Tu crezi?

– Nu știu. Important e că bunica o crede.

Karen era de acord cu el, și cu legenda. Dispariția Taliei era greu de admis, și trebuia să păstreze speranța.

– Era să uit că am o scrisoare pentru tine, spuse Donis.

– Încă una! Cine-ar mai fi crezut că vom primi scrisori după șase luni…

– E de la tatăl tău.

– Ah, e altceva… spuse ea deschizând plicul.

Citind scrisoarea, un zâmbet încântat i se întipări pe chipul bronzat.

– Totul e cât se poate de bine. Nepotul nostru Benjamin a împlinit trei luni și i-a apărut primul dinte. Ah… de necrezut. Tata și Liz au început să caute un apartament în oraș. Tata pleacă de la fermă.

Aventurile lui Karen avuseseră urmări și peste Atlantic. Toată familia urmărise la televizor reportajul despre lovitura de stat.

În panica lui, William se întorsese la Liz să caute liniștea alături de ea. Se împăcaseră și se căsătoriseră puțin după aceea.

Tatăl lui Karen îi trimisese și un exemplar din ziarul local, London Free Press.

– Ascultă, tata spune că a cumpărat cincizeci de exemplare, ca să le păstreze amintire…

Articolul se intitula: "O tânără canadiană din Londra, ambasadoare a farmecului în Sanvito". Jurnalistul vorbea despre negocierile purtate de Karen Miller Sotera, soția ministrului de finanțe, pentru redeschiderea consulatului Canadei din Sanvito.

– E și un interviu cu domnul Rathbone.

Are numai elogii despre mine. Poate mă iubește, în cele din urmă.

Donis se apropie și-și luă soția în brațe.

– Bineînțeles că te iubește. Cunoști mulți funcționari care ar profita de concediul anual ca să se ducă să răstoarne un dictator sângeros?

– Donis, te rog, tocmai uitasem de asta.

– Dar nici nu se pune problema ca eu să uit. Sunt prea mândru de tine.

Karen zâmbi și ridică ochii spre el.

– Am străbătut un drum lung, de când ai intrat în biroul meu de la oficiul de emigrări.

Donis o mângâie pe obraz cu vârful degetelor.

– Și nu-i decât începutul călătoriei, dragostea mea.

Sfârșit